

Innsyn i Koranens lære

Ved hjelp av språkets røtter

وَقُلِ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكُمْ فَمَنْ شَاءَ فَلْيُؤْمِنْ وَمَنْ شَاءَ فَلْيُكْفُرْ

Erklær at dette er sannheten fra Allah. Dermed la den som vil tro, tro på den, og la den som vil avstå, avstå fra den (18:29).

Tittel:	Innsyn i Koranens lære
ISBN:	978-1539889267
Copyrigh:	Quranic Education Society – Norway ® 2016
Forfatter:	Sheraz Akhtar

post@qes.no

www.qes.no

Forord

Enkelte beretninger blir så kjente at folk begynner å se på dem som etablerte sannheter, og føler ikke noe behov for å undersøke eller granske dem for å finne sannheten. En slik tilnærming bør ikke foretrekkes, og i aller fall ikke i forbindelse med saker tilknyttet Islam. Dette fordi når vi håndterer Islam, må vi være helt sikre. Om vi spør en muslim, vil han svare at Islam består av Koranen og *sunnah*. Det er ingen tvil i at Koranen er kilden til Islam, fordi Allah har kalt Koranen for "Koden av Islam". I midlertid oppstår det et spørsmål om også hadith-fortellinger er en integrert del av Islam eller ikke.

Dette er et spørsmål som er belyst og besvart i denne boken. Forskning gjort på dette emnet sier at om hadith-fortellinger hadde vært en del av Islam, så hadde Budbringerens videreformidlet dem til folket i likhet med Koranen. Da hadde Budbringeren sertifisert alle relevante hadith-fortellinger og forsikret deres bevaring. Dette er noe Budbringeren ikke valgte å gjøre. Hvorfor han ikke valgte å gjøre dette, er et spørsmål som utelukkende omhandler kunnskap, og bør dermed diskuteres tilsvarende. Det er beklagelig at den ortodokse religiøse delen av vårt samfunn ikke har toleranse nok for å diskutere slike religiøse problemstillinger uten å la sine følelser ta overhånd. Dette er grunnen til at de begynner å kritisere dem som stiller sånne spørsmål, og anklager dem til å være ikke-troende eller hadith-benektende, i stedet for å gi rasjonelle svar. Hadith fortellinger har uten tvil deres historiske verdi. Alle hadith fortellinger kan ikke benektes, men bør studeres.

Det blir sagt at Koranen ikke kan forstås uten hadith-litteraturen. Vi derimot har en stans at vi ikke trenger hadith for å forstå Koranen siden Koranen hevder å forklare seg selv. Ingen tvil i at generelle oversettelser av Koranen indikerer til hull som blir fylt opp av hadith. Vi mener at slike oversettelser ikke er riktige. Enten er slike oversettelser basert på hadith, eller så er ordene oversatt til betydninger ordene har fått i dag i stedet for bruken de hadde den gang Koranen ble åpenbart. Om vi forstår Koranen ut i fra de grunnleggende betydninger av dens ord, ser på disse ordene med hensyn til grammatikk, og passer på at vi forstår Koranens vers ut i fra konteksten de befinner seg i, så får vi en forståelse som ikke er avhengig av hadith, samtidig som vi kommer frem til en logisk og lettfattelig forklaring.

Denne boka er satt sammen av flere artikler som ble skrevet uavhengig av hverandre. Dermed inneholder denne boken en del repetisjoner. Målgruppen er unge folk som ikke er tilfreds med den vanlige oversettelsen og forståelsen av Islam. Derfor er språket rett frem og enkel. Vi håper at lesere vil få et bedre og logiske bilde av Islam ved å lese disse artikler på forskjellige emner. Meningen her er ikke å fremlegge hele Koranen, men gi leseren en følelse av hvorfor de vanlige oversettelser ikke stemmer og hvor logisk Koranens vers blir om man studerer Koranen på denne måten.

La det bli forstått at organisasjoner Quranic Education Society ikke er ute etter å presentere seg selv som en sekt, eller (Gud forby) innføre en ny religion. Vi er ute etter å presentere Islam slik den opprinnelig var, uten alle tilføringer som den senere har blitt utsatt for.

Innhold

1	Religion.....	9
2	Koran vs. Hadith.....	10
3	Trenger vi Hadith?	11
4	Hva ønsker Koranen?.....	12
5	Søyler av dagens Islam	13
6	Skapelsen av himmel og jord.....	17
7	Skapelsen av Adam.....	19
8	Skapelse fra Alaq.....	23
9	Adams sønner.....	27
10	Fødselen til Jesus.....	30
11	Historien om Noa.....	33
12	Yaqoob og hans sønner	36
13	David og Goliat.....	38
14	Talut og Jalut.....	42
15	Lederen Abraham	44
16	Hundre års død.....	46
17	Fire døde fugler	48
18	Haroot og Maroot.....	51
19	Bani-Israel	53
20	Pakten med Bani-Israel.	55
21	Vennskap med Jøder	58
22	Firoun og Farao.....	59
23	Faraos forbrytelse.....	61
24	Moses' fjell.....	65
25	Moses' Stav.....	67
26	Kalve tilbedelse.....	73
27	Den gyllne kua.....	76
28	Sabbat forbudet.....	82
29	Dyreofring.....	83
30	En annen surah.....	85
31	Endring i Guds skriftord	86
32	Jinn	88
33	Islam og homofobi	92
34	Var Yousef drømmenes konge?.....	94
35	Koranens Yousef	103
36	Kvinner og Koranen.....	112

37	Kvinneres halve vitnesbyrd.....	114
38	Kvinnevold	116
39	Fire ekteskap.....	119
40	Nikah	125
41	Ekteskap med ekskona til adoptivsonn.....	126
42	Ekteskap med hedninger.....	128
43	Halala	131
44	Hijab og Khimar.....	134
45	70 jomfruer	139
46	Nymåner.....	141
47	Tvetydige vers	143
48	Hva betyr Bismillah?	146
49	Blod for blod.....	148
50	Mord og straff.....	150
51	Allahs la'nat.....	153
52	Min Gud er sterkere enn din Gud.	154
53	Var Budbringeren analfabet?	156
54	Ramzan.....	158
55	Lailat ul Qadar.....	168
56	Det lovlige ulovlige.....	171
57	Elefantfolket.....	177

1 Religion

Verden i dag, inkludert dagens flertall av muslimer, er under inntrykket av at Islam er en religion. Det er lett å trekke en slik konklusjon siden likhetstrekk mellom andre religioner og Islam er ganske øyenfallende.

Om vi skulle prøve å definere begrepet religion i dag, ved å se på alle kjente religioner i verden, ville vi klare å oppsummere følgende grunnleggende kriterier.

- Tro på en høyere makt som ingen har sett, og som de ikke klarer å bevise eksistens til. Altså en trosbekjennelse.
- En eller annen ritual som kan utføres på daglig basis som kunne brukes til tilbedelse av en gud som forhåpentligvis skulle bli glad over utførelsen av dette ritualet.
- Betale almisser i Guds navn til de fattige og trengende. Gi dem et par slanter ut av ens rikdommer så deres guder skulle bli fornøyd.
- Belaste kroppen sin for vanskeligheter, så gud kunne bli mer fornøyd. Dette dekker områder som omskjæring, fasting, sitte isolert i templer eller moskeer for flere dager, osv.
- Pilegrimsreiser til steder som er mest hellige, fordi det finnes bygninger eller gjenstander av de som sto deres guder nær.

Ta for deg hvilket som helst religion, og se om dens ritualer og fremgangsmåte passer de øvrige kriterier eller ikke. Spørsmålet som da kommer i tankene er som følgende. Om flere religioner allerede fantes, og hvor alle de forskjellige karakteristikker som danner rammeverket for begrepet religion allerede eksisterte, hva var da poenget med å danne enda en religion med nettopp samme trekk?

- Tro på kun en Gud fantes lenge før Islam.
- Bønn fantes i flere former.
- Faste fantes i diverse religioner før Islam.
- Å gi almisser til de fattige fantes i samtlige religioner.
- Pilegrimsreiser var vanlige i alle religioner.

Hvordan kan da en muslim i dag påstå at Islam kom med forbedringer, når alt den gjorde var å adoptere ritualer som allerede fantes? Kritikere mener at Islam ikke er noe annet enn en sammensetning av flere andre religioner hvor den har importert ritualer i fra andre. Troende mennesker mener derimot at Islam har blitt sendt til alle nasjoner gjennom tider, og det er derfor det finnes likhetstrekk mellom alle religioner, siden de alle var Islam til å begynne med.

Påstanden til kritikere kan observeres og verifiseres, mens påstanden til de troende er enda en påstand som ikke har noe grunnlag og som ikke kan bevises.

Islam er derimot logikk. Koranen snakker i grunn ikke om noen ritualer eller tilbedelser. Mennesker har dessverre forårsaket mange misforståelser og infiltreringer fra eksterne kilder, og dermed forurensset den virkelige essensen.

2 Koran vs. Hadith

Før vi går noe videre må vi forstå oss på grunnlaget for Islam, og dagens refleksjon av det. Enhver muslim i dag vil hevde at Islam er basert på Koranen fra Allah, og hadith fra Allahs budbringer Muhammed (fred være med ham). Ordet hadith betyr en ny beretning, en ny fortelling, ny hendelsesbeskrivelse, og muslimer hevder at alle hadith som i dag eksisterer er direkte eller indirekte relatert til budbringeren Muhammed (fvmh) og hvordan han levde livet. Det finnes mange forskjellige hadithbøker som sier masse forskjellig om Muhammed og hans vaner. Om en ser på de mest kjente bøkene så kommer en opp i totalt 23346 hadith. Flere hadith er repetert i de forskjellige bøkene. Men vennligst la oss se på noen grunnleggende fakta om disse bøkene.

- Alle disse bøkene er skrevet minst 200 år etter Budbringerens bortgang.
- Alle disse bøkene er skrevet av folk av persisk opprinnelse, og ikke en eneste av dem var araber.
- Ingen araber var villig til å gjøre dette arbeidet som disse perserne utførte.
- Alle disse bøkene er skrevet i henhold til ekspedisjoner utført av forfattere som aldri fant en eneste hadith i skrevet form.
- Alle hadith gikk som fortellinger fra munn til munn, før de ble nedskrevet minst 200 år etter Muhammed (fvmh).
- Alle hadith er satt opp i henhold til en eller annen bekjent av Muhammed (fvmh). Ut i fra hele befolkningen av Mekka og Medina, som må ha vært på noen flere tusen, og hvor de nærmeste må ha vært noen hundre personer, er de fleste av disse beretninger referert til kun 5 eller 6 personer.
- Flere hadith går i mot Koranens lære og til og med imot andre hadith.
- Ikke en eneste hadith kan verifiseres til å være sann.
- Ikke en eneste hadith er skrevet ned av Muhammed (fvmh) selv, eller hans samtidige.

Hadith forfattere gikk rundt på ekspedisjoner, og innsamlet "folkefortellinger" og vurderte om de var sanne eller ikke. Dermed bestemte de at de selv skulle være eksperter på emnet og valgte bort de fortellingene de selv mente ikke kunne stemme, men inkluderte de som de selv mente var sanne. Ut i fra de mest kjente hadith forfattere, har vi følgende tall.

Hadith samler	År etter Muhammed	Samlet hadith	Valgte for sin bok
Imam Bukhari	256-	600,000	2,762
Imam Muslim	204-261	300,000	4,348
Imam Trimzi	209-279	300,000	3,115
Imam Abu Dawood	202-275	500,000	4,800
Imam Ibn Maja	209-273	400,000	4,000
Imam Nisai	-303	200,000	4,321

Hvem kan da si med sikkerhet at de valgte bort riktig og klarte å inkludere kun de sanne hadith? Om en eneste av dem ikke er troverdig, så havner de alle i samme kategori siden alle har blitt samlet på samme måte.

3 Trenger vi Hadith?

Det naturlige spørsmålet å stille seg selv er som følgende. Om hadith ikke kan bevises til å være sanne, er vi da ikke fortapt uten dem? Svaret er enkelt, men kan forklares med et dagligdags eksempel.

La oss tenke for oss at en person søker jobb hos en pizza-restaurant. Under kontraktsigneringen blir han opplyst at restauranten konkurrerer med et annet sted som lover hjemlevering i løpet av 60 minutter, og siden ønsket er å slå dem, har denne bedriften satt opp leveringstiden til 50 minutter. For å oppnå dette, har bedriften inkludert i kontrakten til pizzabudet at han har tillatelse til å kjøre på rødt lys, og dermed spare tid. Pizzabudet starter å jobbe og kjører på rødt lys, og blir stoppet av politiet. Budet viser kontrakten sin som sier at han har tillatelse i henhold til kontrakten til å kjøre på rødt. Budet blir selvsagt forklart at denne kontrakten gjelder ikke for trafikkregler. Det er et høyere regelverk som styrer trafikkloven. Hva kontrakten hans sier eller ikke med restauranten har ingen betydning, siden de ikke har autoritet over trafikkreglene. Om pizzabudet ønsker å slå seg vrang på at han ikke er skyldig fordi han har kontrakten hans på det rette, så er budet rett og slett mindre utdannet til å forstå forskjellen og hierarkiet av lover og regler.

Tilsvarende er regler av Koranen, som har den høyeste rangeringen og status. Koranen sier at kun dens lover skal gjelde, og at en ikke trenger noe annet for sammenlikning eller endring. Koranen sier gang på gang at ingen annen hadith har noe verdi i sammenlikning. Dette betyr at Bibelen, Toraen eller hadithbøker er i kategorien av ting som er av mindre rang i motsetning til Koranen.

Om pizzabudet hadde hatt skrevet i kontrakten at han skulle stoppe på rødt lys, så hadde dette vært riktig og sant, men fullstendig uvesentlig. Dette fordi dette allerede står beskrevet i trafikkloven. Om uansett en hadith er sann, så er det ingen grunn til å bruke den til å tolke Koranen, fordi det den sier er allerede dekket beskrevet i Koranen. Koranen ber oss la alle andre kilder ligge, og kun fordype oss i Koranen lære for å forstå hva den lærer oss om Deen, altså Islam. Derfor burde vi gjøre nettopp det for å forstå hva Koranen ønsker av oss.

Studie av hadith har sin betydning. Hadith hjelper oss med å forstå hvordan folk på den tid implementerte Koranens retningslinjer. Det som vi derimot trenger å være forsiktige på er at hadith har rom for feil, siden de ikke er direkte sitater. Hadith bør studeres nøye for å avgjøre om de er sanne eller ikke, i samklang med Koranen eller ikke, krenker Budbringerens høye status eller ikke. Uansett skal de komplimentere Koranen, og ikke gjøre Koranen avhengige av dem.

4 Hva ønsker Koranen?

Koranen er en instruksjonsbok. Den gir oss veiledning til noe spesifikt og sier at den er nok til å gjøre nettopp det. Dette er et viktig punkt å forstå og dermed fremlegges enda et dagligdags eksempel.

Når vi kjøper en ny TV så følger det med en instruksjonsbok, eller manual til den. Denne manualen sier at den forklarer fremgangsmåten og bruken av TV'en fullstendig. Det vil si at vi trenger ingen andre manualer for å forstå hvordan enhver funksjon av denne TV'en er. Det som er viktig å forstå er at den påstår ikke å forklare noe annet. Det vil si at den ikke forklarer bruken av video eller satellittmottaker. Tilsvarende vil ikke manualen til video forklare bruken av TV'en.

Koranen sier selv hva dens misjon er, og hva den skal brukes til. Koranen sier selv at den er en veiledning til å skille rett vei i fra gal vei. Dens veiledning skal eliminere forskjeller blant mennesker og bringe dem sammen, og føre menneskeheten ut av mørke og inn i lyset. Til slike formål gir den oss praktiske retningslinjer og politisk veiledning som skal sørge for noe slikt. Ritualer som vi utfører for å behage Gud, tar oss ikke mot denne retningen, men tvers imot bort fra dette målet.

5 Søyler av dagens Islam

Nå er det tid for å se litt nærmere på de fem søyler som vi mener Islam hviler på. Aller først bør vi forstå at om det er fem søyler av Islam, så burde Koranen, mest praktisk, ha vært delt opp i fem deler hvor hver del tok for seg en og en søyle. Vi må deretter vurdere om disse fem søylene trekker oss mot enhet av menneskeheten, ut av mørket og inn i lyset eller ikke. Som tidligere sagt lenger oppe er disse fem søylene definert som følgende:

- Tro på en Gud og hans Budbringer.
- Daglig bønn.
- Årlig faste.
- Pilegrimsreise
- Almisser til de fattige i Guds navn.

La oss nå vurdere dem en om gangen.

Tro

Tro på en og samme Gud eksisterte også i andre religioner før islam. Islam kom derfor ikke med noe revolusjonerende tanke om tro. Ordet *imaan* er oversatt til å bety trosbekjennelse, mens ordets grunnleggende betydning er å være tilfreds og dermed i fred med noe. En kan kun oppnå tilfredsstillelse om en eliminerer alle tvil. Tvil kan kun elimineres via bevisføring og akseptens av bevis. Koranen oppfordrer oss til å skaffe viten om ting, praktisere og se resultater av ting før vi godtar. I motsetning forteller hadith litteraturen oss å tro på noe som ikke kan bevises, i likhet med andre religioner som allerede eksisterte. I henhold til Koranens lære blir man tilfreds med Koranens veiledning ut i fra de resultater dens instruksjoner presenterer. Koranen snakker til vår logikk og overbeviser oss til å bli sikker.

Kan kun blind tro på en gud få menneskeheten til å bli forrent og få mennesker ut av mørket og inn i lyset?

Bønn

Den daglige bønn som vi kjenner igjen som islamsk ritual i dag, står egentlig ikke i Koranen. Verken bønnetider, bønnenavn, lengde, fremgangsmåte, forberedelse eller utførelse står nevnt noen steder i klare og sammenhengende detaljer. Alle disse detaljene av tid og fremføring kommer i fra hadith. Bønn, slik vi kjenner den i dag, var heller ikke noe nytt, men eksisterte i andre religioner. I en persisk religion kalt Zoroastrisme, har de til den dag i dag samme bønnetider, og mer eller mindre samme fremgangsmåte.

Tid	Islam	Zorostrianisme
Daggry	Fajar	Havaan
Middag	Zohar	Rapithwan
Ettermiddag	Asr	Uziren
Solnedgang	Maghrib	Aiwisuthrem
Natt	Isha	Ushaen

I henhold til hadith-fortellinger fikk menneskeheten bønn i gave fra Gud via Budbringeren på hans natteferd til himmelen. Hvorfor skulle vi få noe i gave fra Gud som allerede eksisterte fra før? Selve ordet som vil vanlig brukes til bønn, altså *namaz*, er et persisk ord. *Namaz* er noe som var utberedt i Persia den gang muslimene tok makten der. Lokalbefolkningen ble nok konvertert til Islam, men de beholdt dere bønn og historier, som etter en og del tid ble integrert i Islam.

Ordet som Koranen har brukt, og som forveksles med bønn, er *salaah*. Ordet *salaah* betyr å tett følge etter noe eller noen uten å ha mulighet eller lyst til å forbigå den. Eksempel fra det daglige ville være en tilhenger bak en bil som hele tiden følger bilen tett innpå uten å noen gang forbigå den. Koranen sier ikke om å utføre eller lese *salaah*, men å etablere *salaah*. Terminologien tilsier ikke noe annet enn at vi skal etablere etterlevelse av Koranens veiledning til punkt og prikk. Ved å gjøre dette vil vi kunne danne et samfunnssystem som ville ivareta de humanistiske verdier som Koranen instruerer.

Kan kun det å be fem ganger daglig få menneskeheten til å bli forrent og få mennesker ut av mørket og inn i lyset?

Faste

Som nevnt ovenfor er faste en form for selvtortur. Alle må være enige at fasten er skadelig for kroppen og generell helse, selv om folk med religiøs solidaritet påstår noe annet. Dessuten er fastetider helt ulogiske, og umulige på steder som Nord-Norge hvor sola kan skinne flere dager uten å gå ned. Hvordan kan en så logisk bok som Koranen ikke ha tatt områder som Norge i betraktning før utsettelsen av en slik kommando? Fasten eksisterte i flere religioner før, og dermed kan ikke Islam ta kreditt for denne "velsignelsen". Ordet *māʾa*, som brukes til faste, er av persisk opprinnelse og ikke nevnt en eneste gang i Koranen. Ordet som Koranen har brukt, og som forveksles med faste, er *saum*. Dette ordet betyr å stoppe, avbryte, opphøre. Meget kort forklart ber Koranen oss om å stoppe vår gjeldende levestil når vi forstår selv at den fører til destruksjon og kaos i samfunnet. Da skal denne stilen avbrytes, og nasjonen må gjennomgå intens trening i form av Koranens politiske lære. Denne treningen skal vare i fra den mørke tiden er over oss, frem til vi begynner å se lyset av progresjon. Les mer om dette emnet under kapittel Ramzan.

Kan det å gå sulten fra morgen til kveld få menneskeheten til å bli forrent og få oss ut av mørket og inn i lyset?

Pilegrimsreiser

Å reise til hellige destinasjoner er en trakassering av menneskelige grupper. Dette fordi kun de få kan reist som har råd og helse til slikt. Hvorfor skulle Koranen komme med en slik diskriminering om den er bedre enn alle andre religioner med tilsvarende skikker? Alle andre religioner har hellige steder å besøke, men hvorfor skulle muslimer gå til et spesifikt sted for å oppsøke og behage Gud? Koranen sier at Allah over alt og nærmere deg enn din egen hovedpulsåre. Hvorfor skulle mennesker da oppsøke Ham på spesifikke steder som Kaba?

Vi går ikke inn på det tekniske her, men verken tid for hajj, eller fremgangsmåte er beskrevet i Koranen. Dette er derimot beskrevet meget godt i hadith som igjen er skrevet av persiske imamer, som konverterte fra andre religioner under tvang. Selv i dag kan man finne mange sammenlikninger mellom pilegrimsreiser av muslimer og hinduer av brahma sekten.

Ordet hajj i det arabiske språket betyr å fremlegge bevis og be folk om å akseptere fakta basert på slike bevis. En muslim er pliktig til å gjøre dette slik at flest mulig mennesker kan innse sannheten og akseptere det ut i fra fremlagte bevis. Dette er hajj som ikke kommer en gang i året, men som forsetter livet ut.

Kan det å reise til Kaba og sirkulere rundt den syv ganger få menneskeheten til å bli forrent og få mennesker ut av mørket og inn i lyset?

Almisser

Å gi mindre beløp til de fattige er som regel et tegn på dårlig samvittighet. En gir almisser fordi en innerst inne vet at vedkommende gjør noe galt i mot Gud. Hva slags gud blir tilfreds med å få slike bestikkelser? Husk igjen at Koranen sier at dens mening er å eliminere forskjeller blant mennesker, inkludert økonomiske forskjeller. Så om en nasjon hevder å være muslim, så burde alle ha vært like og det Skulle ikke ha fantes fattige å gi almisser til. Er dette rimelig? Å kun gi almisser til de fattige i stedet for å eliminere fattigdom på en støtte skala i samfunnet og deretter verden er ikke noe Koranen presenterer. Slikt er heller religiøse konspirasjoner som har blitt innfiltrert i Islam via bruk av hadith.

Koranen snakker derimot om *sadqah* og *zakaah*, som er beløp av det du tjener, men som du egentlig ikke har noe bruk for. Slike beløp skal inn i statskassen slik at staten kan fordele det til folk som ikke har nok. Eller bruke det på andre samfunnsmessige ting som alle kan ha nytte av. I Islam skal ikke personer eie mer enn det de trenger, men heller være rikere enn andre på kunnskap, erfaring og ære. Med dette skal ikke Islam sammenlignes med kommunisme. Islam sier ikke at folk skal ha det minste de trenger, men det de trenger. Hva deres behov er, vil variere, og bestemmes av dem selv eller staten. To familier i samme nabolag kan ha forskjellige behov, og meningen er at begge skal imøtekomme deres forskjellige behov.

Kan det å gi noen småbeløp til de fattige i ny og ne få menneskeheten til å bli forrent og få mennesker ut av mørket og inn i lyset?

Islam vs. Islam

Nå som vi ser at hele rammen som religioner flest passer inn i, ikke gjelder for Koranens Islam. Det er derfor meget trygt å si at Islam ikke er en religion. Islam har blitt gjort om til en religion i dag, takket være hadith og innflytelser av andre religioner via hadith. Så lenge en fortelling ble innført i Islam ved å si at dette er noe Budbringeren selv har sagt, ble det meget vanskelig for folk flest å benekte den. Konspiratører fant dermed en bakvei. Som sagt er ikke alle hadith av en slik karakter, men spesielt de som er med på å ødelegge Islam, skape dårlig omdømme og splittelser innad, er nettopp det.

Koranens Islam har aldri vært ment å være en religion som skulle handle om individuelle religiøse skikker. Islam er en praktisk veiledning til å leve det kollektive som det individuelle livet på en rettferdig og human måte. Å danne et utprøvd politisk system, basert på Koranens retningslinjer og lover, å bevisføre sine påstander, å stabilisere seg på logikk og fornuft, å utgi seg for nasjonal trening av konkrete verdier, å sette medmennesker på lik nivå som seg selv, å satse på fremtid sammen, det er slike ting som vil å menneskeheten til å bli forent og få oss ut av mørket og inn i lyset.

For dette trenger vi å åpne øyne, studere Koranen som ikke kun er påstander, men guddommelig veiledning til utprøvde regler, som mange eldre generasjoner alt har prøvd ut og lykkes med. Dette har fungert før, og kan fungere igjen, under forutsetning at veiledningen etterfølges og etterleves fra punkt til prikk.

For dette trenger vi å studere Koranen som ikke har latt seg bli endret fra første dag til i dag. Alle påstander om hvordan den ble samlet, er i fra hadith. Koranen selv mener den er komplett. Uansett fra hvor og når du innhenter to eksemplarer av Koranen, så vil du finne dem til å være nøyaktig like. Dette er bevis på at Koranen har forblitt uendret gjennom tider og er like ekte i dag som den gang Budbringeren etterlot den med sitt folk. Hadith derimot er motsigende, svake og ulogiske. Koranen er sann og dens sannhet vil du forstå når de studerer den uten støtte av hadith, men heller dens eget språk og kontekst.

Islam er ikke en religion. Den sanne Deen av Islam er i dag i sterk kontrast med dagens religion av Islam.

6 Skapelsen av himmel og jord

I denne analysen skal vi se hva Koranen sier om skapelsen av himmel og jord. Legger frem den generelle oversettelsen av noen få vers først.

Han skapte for dere alt som på jorden er. Så begav Han seg til himmelen, og formet de syv himler. Han vet alle ting! (2:29)

Er dere mer krevende å skape, eller himmelen Han har bygget? Han hevet opp dens tak og gav den form, lot dens natt bli mørk og lot morgenlyset komme frem. Så bredte Han jorden ut og brakte frem av den vann og grønne enger, og Han gav fjellene fast feste, til glede for dere og deres jorder. (79:27-33)

Gud er det som skapte syv himler, og jorden likeledes! (65:13)

Her ser vi at disse vers taler mot hverandre. Den ene sier at jorda ble skapt først og dermed ble de syv himler skapt. Den andre sier at himler ble skapt først og dermed ble jorda skapt. I tillegg til disse vers har vi vers 4:82 som gir oss en enkel veiledning til å lese og forstå Koranen på.

Reflekterer de ikke over Koranen? Hvis den stammet fra en annen enn Gud, så ville de nok funnet mange motsigelser i den! (4:82)

Med andre ord så skal det være helt klart at det ikke er noen motsigelser i Koranen. Likevel sier de generelle oversettelser av de overnevnte vers noe annet. De som ønsker å påpeke Koranens ugyldighet legger ofte dette eksemplet frem for å fortelle oss at Koranen ikke er så perfekt som vi mener. Her er det klart og tydelig to stikk motsatte konsepter, og selv med dagens vitenskapelige funn finnes det mennesker som mener at Koranen støtter Bibelens kreasjonsteori. De mener at det også står i Koranen at jorda ble skapt før de syv himler.

Det er mange ting å tenke på her. Aller først har vi det vitenskapelige aspektet. Himmel er kun benevnelse for det som ligger over jorda. På dagtid er det de hvite skyer eller det blå ozonlaget som vi ser. På en stjerneklar natt er himmel det tomme endeløse og grenseløse intet. Fysisk sett er det ingenting som heter himmel. Himmel er som sagt vårt navn på det som ligger over oss. Vitenskapen konkluderer i dag at universet ble skapt for over 14,3 milliarder år siden, mens vår jord ble skapt for ca. 4,3 milliarder år siden. Jorda er ikke universets navle og alle ting dreier ikke seg rundt oss.

Dermed må vi se hva språkforskningen av Koranens vers sier. Ordet som oversettes til himmel i fra Koranen, er *sama*. Ordet betyr det samme som ordet himmel betyr i sin definisjon, altså det som er over oss, det som befinner seg på et høyere plan enn oss. Så det å kalle det som er over oss for *sama* er ikke feil så lenge vi vet hvorfor vi kaller det for det. På tilsvarende måte har vi ordet *arṣ* som oversettes til jord, men som betyr det motsatte av *sama*, altså det som ligger under noe. Med hensyn til dette vil taket av et rom også være *sama* mens gulv vil være *arṣ*. Nå som vi har definisjoner av ordene, må vi se i hvilken kontekst og form de er brukt.

Ordene er som oftest brukt i bestemt form, altså "denne høyden" og "dette lave nivået". Kun konteksten vil avsløre hva vi snakker om. Konteksten hvor disse ordene er brukt avslører at disse ordene slett ikke refererer til himmel og jord. Dermed er hele diskusjonen villedet.

I kontekst bruker Koranen ordet *sama* til de høyeste politiske verdier i et samfunn, altså loven som alle i samfunnet lever i henhold til, eller under. *Sama* er regelverket av Koranen. Det som kommer under dette regelverket, altså *arṣ* er befolkningen av Koranens samfunn.

Dermed kan vi se på selve ordet som oversettes til skapelse. Dette ordet er *ḵhalaq*. Ordboka sier at dette ordet betyr ikke nødvendigvis å skape noe ut av ingenting. Dette ordet brukes til å skape noe nytt ved å sette sammen eksisterende ingredienser i ulike kombinasjoner og proporsjoner. Vi tar eksempel av ingredienser som mel, sukker, egg, melk og smør. Ved å kombinere disse i forskjellige konsentrasjoner og mengder kan man skape vaffer, pannekaker, kaker, eller andre ting. Det er dette som er meningen med ordet *ḵhalaq*. Når det er snakk om å skape *sama* så er det egentlig snakk om å utarbeide lover og regler. Når det er snakk om å skape *arṣ*, så er det snakk om å forme et samfunn under disse reglene med personer som tidligere ikke sto sammen.

En vil dermed naturligvis spørre hva saken med de syv himler er. Når ikke engang en himmel er en fysisk gjenstand, hvordan kan det da finnes syv av dem? Ordet som oversettes til syv er *sab'a* som i grunn betyr "hele pakka" eller "det komplette verket". Dette ordet ble brukt til tallet syv fordi i fortid ble tallet syv betraktet som det perfekte tallet. De eldre urdu talende vil kanskje forstå at en gang i tid var en valuta enhet av *rupi* delt i seksten *ane*. Dette førte til at tallet seksten ble betraktet som den fullkomne enheten. Nettopp slik er det arabiske ordet *sab'a*. Syv himler er feil oversatt av det som egentlig betyr "den komplette pakken av overordnede regler". Dermed kan vi prøve igjen å se Koranens vers ved å bruke det vil nettopp har lært.

Han skapte/tilrettela alle ressurser som finnes i deres samfunn. Så begav Han seg til det høye regelverket og skapte det komplette settet av leveregler for dere. Han vet alle ting! (2:29)

Er dere mer krevende å omforme, eller det overordnede regelverket Han har formulert? Han hevet dette regelverket over dere og ga dere dets beskyttelse, og gav den form, så jevnet han deres befolkning (ga alle samme rettigheter, og brakte frem gode resultater av dere samfunn) (79:27-33)

Ved å forstå ordenes rette definisjoner har vi blitt klokere, forstått hva Koranen snakker om og eliminert mistanken folk har om motsigelser i den. Koranen snakker ikke om vitenskapelige ting som vi hadde funnet ut av med tid, eller ting som datidens mennesker ikke hadde noe anledning til å få verifisert med gammeldags vitenskap, men som ikke betyr noe i dag. Koranen gir oss veiledning til samfunnsstruktur som får oss ut av mørke tider og inn i lyse tider. Koranen snakker om ting som kan implementeres av alle til enhver tid, altså permanente verdier.

7 Skapelsen av Adam

Vi er alle kjent med kreasjonshistorien som de religiøse underviser. Dagens Islam og Kristendom er enige at det første mennesket som ble skapt het Adam, og ble skapt av jord. Fordi han begynte å kjede seg i paradiset ble Eva skapt ut i fra hans legeme. Deretter ble jorda befolket med deres avkom. Bibelen gir en mer eller mindre detaljert fortelling av alt dette. Slik Koranen leses i dag gir enkelte vers en indikasjon mot denne historien uten å gi oss noen detaljer eller fortelle oss hele sammenhengende historien.

Hvor Kristendommen har denne historien ifra, og hvordan den har blitt skrevet inn i nåtidens Bibel, er ikke et aktuelt tema. Mange religionsforskere har sterke meninger og mange gode argumenter til å avfeie hele historien.

Vi konsentrerer oss om Koranen. Om vi studerer Koranens vers nøye, så finner vi generelle oversettelser av enkelte vers spredd over hele boka som kan hinte til denne bibelske historien. Med andre ord, om en avfeier Bibelens historie til å være sann, eller tenker for en stund at en ikke kjenner til kreasjonshistorien, så gir plutselig ikke Koranens vers noe mening. Da virker de til å være usammenhengende, tatt ut av kontekst, og som peker mot noe som ikke eksisterer. Om vi leser de forskjellige vers så finner vi ikke engang noe benevnning til Eva i Koranen, eller deres sønner Abel og Kain.

Ordene som Koranen bruker, er Adam og hans ledsager. Vi antar automatisk at dette er snakk om samme Adam som er nevnt i Bibelen og at hans ledsager er naturligvis Eva. Det står heller ikke spesifikt noen steder i Koranen at Adam ble skapt av jord. Det finnes andre vers som ikke er nødvendigvis i sammenheng med Adam, hvor det står at *insan* (mennesket) ble skapt av *salsal* (klebelig jord). Siden kreasjonshistorien av Bibelen sitter dypt inne i våre sinn så binder vi alt dette sammen og sier at dette mennesket som skapes her, er selvfølgelig Adam. Koranen nevner ikke hvem Eva var eller hvordan hun ble skapt.

Hvis vi nå skal insistere på at vi skal ha med Bibelens kreasjonshistorie i grunn for Koranens vers, så skaper vi mange problemer for oss i stedet for løse dem. Jeg vil ikke engang gå inn på temaet av incest på dette punktet eller andre moralske idealer som ikke kan samsvare med Skaperens egenskaper. Se på diverse oversettelser i fra diverse kapitler:

Vi skapte dere og formet dere. Så sa Vi til englene: "Bøy dere ned for Adam!" (7:11)

Legg merke til at det er oss mennesker i flertallsform som blir snakket til her. Det er vi som ble skapt, og ikke Adam, men samtidig blir engler befalt å bøye seg for Adam. Hadde det ikke vært mer gunstig om det sto at "Vi skapte Adam og lot engler bøye seg for ham"?

Forholdet med Jesus er overfor Gud det samme som med Adam. Han skapte ham av støv og sa til ham: "Bli!" Og dermed ble han. (3:59)

Dette overnevnte verset tilser at Adam ble skapt på samme måte som Jesus. Kan dette stemme om det er kreasjonshistorien vi skal forholde oss til? Meningen med dette verset kan neppe være at begge ble skapt uten far, fordi den ene ble skapt uten mor i motsetning til den andre. Kreasjonshistorien skjuler den virkelige meningen av dette verset.

Vi skapte mennesket av fuktig leire. (15:26)

Vi skapte mennesket av en leirmasse. (23:12)

I vers 3:59 blir det sagt at mennesket ble skapt av støv, mens i overnevnt vers sies det at mennesket ble skapt av leire. Dermed har vi en motsetning.

Eller da Vi sa til englene: "Fall ned for Adam!" Og de falt ned, unntatt Iblis (Satan). Han sa: "Skal jeg falle ned for en Du har skapt av leire?" (17:61)

Samme problem her. Er det jord, leire eller støv?

Av jord har Vi skapt dere, og til den lar vi dere vende tilbake, og av den skal Vi la dere stå frem en gang til. (22:55)

Problemet med dette verset er at det er jo ikke vi som er skapt av jord. Det var jo Adam. Vi blir jo født i ulikhet med Adam. Det er egne ord i arabisk for å bli skapt og bli født.

Blant Hans tegn er også at Han skapte for dere hustruer av deres egen sort, for at dere kan finne ro hos dem. (30:21)

Denne oversettelsen sier rett og slett av kvinner er skapt for å behage menn. Kan dette være rimelig?

Gud skapte dere av jord. Senere av en sæddråpe, så gjorde Han dere til par. (35:11)

Slike oversettelser legger kun til mer forvirring. Vi er da ikke alle skapt av jord, selv om en fjern oldefar kanskje skal ha vært det. Vi blir da heller ikke skapt av kun mannlige sæddråper? Hva med kvinnelige egg? Skal ikke de være en del av likningen?

Har da ikke mennesket bemerket at Vi har skapt ham av en sæddråpe? (36:77)

Skal mennesket selv bemerke noe sånt? Og igjen... hva med kvinnelig deltakelse? Og dermed har vi vers som taler i mot overnevnte oversettelser:

Vi har skapt dere parvis. (78:8)

Enten så ble vi skapt parvis, eller så ble Adam skapt først og Eva deretter. Vi senere mennesker blir heller ikke skapt eller født parvis.

Koranens vers som ligner eller kan ligne mot kreasjonshistorien er for eksempel:

Dere mennesker, frykt Herren, Han som har skapt dere av et enkelt individ. Av dette skapte Han dets make. Fra disse to har Han spredt utover menn og kvinner i hopetall. Frykt Gud, ved hvis ordning dere har samkvem, og slektene består, Gud våker over dere. (4:1)

Også her ser vi noen problemer. Først er det vi mennesker som blir adressert til. Vi blir fortalt at vi alle er skapt i fra et enkelt individ. Av dette individet ble det skapt hans make, og av disse to ble det skapt mange menn og mange kvinner. Dette virker til å være noe av det sammen som Bibelen sier, men problemet er at neste vers altså 4:2 snakker ikke noe mer om kreasjon, men heller at verdiene av de foreldreløse som vi besitter må returneres til dem. Vers 4:3 snakker tilsynelatende at om vi ikke klarer å behandle foreldreløse på en rettferdig måte, så kan vi gifte oss med opptil 4 kvinner. Altså hopper emner fra den ene til den andre uten noe rød tråd. Hvordan kan dette være mulig? Dessuten må man også se litt på den presenterte grammatikken. Dere mennesker er skapt av et enkelt individ. Av dette individet ble det skapt hans make, og ut i fra dem ble det produsert mange kvinner og menn. Videre får disse mennesker beskjed om å gifte seg med kvinner opptil fire. Ingen steder nevnes det her at dette enkle individet var Adam, eller at hans make var Eva, eller at deres barn var tillat incest.

Om vi ser på alle vers i sammenheng så får vi en klar indikering til at "mennesker" her er kun menn, mens kvinner er noe form for annengrads borgere eller skapninger. Noen steder er vi skapt av et enkelt individ, mens andre steder av leire eller støv.

Koranen har mange slike vers med slike oversettelser som ikke henger sammen. Men dette er ikke Koranens feil. Det er det språklige og teologiske grunnlaget som har blitt endret og som dermed ødelegger hele forståelsen av det som blir basert på den. Kort og godt må man først forstå at kreasjonshistorien er en myte, som Koranen absolutt ikke støtter eller taler til fordel for. For å forstå hva disse vers egentlig snakker om må vi forstå grunnlaget rett.

Adam

Dette er ikke navn på en person men beskrivelse av en ideologi. Grunnleggende mening av ordet Adam er likhet. Adam er ideologien som tilsvarer likestilling blant mennesker i et samfunn. Koranens vers som blir manipulert til å peke mot kreasjonshistorien er egentlig referanser til en ideologi da mennesker bestemte seg for å bruke guddommelig veiledning til å skape en sivilisasjon hvor mennesker skulle bli behandlet likt. Adam er navnet på en revolusjon mot kongedømme og tyranni.

Insan.

Dette ordet skal ikke oversettes til mennesker. Ordet fundament betyr "å være komfortabel" med noe. *Insan* er altså mennesker som er komfortable med hverandre og deler medmenneskelighet blant deres sosiale gruppe. Dette ordet bør ikke oversettes til "menneskehet" men heller "sivilisasjon" hvor mennesker lever i komfort med hverandre, altså hvor folk forstår hverandre på grunnlag av samme språk, skikker, toleranse og kultur. Alle steder i Koranen hvor det er snakk om å ha skapt *insan*, er egentlig forklaringer på dannelser av sivilisasjoner hvor folk ble lært opp til å leve på samme vilkår og nyte samme rettigheter. Skaperens veiledning ga dem instruksjoner som gjorde det mulig for folk å skape et slikt samfunn hvor folk var frie og likestilte til hverandre. Hele målet av Koranens veiledning er å skape en slik verden hvor folk lever komfortable med hverandre. Til de ikke er komfortable med hverandre, er de ikke *insan*, men heller *jinn* som ikke deler samme verdier. *Iblis* (opprøreren) tilhører nettopp denne kategorien og aksepterte derfor ikke skapelsen av Adam.

Nafs

Ordet *nafs* betyr verken sjel eller individ, som de generelle oversettelser indikerer. Ordets grunnleggende betydning er av progresjon, altså å utvikle seg mot noe. Alle mennesker har en *nafs*, altså en egenskap av å kunne utvikle seg. Koranen sier at *insan* ble skapt av samme *nafs*, altså at sivilisasjoner blir først skapt når folk begynner å bevege seg mot samme mål. Koranen refererer til sivilisasjoner som blir bygget etter å ha fulgt Koranens lover, og sier at et slikt samfunn blir skapt takket være den samme ideologien som alle følger. Ut i fra dette samfunnet blir det også skapt dets *zauj*, altså allierte klasser som ønsker å tilknytte seg mot denne sivilisasjonen. Ordet *zauj* blir som regel oversatt til kone, men den grunnleggende betydningen av ordet er å være partner eller alliert. Om Adam er navnet på sivilisasjon og *nafs* er progresjon, så er *zauj* allierte klasser eller stammer.

Koranens formål er ikke å lære oss kreasjonshistorie, eller bevise evolusjonsteorien for oss, eller forklare oss medisinske aspekter bak menneskelig fødsel. Koranen forklarer oss hvordan vi skal danne sivilisasjoner hvor folk jobber sammen, og som kan føre til likeverdig fred på jorda. Koranen inviterer oss mot samfunn hvor i ingen mennesker skal være mindre verdt enn andre. Koranen påstår at en slik verden vil kun være mulig om vi alle følger Koranens instruksjoner, hvor grunnleggende lære er at ingen har rett til å samle på rikdommer, men heller la rikdommen flyte slik at den kan fordeles blant mennesker i henhold til deres behov. Kun dette vil sikre fred i verden og sikre menneskehetens fremgang og progresjon.

8 Skapelse fra Alaq

I den forsøk å bevise at Koranen er sann og utrolig prøver vi muslimer ofte å bevise at Koranen snakker om vitenskapelige sannheter som på Koranens åpenbarings tid var ukjente for mennesket. Vi kaller dette Koranens mirakler og påstår at siden Koranen visste om dette lenge før vitenskapsmenn kom til disse konklusjonene, beviser Koranen seg selv til å være guddommelig åpenbaring. Ofte er det slik at vi ikke klarer engang å tolke en eller annen vers i en spesifikk vitenskapelig retning for vitenskapsmenn finner ut av noe. Etter at disse vitenskapsmenn har gjort all arbeidet, kommer vi med tolkning av en eller annen vers som kan virke til å peke mot denne vitenskapelige avsløringen og mener deretter at sannheten allerede var i Koranen. Vi kommer aldri med en vitenskapelig forklaring fra Koranen for vitenskapsmenn faktisk gjør deres funn. Hvordan kan det ha seg slik og hvorfor gjør vi det?

Koranen har i midlertid gitt oss noen retningslinjer på hvordan vi skal bruke Koranen og hva den er til. Den sier at ved dets hjelp forsto datidens mennesker det de ikke visste om tidligere. Koranen sier også at dets veiledning er gjeldende og til nytte for alle mennesker av alle tider. Da blir det aktuelt å spørre om hvorfor Koranen skulle inneholde vitenskapelige sannheter som fortidsmennesker ikke enda var i stand til å dra noe som helst nytte av? Hvorfor skulle de tro på en vitenskapelig sannhet i fra Koranen som det ikke var noe bevis for? Kun ut i fra blind tro? Hvordan skulle nå dette være annerledes i fra andre eldre religioner som også kun etterspør blind tro av deres tilhengere?

Koranen forklarer alle ting med logikk og gir ikke vitenskapelige fakta som fortids mennesker ikke kunne ha bekreftet eller hadde noe som helst nytte av å vite. Slike tolkninger av vers er kun desperate forsøk på å få Koranen til å skinne, men når dette gjøres på feil måte, altså uten at språkets grammatikk eller bruk blir tatt i betraktning, blir tolkningen slik som folk kanskje ønsker, men logikken i oversettelsen faller ganske enkelt ut.

Et eksempel av det overnevnte er tolkningen av de vers som tilsynelatende snakker om menneskets skapelse, altså hvordan mennesket vitenskapelig sett blir formet. I henhold til dagens tolkning tar Allah kreditt for å ha skapt mennesket av en dråpe sæd, og før det, formet mennesket av klebende jord. Vi ser på noen vers.

La mennesket betenke hvorav han ble skapt, Han ble skapt av en frembrytende væske (sæd) som kommer fra mellom lendene og brystbenet! (86:5-8)

Vi skapte mennesket av en leirmasse, Senere la Vi ham som en sæddråpe i sikker forvaring. Så gjorde Vi dråpen til en kime, dette til det minste foster, og i fosteret formet Vi knokler, og knoklene dekket Vi med kjøtt. Så frembrakte Vi ham som en ny skapning. (23:12-14)

Om vi nå skulle være så snille å akseptere at disse tolkningene er sanne, så strider de rett i mot dagens medisinvitenskapelige forskning.

- Mennesket blir ikke kun skapt av mannlig sædvæske, men kvinnelig egg er også like viktige. Om Koranen var så nøye med å bruke ordet sæd, så kunne også ord for kvinnelig egg ha blitt brukt. Selv på barneskolen lærer vi at et embryo blir dannet av den mannlige og kvinnelige kontribusjonen og ikke kun av den mannlige.
- Verken mannlig eller kvinnelig reproduktiv væske kommer i fra mellom lendene og brystbenet.
- Mennesket blir ikke skapt av leirmasse først og dermed legges inn som sæddråpe i noen sikker forvaring.
- Mennesket som blir født blir ikke født som noe ny skapning men heller menneske i likhet med dets genetiske foreldre.
- Oversettere må nesten bestemme seg om disse vers beskriver skapelsen av det første menneske eller om fødselen av hvert vanlig menneske. Tolkninger hopper frem og tilbake mellom disse to scenariene uten å skille på dem.
- Visste ikke folk på den tid hvordan kroppen virker og hva som skal til for å føde et menneske?
- Hvordan kan noen bevise med sikkerhet, eller påstå at det er Allah som skal ha æren for barnets fødsel og ikke en annen gud?
- Om datidens mennesker ikke kunne se likhet mellom 22 dagers foster og en igle utenom et teleskop så kunne de like gjerne ha blitt gitt en molekylær beskrivelse. Det hadde i aller fall vært mer presist men like ubrukelig for dem.

Så om disse vers snakker om skapelse, eller fødsel, så er de mangelfulle fra et vitenskapelig perspektiv. Men om de ikke snakker om slikt vitenskap, hva snakker de om da?

Vi fokuserer her på vers 12 -14 fra kapittel 23. Røter av vesentlige ord drøftes under:

Kh-L-Q

Ordet *khalaq* oversettes til å skape, men betyr i grunn å kombinere eksisterende materiale i ny eller endret kombinasjon slik at et nytt og annerledes produkt kommer frem. Dette ordet kan ikke brukes til noe som fødes, siden det finnes annet ord for slikt. *Khalaqa* er å skape noe nytt, ikke skape samme ting hver eneste gang deretter.

I-N-S

Det som skapes i disse vers er *insaan*, og dette ordet er brukt i bestemt form. Ordets grunnleggende mening er "bekjentskap" eller det å være komfortabel med noe. *Insaan* er den gruppe av mennesker som kjenner til hverandre, som har en viss forståelse for hverandre og som derfor lever sammen i et samfunn. Altså betyr ikke ordet *insaan* "menneske" men heller "sivilisasjon".

S-L-L

Ordet *salsal* har blitt oversatt til klebende jord, det vil si jord som er tilsatt fukt. De som noen gang har prøvd å lage sandslott vet at jord eller sand trenger fukt for å henge sammen og dermed kunne ta form av noe. Med andre ord, *salsal* betyr ikke klebende jord, men nettopp denne klebende egenskapen som får jordpartikler til å feste seg til hverandre. *Salsal* er dermed den tiltrekningen mellom ting som lar dem være sammenknyttet og som lar dem bli formet sammen.

Te-Y-N

Dette er motsatt av klebende jord, altså jord som er tørr. Grunnleggende mening av denne roten er dermed tørrhet som ikke lar jordpartikler være tilknyttet. Med tanke på dette blir oversettelsen av overnevnte vers som følgende:

Og sannelig omformet Vi det sosiale mennesket fra en tilstand uten gjensidig forståelse til en tilstand av gjensidig forståelse/tilknytning. (23:11)

Disse vers snakker om Koranens veiledning som ga mennesker like verdier og forståelse for hverandre slik at de kunne leve i samfunn med hverandre i stedet for hver for seg. Dette samsvarer med Koranens grunnleggende lære at den har blitt presentert for å få folk til å bli kjent med hverandre på lik basis slik at de kan leve sammen uten store variasjoner i status og tilstand, både på den fysiske og ideologiske plan. Koranens lære tar æren for å ha skapt et samfunn hvor mennesker kunne fungere sammen.

Deretter ga Vi hans (sosiale menneskets) urolige brusende stilling stabilitet og høy orden. (23:12)

Summa

Dette ordet betyr "deretter"

N-Te-F

Denne roten betyr å flyte brusende, ikke ha ro eller orden. Ordet har blitt dedikert til sæddråper fordi de kommer brusende, men bruken blir jo feil om de ligger i ro.

Q-R-R

Denne roten betyr å være stabil.

M-K-N

Denne roten betyr å ha høy og stabil stilling.

Ain-L-Q

Å binde en ting til en høyere ting og dermed øke/forbedre dets tilstand.

M-Zd-Gh

En enhet eller bit av noe større. Vanligvis brukt til en hel bit kjøtt.

Ain-Ze-M

Viktighet, storhet, stolthet

K-S-W

Utstyre noe

L-H-M

Relasjoner

Dette fører oss til vers 23:14 som blir slik:

Deretter skapte vi dets opphøyd stilling ut i fra denne brusende uorden.

Dermed skapte Vi en enhet av slik opphøyd stabilitet.

Dermed skapte Vi slik stolthet av denne enheten.

Dermed utstyrte Vi denne stoltheten med relasjoner.

Deretter formet Vi det (sosial menneskehet) om til en annen type kreasjon.

Så her er det i bunn og grunn oppskriften eller fremgangsmåten til å danne sivilisasjon hvor folk lever i harmoni med hverandre. Først må deres uorden elimineres, deretter må de dannes om til en enhet. Deretter må det skapes en felles følelse av stolthet i dem som kan styrke dem, og basert på denne stoltheten må de danne felles relasjoner med hverandre. Og slik blir dette samfunnet totalt forvandlet om til noe som ikke eksisterte tidligere.

9 Adams sønner

Det sies at Adams to sønner kom i en konflikt med hverandre fordi Gud hadde akseptert offer fra den ene men ikke den andre. I misunnelse truet den ene broren med å drepe den andre, og på dette fikk han følgende svar:

Om du strekker dine hender i et forsøk på å drepe meg, så vil jeg fremdeles ikke strekke mine hender mot deg for å drepe deg fordi jeg frykter Gud. Jeg ønsker heller at du skal bli belastet for dine tidligere synder og synd av mitt drap, slik at du blir kastet inn i helvete.

På dette dreper den ene broren den andre, og deretter kommer en kråke i fra Gud som begynner å skrape jord. Ved dets syn forsto broren at han nå burde begrave liket av broren. Han følte skam for at han ikke visste dette før nå.

Koranen har ikke nevnt om dette er snakk om sønner av samme Adam som ellers er nevnt i episoden med *Iblees*. Disse brødre har ikke blitt nevnt med navn noen steder, men vi henter gjerne navn på dem i fra Bibelen. Denne historien er i grunn nevnt i detalj i Bibelen men i Koranens vers 5:27 til vers 5:31 blir det kun nevnt noen få ord som fort tilknyttes denne historien, og dermed blir hele historien importert inn i Islam. Det som er tankevekkende om man kun reflekterer på Koranens ord og dens generelle oversettelse av disse vers, så er det flere punkter som ikke tilfredsstiller intellektet.

- Det står ikke nevnt hva slags offergave disse brødrene skulle gi.
- Hvorfor skulle Gud kun akseptere offer av den ene broren og ikke den andre? Hva var kriterier for godkjenningen?
- Hvorfor skulle Gud den Allmektige trenge offergaver fra mennesker og kun akseptere etter behag?
- Hvorfor skulle en bror true den andre med å drepe fordi Gud ikke aksepterte gaven? Burde han ikke heller være sint på Gud?
- Hvorfor vil ikke den andre broren forsvare seg men heller si at han vil verken forsvare seg eller gå til motangrep mot en som angriper ham?
- Broren ønsker ikke å forsvare seg fordi han frykter Gud. Når har Gud sagt at det å forsvare seg ikke er tillat?
- Broren ønsker heller for sin egen bror at han skal havne i helvete for hans drap. Er det slik gode brødre, som får deres offergaver akseptert, tenker?
- Så dreper den sinte sin bror, men forstår ikke lenger hva han skal gjøre med liket. Hadde de aldri begravd deres far og mor til å vite bedre?
- Så sender Gud en ravn/kråke som skraper opp jord. Fra dette får broren veiledning at han bør begrave broren. På dette blir han skamfull. Gud sender ikke sin veiledning i det konflikten pågår og gjør ingenting for å spare broren som ga en bedre offergave men lar han dø. Senere sender han kråka for hans bedre begravelse enn at han bare skulle bli liggende der? Hvor er logikken?
- Broren blir ikke skamfull over å ha drept, men føler heller skam fordi han ikke engang visste hva han skulle gjøre med liket?
- Om han ikke var skamfull men heller angret, hvordan fikk skraping av en kråke han til å angre drap? Hva er forbindelsen?

Alle disse spørsmål prøves å bli besvart med mange historier og forklaringer som slett ikke kommer fra Koranen men fra folkets fantasi som prøver å styrke denne oversettelsen på en måte eller annen.

Derimot om vi ser på det klassiske språkbruket og setter fokus på rett grammatikk, og ser vers i sammenheng med vers over og under, så snakker ikke Koranen om noe av det overnevnte. I henhold til klassisk bruk betyr ordet Adam likestilling og samhörighet. Adam er ikke en person men filosofien som tillater at folk lever sammen i samfunn med likestilling og uten klasseskilninger av noe slag. Disse to sønner av Adam er egentlig to grupperinger som begge ønsker dette for deres samfunn.

Ordet brukt til sønner er *ibna* som egentlig betyr forsterkninger. *Ibna* er den sterke delen av et samfunn og kan likestilles med en sterk gruppering i et samfunn. Disse to *ibna* var dermed to grupper som var "brødre av bånd". Faktisk så bruker Koranen ordet *akhu* for bror som betyr en som har samme tankegang.

Ordet brukt til offer er *qurba* som egentlig betyr tilnærming. Det de to gruppene gjorde var å tilnærme seg måten som skulle tillate dem å leve i et samfunn basert på samhold og likestilling. Men kun den ene gruppen hadde riktig tilnærming. På dette ble den andre gruppen misunnelig og truet med *qatal* av den andre gruppen. Ordet *qatal* blir oversatt til mord, men kan bety enhver handling som nedgraderer en motstander. Altså sier den ene gruppen til den andre at dens tankegang eller fremgangsmåte skal bekjempes. Noe slikt kan enten gjøres med åpen konfrontasjon, eller ved å utmerke seg selv mer overfor den andre. På denne trusselen kommer svaret:

Om du strekker dine krefter mot meg for min degradering, så vil jeg fremdeles ikke strekke mine krefter mot deg, fordi jeg er lovlydig mot Allahs regler. I stedet for å prøve å degradere meg får du heller gå tilbake til våre gamle ufruktbare måter, men husk at denne gamle måten med samfunnsskinner fører kun til interne konflikter.

Ordet for interne konflikter er *naar* som vanligvis oversettes til ild og derfor helvetes ild når det egentlig er ilden som oppstår av interne konflikter i et samfunn.

Selv etter denne advarselen gikk den andre gruppen til angrep, noe som førte til deres egen destruksjon og tap. På dette fikk Allahs regelverk ukjente folk i fra folket til å komme frem med løsninger. Ordet for ukjente eller uante er *gharaba* som feilaktig blir oversatt til kråke. Ordet *gharaba* betyr noe som ikke er synlig eller som har blitt gjort usynlig eller ukjent. Det er nettopp derfor stedet for solnedgang kalles for *maghrib* og samfunnets ukjente fattige kalles for *ghareeb*. Disse ukjente pleide å undersøke saker blant folket og hadde dermed løsninger på problemet. Når disse ukjente "budbringere" kom frem til sine herskere og la frem deres råd angående deres "brødre av bånd" og hvordan negativiteten kunne skjules eller dekket over, så ble disse herskere skamfulle. Det som var skamfullt var at selv tidligere ukjente personer kunne komme med løsninger, men de som satt ved makt ikke forsto bedre.

Her er det ikke noe snakk om drap mellom to brødre, men konflikt mellom to grupper som egentlig ønsker det samme. Når ledere ikke klarer å komme med løsninger av fred, så kommer de gjerne i fra folket. Om en gruppe har bedre tilnærming mot en bedre og likestilt samfunn, så bør ikke rivaliserende grupper prøve å komme i konflikt med dem, men heller akseptere og støtte deres utvikling. Dette er den egentlige meldingen av disse vers.

10 Fødselen til Jesus

Det finnes mange religiøse og kontroversielle syn om fødselen til Jesus, eller *Eesa* som Koranen kaller ham. Den mest kjente er vel det kristne synet som stammer i fra det nye testamentet. I følge denne ble Jesus født hos sin jordiske mor, mens hans far var Gud. Kristendommen er ikke den første religionen til å ha introdusert et slikt syn. Oldtidens religioner som vi nå refererer til som mytologier har også mange slike historier av demiguder som hadde jordiske mødre med guder til fedre. Det som skiller Kristendommens syn fra disse mytologier er den lille forskjellen at moren til Jesus var fremdeles jomfru, og aldri hadde gjort noe med Gud eller noen andre for å bli gravid.

Dagens generelle tolkninger av Islam støtter dette synet av Kristendommen, men med forbehold. Islamske representanter mener at Jesus var ikke Guds sønn, men er enige i at han ble født av en jomfru. En kan da lure på hvem vi skal kalle Jesus sin far da han ikke ble født av en jordisk far men med viljen til Gud? Men andre ord, uansett om muslimer ikke mener det, så sier de jo det samme som kristne. Våre eksperter liker også å referere til Koranens kapittel *Ikbilas* i denne sammenheng og drar ofte fram dets vers som sier "*verken er Gud født eller har han født*", og antar på det sterkeste at dette verset er svar på kristnes påstand at Jesus er Guds sønn. Om en derimot reflekterer så har ikke Koranen sagt at disse vers er spesielt tiltenkt de kristne eller andre som har slike tanker. Det kommer heller ikke fram i klartekst at Jesus ikke er Guds sønn fordi Gud ikke føder. Denne forståelsen er et uttrekk, men ikke det som faktisk står i teksten ordrett.

Det at muslimer støtter dette kristelige synet, kommer i fra dagens generelle tolkning av vers 3:41 hvor Mariam blir fortalt at hun kommer til å føde en sønn, og hun spør overraskende om hvordan dette er mulig da ingen mann engang har rørt henne. Enkelte har forsøkt å tolke dette verset i noe logisk sammenheng og konkludert med at kun fordi Mariam blir fortalt at hun kommer til å føde en sønn, betyr jo ikke at hun alt er gravid på dette tidspunktet. Forklaringen kan jo være at hun simpelt ble fortalt at hun kommer til å føde en sønn etter at hun en dag skulle gifte seg. Uansett hvor logisk denne tilnærmingen er, så er det også klart at denne forklaringen er et utdrag og ikke hva Koranen selv har sagt.

Vi finner også andre vers i Koranen som er tilknyttet Jesus, og deres tolkninger skaper motsigelser til alle overnevnte påstander. Slike vers er lite diskutert. Vi har for eksempel vers 3:59. Den tradisjonelle oversettelsen av dette verset er som følgende:

Eksemplet av Jesus er overfor Gud det samme som av Adam. Han skapte ham av støv og sa til ham: "Bli!" Og dermed var han. (3:59)

Her ser vi umiddelbart et problem. Tilsynelatende snakker dette verset om kreasjon av Adam og fødsel av Jesus og likestiller dem begge. Jesus er som Adam, som ble skapt av støv, og deretter ble til etter at Gud hadde sagt "Bli!". Om vi skal begynne å tenke på kreasjonshistorien av Adam og Eva, slik våre religiøse lærere har lært oss, så blir jo ikke eksemplet av Adam lik Jesus i det hele tatt. Adam ble skapt, mens Jesus ble født. Adam ble skapt uten mor og far, mens Jesus ble født av en mor, uten en far. Jesus ble jo ikke skapt av støv og ble ikke kommandert til å bli. Så hva betyr dette verset? Har forfatteren av Koranen gjort en feil? Skal vi tro at det er motsigelser i Koranen og hull i logikken? Det er definitivt noe som ikke stemmer, og hvis man kun innser at den nåværende tolkningen eller forståelsen er mangelfull, så kan man kanskje reflektere litt mer og muligens komme til en fornuftig forklaring på alt dette.

Fordi Jesus sin opprettelse har blitt sammenlignet med opprettelsen av Adam, må vi først forstå historien av Adam. Det ligger allerede et kapittel om skapelsen av Adam ovenfor. Den grunnleggende meningen av ordet Adam er "samhold", altså det å kunne leve sammen. Adam er en ideologi av likeverd og samhold blant mennesker. Adam er representasjon av likestilling og harmoni blant borgere av en stat, og ikke navn på en person. Forklaringen av Adam har blitt gitt i vers 2:30 til 2:40. Ved å studere disse vers i lys av språkbygging og grammatikk kommer vi til den konklusjonen at menneskeheten var engang delt opp i klasser, stillinger og samfunnsklasser. Det var en tid da ideologien av likestilling ble presentert. Datidens kongelige og maktutøvere (malaika) motsatte seg denne ideologien. Etter at representanten av likeverd hadde mottatt all nødvendig veiledning og lære av Forsørgeren, oppfordret denne representanten datidens makter i forsøk om å overbevise dem med fornuftig tilnærming og advarsler på hva slags fremtid datidens samfunnsstruktur kunne lede til.

Og Han lærte Adam alle benevninger, som han dermed viste for maktutøverne, og sa: "fortell meg om disses benevningene om dere er sanne i deres påstander. (2:31)

De fleste maktutøvere forsto at Adam hadde rett og aksepterte denne veiledningen. De som derimot ble forvirret og utilfreds med hans logikk motsatte seg ham og nektet å gi fra seg deres makt og stilling til fordel for samhold og likestilling som de nå ble introdusert for. Denne gruppen har Koranen kalt *Iblis*, som betyr en som er forvirret og håpløs.

Adam ble skapt av noe som Koranen kaller *tarab*, og som blir oversatt til støv. Den grunnleggende meningen av *tarab* er likhet eller lik i form. Siden støvkorn er hverandres like, kalles støv for *tarab*, mens ribbein som også er hverandres like, blir kalt for *taraib*. Med denne forklaringen kan man konkludere at Adam var ikke en person skapt av støv, men en ideologi som var skapt av, eller basert på likeverd og likestilling. Et annet ord som blir brukt for materie som ble benyttet til skapelsen av Adam er *salsal* som oversettes til fuktig jord eller leire (15:33). Dette skaper også motsigelser om Adam ble skapt av tørr støv eller fuktig jord. Også her ligger problemet i tolkningen. *Salsal* betyr samhold, altså det å holde seg samlet. I fuktig jord vil støvpartiklene være *klebende* og samlet. Å ha slike relasjoner mellom mennesker ligger i grunnen for ideologien av samhold, altså Adam.

Adam ble opprettet, veiledet, belært og ernært med nødvendig kunnskap. Dermed oppfordret han tidens makter og overbeviste dem med logiske bevis. Alt dette var Adams skapelse. Så når Koranen sier "Bli! Og det ble" så ligger det en prosess bak dette, ikke umiddelbar magi. Koranens begrep "kun, fayakun" kan derfor ikke oversettes til det som er vanlig i dag, altså "Bli! Og det ble". Den riktige tolkningen er "prosessen ble initiert og iverksatt".

Nå kommer vi tilbake til Jesus, som skal sammenlignes med Adam. Uten å gå for dypt i detaljer, betyr ordet Mariam en som tar avstand fra samfunnets problemer, som nettopp stammer ifra dannelsen av samfunnsklasser og ujevn maktfordeling. Mariam har derfor vist potensialet til forbedring og viljen til å distansere seg fra samfunnskorupsjon. Makthavere (malaika) blir sendt til Mariam som fortalte at en ung person skal bli sendt til denne nasjonen. Denne personen skal få sin opplæring i ideologien av samhold, og som senere vil spre dette budskapet til alle som vil være mottakelige for den. Sammen skal denne gruppen kunne reformere deres samfunn og redde den fra kollaps.

Mariam spør "hvordan/hvorfor skulle en ungdom bli sendt til meg da ingen *bashar* enda har rørt meg?" Og her trenger vi ytterligere forklaringer. Ordet som Koranen bruker er *bashar*. Dette ordet er som regel oversatt til "mann" men som egentlig betyr "noe bedre". Gode nyheter kalles for "*basharah*" av samme grunn. *Bashar* kan brukes til en person, men da skal denne personen ha bedre kvaliteter enn noen andre. Ordet kan ikke oversettes til hvilket som helst mann. Det Mariam egentlig sier er at ingen bedre tilstand, lære, ideolog, eller fremgang har engang kommet i kontakt med meg, så hvordan eller hvorfor skulle en ungdom med så gode kvaliteter komme mot Mariam? Her er det ikke noe snakk om en mann, samleie eller fødsel. Mariam får samme svar "kun fayakun" altså at når en av Guds prosesser blir beordret til å bli initiert, så blir de iverksatt".

Konklusjonen blir ganske kontroversiell, men saken er at disse vers er ikke om Jesus eller Adam sin fødsel i det hele tatt. Enhver person med sunn fornuft må forstå at alle mennesker blir født i henhold til visse naturlover og at de er konstante og gjelder for alle (Jesus inkludert). Disse vers handler egentlig om opplæring og trening innen en ideolog av samhold og likestilt samfunnsstruktur. I henhold til dette er eksemplet av Adam den samme som av Eesa, altså i henhold til Allahs regelverk.

11 Historien om Noa

Om Islam skal promoveres som logisk må Koranens oversettelser tilby logikk. Med noen få mindre endringer vil vi finne den samme historien i alle versjoner av generelle oversettelser. Vi blir fortalt at Noa i hans eldre dager fikk en åpenbaring fra Gud som advarte ham om en kommende naturkatastrofe. Han fikk instruksjoner om å bygge en stor båt midt i tørt landskap. Deretter skulle han samle alle dyrearter i par. Han og de som trodde på ham gjorde nettopp det og reddet seg fra en katastrofal flom, mens alle andre som ikke fulgte Noa druknet. Det andre aspektet som flettes inn i denne troen, er at flommen skulle kun komme som resultat av folkets ugjerninger. Den største synden som disse menneskene var skyldige av, var å ha flere andre guder mens de ikke trodde på den Allmektige. De dyrket fem forskjellige guder og disse fem nevnes med navn i Koranen. Vi blir også fortalt at sønnen til Noa var blant dem som ikke hørte på sin far, og druknet sammen med de som var vantro.

Denne historien er ikke forbeholdt et kapittel. En leser finner forskjellige referanser til denne historien i flere kapitler av Koranen. Selveste Koranen er sann, unektelig og full av intellekt. Dens sanne budskap er derimot dekket av flere lag med støv av tradisjonelle oversettelser som må børstes vekk. La oss nå se på analysen av vanlig forståelse om historien av Noa.

La oss for et øyeblikk anta du som leser dette tilhører befolkningen av Noa. Du lever mest sannsynlig av jordbruk og gårdsdrift. Du har arvet din religion via tradisjoner av flere generasjoner og du tilber dermed fem guder som alle andre, noe som har fungert bra for hele samfunnet lenge nok. Plutselig en dag kommer en gammel mann og proklamerer at han har mottatt melding fra den Allmektige at Han er den eneste guden, mens deres guder ikke har noe makt. Det er kun denne ene guden som skal tilbes. Hvis folk ikke gjør dette så skal de vite at de kommer til å bli druknet av en flom på det tørre området hvor de ellers aldri har erfart noe flom. Men alt dette skal du bare tro på, fordi denne gamle mannen ikke kan tilby noen solide bevis.

Surah 71 sier at Noa snakket til sitt folk konstant, og prøvde å overbevise dem. La oss analysere hva han prøvde å overbevise dem med.

- Dem blir fortalt at de bør tenke hvordan Gud har ordnet for deres evolusjonære utvikling.
- De blir bedt om å reflektere over at det er Gud som har skapt syv himler lag etter lag.
- Det er Gud som har skapt dem ut av jorden og det er jorden de igjen skal til, før de igjen reiser seg.
- De blir bedt om å reflektere hvordan Gud har spredd jorda utover slik at de kan reise på den.

Tenk litt over overnevnte punkter. Om en gammel mann kommer og forteller deg dette, vil du automatisk tro på ham uten å kreve bevis?

Hvordan kan du som et medlem av Noas nasjon tro at det er Noas Gud som står bak alt dette og ikke dine fem guder? Hvordan bevise skapelsen eller evolusjon på den tiden? Hvordan bevise dannelsen av syv himler? Vi har selv i dag ingen klar definisjon på en himmel, siden himmel ikke er annet enn vakum. Hvordan bevise livet etter døden? Og hvordan bevise at det er Noas Gud som har spredt jorda flat og ingen andre?

Det er i fra denne surah at mange fremdeles mener at jorda ikke er rund, siden Koranen sier at den er flat, mens andre vers indikerer til at jorda faktisk er rundt. Dermed skaper disse vanlige oversettelser motsigelser i Koranen.

Regn ut sannsynligheten selv for at denne mannen kanskje ikke er i sine fulle fem. Hvorfor skulle du tro på ham? Hvorfor skal du da straffes for å tenke fornuftig? Det logiske i denne sammenheng ville jo være å ikke tro på denne fyren. Koranen ber folk tenke og reflektere, ikke tro på ting som om de var stumme, døve og blinde. I denne sammenheng blir de derimot straffet nettopp fordi de tenkte rasjonelt.

La oss nå tenke på det andre aspektet, altså flommen som skulle ramme dem. For det første så er det flere paradokser her. Om folk hadde underkastet seg i blind tro, ville da ikke denne flommen ha kommet? Da ville jo disse folka ha frarøvet religiøse ledere anledning til å fortelle en fantastisk historie om Guds mirakler i århundrer. Vil det si at flommen var allerede forhåndsbestemt og uansett så var planen å ikke la disse folka konvertere deres tro, og gjøre et eksempel ut av dem?

Men la gå. Flommen skulle nå komme, uansett sannsynlighet. For å overleve dette måtte arken bygges av dem som var sanne troende, noe sønnen til Noa ikke var. Sett deg selv inn i posisjonen av denne sønnen og tenk som ham. Hans far forteller sønnen om å gi opp gårdsbruk eller jordbruk, noe som han mest sannsynlig lever på, og som han avler frem mat i fra for sin egen familie. Han skal altså slutte å tenke på barna sine, men heller hjelpe hans mest sannsynlige senile far med å bygge en ark langt bort i fra havet, kun fordi far har fått en plutselig åpenbaring fra en Gud ingen kjenner til. Han gjør jo det eneste fornuftige ved å ikke gjøre som faren sier. Hvorfor skal han straffes på grunn av det?

Uansett så prøver Noa å snakke “fornuft” til sin nasjon. Selv etter gjentatte forsøk så aksepterer ikke nasjonen hans tilbud. Som svar på dette ber Noa til Gud at enhver av disse vantro bør slettes fra jordas overflate. Er dette karakteristikken til en budbringer av Gud å ønske noe for et folk han ikke klarer å overbevise? Føles ikke dette ut som et ønske av hevn og innrømmelse av nederlag? Nasjonen hans skulle elimineres fordi han følte seg beseiret? Blir ikke dette feil?

I tillegg til dette har vi det vitenskapelige aspektet ved denne historien. Det finnes ikke så mye vann på kloden at en flom skulle dekke all land for en så lang periode som det hevdes. Det finnes ufattelig mange dyrearter på jorda og alle arter kunne umulig ha fått plass på denne arken. Dermed er det snakk om å utvikle en hel art fra et par, noe som vitenskapelig sett er umulig uten nok mangfold av DNA. Spørsmål om incest var tillatt på den tiden dukker stadig opp, noe som høres både ekkelt og ulogisk ut.

Alt dette bør en tenke på. Koranen krever av oss å tenke over dets meldinger og ty til logikk. Repeterer at Koranen er feilfritt, men det er heller enkelte oversettelser som forvirrer oss og gjør livet surt. Som sagt handler surah 71 om Noa og snakker om denne oversvømmelsen. Det er verdt å merke seg at denne “arken” av Noa ikke er nevnt noen steder i dette kapittelet. I de generelle oversettelser finner vi heller ord som oversettes til “ark” i andre vers av andre kapitler. Om vi skal ta de vanlige oversettelser for seriøse, så er et vers av dette kapittelet ekstra plagsomt. I vers 71:23 har Koranen nevnt disse fem gudene og kalt dem med deres navn. Disse het Wadd, Suwa‘, Yaghuth, Ya‘uq og Nasr. Disse fem gudene som datidens folk tilba, og som ble selveste grunnen til folkets destruksjon, er nevnt med deres navn i Koranen. Om en spør hvorfor de nevnes med navn, så blir forklaringen at arabere var godt kjent med disse navnene som guder av Noas folk. Her kommer dermed forvirringen. Det skal være flere tusen års intervall mellom Noa og Koranens åpenbaring. Alle dem som dyrket disse gudene døde på grunn av deres tro. Noa ber til Gud i Koranen om å drepe alle disse vantro fordi de ber til disse gudene og ber spesifikt om å ikke la en eneste av dem overleve. Men selv da overlever legenden av disse gudene med deres navn gjennom flere tusen års utvikling og blir kjent selv hos arabere i ørkenen? Var disse fem guder likevel så mektige at selv Noas bønn og en historisk flom ikke klarte å stoppe deres navn fra folkemunn? Var ikke hele poenget med flommen å rense jorda fra slike avgudsdyrkere slik at alle tegn etter en falsk religion samt deres guders navn og praksis kunne slettes?

Islam tilbyr logikk og Koranen er ikke en eventyrbok, til tross for hva enkelte mener om den i dag. Nærmere forskning forteller at det ikke var noe flom eller oversvømmelse som tok disse folka, men heller en revolusjon av kunnskap og statsvitenskap som veltet deres styre til fordel for likestilling og en uniform samfunn. Når det gjelder navn på disse “gudene” som datidens folk “tilba” så finner man følgende forklaringen ut ifra ordenes verbale røtter.

- Ordet *wadd* med rot w-d-d betyr å ønske seg mer av noe
- Ordet *suwa* med rot s-w-ain betyr å kaste bort noe brukbart
- Ordet *yaghuth* med rot gh-w-th betyr å være behjelpelig
- Ordet *ya‘uq* med rot ain-w-q betyr å tilbakebetale
- Oddet *nasr* med rot n-s-r betyr å ta noe med rask bevegelse

Med tanke på det overnevnte, blir oversettelsen av vers 71:23 noe slikt:

De sier “ikke gi ifra deres beskyttere, ikke gi opp tvangen av ønsker, og ikke kast bort deres verdier og tid ved å hjelpe andre eller gi tilbake det dere tar fra dem, men derimot ta det dere kan umiddelbart.”

Dermed er forståelsen at kriminaliteten av disse folka var ikke at de tilba ander guder i stedet for Allah, men heller at de ikke oppførte seg rettferdige i samfunnet. De ønsket seg alltid mer enn det de hadde, ønsket aldri å hjelpe dem som hadde mindre, og tok alt de fikk tak i. Det er slike handlinger som gjør at nasjoner blir straffet. De blir ikke straffet fordi de foretrekker å bøye seg foran livløse steinguder. Slike nasjoner ødelegger seg selv med deres oppførsel, og det var det Noa prøvde å advare dem mot.

12 Yaqoob og hans sønner

Den generelle oversettelsen av vers 2:133 forteller oss at da budbringeren *Yaqoob* lå for døden spurte ham sine sønner om hvem de ville tilbe etter hans bortgang. Sønnene svarte at de kun skulle tilbe guden til deres far og forfedre, altså guden til *Ibrahim*, *Ismail* og *Is'haaq*. De skulle kun tilbe denne ene guden og dermed fortsette å være muslimer.

Det som virker kritikkverdig her er:

- *Yaqoob* instruerte sine sønner til å følge i hans fotspor slik han hadde fulgt i sine forfedres fotspor. Betyr nå dette at de skulle fortsette å være muslimer kun fordi deres forfedre var det? Skulle det ikke være noe annen grunn til å være muslimer? Er det å være muslim en tradisjon man bør følges uten å tenke og argumentere for? Er kriteriet for å være muslim at ens forfedre var muslimer?
- *Yaqoob* instruerte kun sine sønner til å følge denne tradisjonen, men ikke sine døtre? En vil her argumentere at *Yaqoob* kun hadde sønner og ingen døtre, men hva med barnebarn? Hva med andre kvinner og menn av samfunnet? Hva med sine søstre eller andre nære kvinner og menn? Han snakket kun til sine sønner men ingen andre. Dette høres mer ut som en uttale fra en konge som skal arve sitt kongedømme over til sine arvinger, enn en leder av en nasjon.

Det som i tillegg er interessant er følgende vers

Dette var en nasjon som ikke lenger eksisterer. Det de samlet er for dem, og det dere samler er for dere. Dere kommer ikke til å bli spurt om deres handlinger. (2:134)

Dermed har vi en kontradiksjon i forståelsen av disse to overnevnte vers.

- Om dette var i utgangspunktet snakk om en "nasjon" som har for lenge passert, hvorfor snakket ikke *Yaqoob* til hele nasjonen men kun sine egne arvtakere/sønner? Dette må jo bety at ordet "sønner" og "nasjon" i denne sammenheng er ekvivalente?
- Verset sier også at senere generasjoner kan ikke stilles ansvarlige for handlinger begått av tidligere generasjoner, men hvorfor var da *Yaqoob* sine sønner opptatt av handlinger av sine forfedre og hvilken gud de dyrket?

Slike forklaringer som styrker tanken av kongedømme, blodlinjer og tradisjonsbevaring blir umiddelbart svekket når andre vers taler rett imot dem.

Disse vers startet med historien om *Ibrahim* og hvordan han opprettet et samfunn som sørget for sitt og andres fred og sikkerhet. Husk at ordet muslim betyr en som sørger for andres sikkerhet, mens *ilah* betyr en som gir sin beskyttelse når det ikke er noe beskyttelse å få. Denne fortellingen slutter på *Yaqoob* og denne “døden” som det er snakk om er ikke *Yaqoob* sin fysiske død, men heller døden som hans samfunn sto ovenfor. Dette betyr at *Yaqoob* sin nasjon hadde enten forlatt sikkerheten av andre eller var i ferd med å gjøre det. Altså hadde de begynt å gå bort fra islamske grunnleggende prinsipper av å sørge for andres sikkerhet og fred. Ordet som er oversatt til sønner i dette verset er *ibna* som egentlig betyr påbygning. I denne sammenheng betyr ikke ordet sønner men heller nasjonen eller nasjonens innflytelsesrike personer, stammer eller klasser.

Yaqoob spurte disse folka ved samfunnets nære kollaps om de ikke nå hadde fått nok og ikke hadde innsett at de har vært på feil sti. Han spurte dem derfor om de ikke hadde innsett at det ikke er noe annet fordelaktig levemåte å leve i fred og sikkerhet på enn den måten som ble fulgt av tidligere nasjoner av *Ibrahim*, *Ismail* og *Is'haq*. Disse personene hadde innsett deres feilaktige måter ved å sammenligne resultater av deres handlinger i motsetning til tidligere. De innrømmet derfor at de burde fortsette å leve slik som tidligere generasjoner hadde levd, basert på resultater de fikk. Dermed skulle også de leve som muslimer og sikre andres sikkerhet og fred. Det var ingen annen vei enn denne for et balansert samfunn. Her kan ikke ordet *ilah* brukes til guder men heller beskyttende samfunnsnormer som kommer fra åpenbaringen lære.

Deretter sier neste vers at dette var en nasjon som skapte veiskiller i sitt samfunn, men uansett så fikk de se resultater av deres handlinger, slik som dere kun får resultater av egne handlinger. Vi som mennesker har derfor ikke rett til å føle skyld på oss for noe våre forfedre eller eldre generasjoner gjorde, og heller ingen krav til å vise stolthet over noe de gjorde. Vi er selv ansvarlige for våre handlinger og får også resultater etter våre egne handlinger, selv om de på noe nivå kan være motiverte av eldre handlinger.

På tilsvarende måte har vi et annet vers i Koranen som sier:

Ber vi dem følge det som Vi har åpenbart så svarer de “for oss så holder det å følge det våre forfedre fulgte”, enda deres forfedre intet forsto.

Altså skal en ikke følge tradisjoner og forfedres måter om de ikke er forståelige eller praktiske.

Vi har en tendens til å skryte av våre eldre generasjoner og deres bragder, eller føle skyld for noe ufruktbart de måtte ha begått, eller blindt følge deres måter selv når de ikke produserer noen gode resultater eller har bedre forståelse. Slikt er upraktisk i henhold til Koranens lære.

13 David og Goliat

I søk etter kunnskap og forståelse av Koranen kommer vi ofte over ord og fraser som tilsynelatende forteller oss historier i deler. Dette skjer spesielt når vi leser tradisjonelle oversettelser. I slike tilfeller kommer vi frem til noen forskjellige konklusjoner. Det kan sies at forskjellige lesere kommer til forskjellige konklusjoner.

Den ene konklusjonen blir at Koranen ikke forteller hele historier. Historier i deres helhet er å finne i andre bøker, mens Koranen kun hinter til disse historiene for å spare tid og plass. Koranen bruker ikke opp tiden på å fortelle en hel historie som folk allerede var kjent med.

Den andre konklusjonen blir at på Koranens tid visste folk til en viss historie, men husket den feil eller kjente ikke til de riktige fakta, og dermed har Koranen kun hintet til korreksjoner som skulle gjelde, i stedet for å fortelle hele historien på nytt. I blant går Koranen i detaljer på noen historier, mens i andre tilfeller kun hinter til dem med noen korreksjoner.

Den tredje men meget kritiske konklusjonen sier at Koranen er kun et forsøk på å kopiere historier som eksisterte tidligere, i forsøk på å tiltrekke folk som disse historier tilhørte. Siden disse historiene ikke er komplette så kan de ikke betraktes som fullstendige eller hele, og dermed er dette kun et forsøk på å endre disse historiene for å forvirre folk som trodde på dem. Slike konklusjoner fører også til tanker som tilsier at Koranen ikke er en åpenbaring, men et forsøk på å skape en ny religion ved å smelte sammen eksisterte historier.

Men et fjerde alternativ, som selv ikke dagens muslimer er interessert i å høre, er at Koranens ord referer ikke til disse historiene i det hele tatt, men at enkelte har oversatt flere ord feil til å få dem til å virke som om dem refererer til disse eksisterende historier.

Historien om David og Goliat er et fint eksempel på dette. De fleste religionsinteresserte er godt kjent med denne historien og kan finne den hvor som helst på internett. Det er dermed ikke noe poeng i å repetere alle detaljer her. Kort sammendrag er at profeten Samuel utnevnte en person ved navn Saul til konge over jødene. Denne kongen førte jødene til krig mot Goliat og hans styrker. David som var en unggutt blant jødene utfordret Goliat til tvekamp. Uten noe rustning eller sverd gitt ham mot Goliat som var kjempespor i motsetning til gutten. Gutten kastet en stein mot Goliats panne som fikk ham til å besvime. David tok dermed sverdet til Goliat og hugget av hans hode. Styrkene til Goliat så deres leder bli drept og flyktet. Dermed beseiret David Goliat og fikk kongedømme av hans land.

Hele denne historien er beskrevet i det gamle testamentet i detaljer. Om vi kun skal fokusere på Koranen, så finner vi ikke denne historien der, bortsett fra noen få ord som vi kan oversette på en slik måte at en kan få dem til å peke mot denne historien. Dette betyr da at for å forstå hva Koranen sier, så er det faktisk ikke nok å kun lese Koranen, men en må også lese det gamle testamentet. Dette er ikke kun en ide men noe de fleste lærde er strengt enige om. De mener på den ene siden at Koranen er komplett, evig og uforanderlig i motsetning til tidligere bøker, som det gamle og det nye testamentet, men påstår også i motsetning til deres første påstand at en uforanderlig bok som Koranen er avhengig at tidligere bøker som allerede er endret fra deres opprinnelige form. Dette er et problem uten sidestykke, men også uten løsning.

I Koranen finner vi ordet *Talut* som vi mener ikke er arabisk. Likevel oversetter vi ordet til Saul, altså den første kongen for det forente kongedømme av Israel. Om *Talut* ikke er arabisk, hvorfor bruker da Koranen ikke det Hebraiske ordet Saul i stedet som jødene selv brukte på Koranens åpenbaringstid? Arabere visste jo ikke om Saul før jødene lærde dem om ham, og de må jo ha brukt det hebraiske navnet i stedet for å finne på navnet *Talut* som Koranen bruker. Så hvorfor bruker Koranen ordet *Talut* om det likevel ikke er arabisk ord? Det samme er tilfellet av Goliat som i henhold til våre lærde er ordet *Jalut* i Koranen.

Videre kan vi se på de ting som får folk til å tilknytte Koranen til denne bibelske historien. I vers 2:246 står det skrevet at Bani-Israel (altså det vi generelt oversetter til jøder) spurte en profet av dem om å utnevne en konge over dem som kunne lede dem i kamp. I neste vers, altså 2:247 står det at denne profeten utnevnte *Talut* til konge fordi han hadde god fysikk og var god på kunnskap. Vers 2:248 forsetter med å si at tegn på hans kongedømme vil være at han ville bringe tilbake arken. Det er ingen detaljer om hvilket ark dette er, men selvsagt refererer vi dette ordet til paktens ark hvor steintavlene til Moses skal ligge bevart. Etter noen andre ord kommer vi endelig til vers 2:251 som sier at David drepte Goliat. Ingen detaljer er gitt, ingen forklaringer av hvorfor, hvordan eller til hvilken hensikt.

Om vi kun leser Koranens ord med den oversettelsen som generelt sett blir presentert for oss, så er det ikke mulig å forstå sammenhengen av hele historien fra vers 2:241 til vers 2:252 uten å rådføre med historien i fra bibelen som alle muslimer er enige i er foreldet, endret av folk med tid, og som ikke lenger finnes i sin opprinnelige form og som derfor ikke kan stoles på. For å legge til forvirringen kommer disse hint til denne historien etter at Koranen har snakket mye om ekteskap og skilsmisse. En må bare sitte å lure på hva sammenhengen er og hvorfor kommer dette emnet opp etter et annet emne, i samme kapittel, som tilsynelatende ikke har noe sammenheng.

Dessuten så finner vi ingen referanser i Koranen til hvem denne profeten var, hvor det ble av ham etter dette, hvor det ble av *Talut* og hvordan David ble konge. Alt dette bare forsvinner som løse tråder, med mindre vi prøver å finne svar i det gamle testamentet. Skal vi bare godta dette?

Dessverre er situasjonen slik at for å ikke bli forvirret av sånt, blir vi som regel fortalt å la være å tenke og ikke reflektere. Våre lærde sier at om vi tenker for mye på Koranen så vil den lede oss vill og forvirre oss ytterligere, men det som er viktigst for oss er å ha ren tro. Fakta er at de fleste av oss lar være å tenke over sånne ting men bare aksepterer dem blindt. De få av oss som setter i gang tankeprosessen og som ikke kommer til noen logiske konklusjoner, kommer til den tilsynelatende konklusjonen at alt dette er noe tull og tøys, og går dessverre heller bort i fra Koranen enn å forske litt mer. Dette er beklagelig, men sett i fra deres ståsted, meget forståelig.

Vi avventer med å foreslå løsningen på det aktuelle problemet litt til. En må først få litt tid på seg til å først anerkjenne problemet før en kan verdsette løsningen som blir presentert. De som ikke kan se noe problem i alt dette, trenger heller ikke en løsning.

De verste av alle skapninger i Allahs øyne er de som er døde, stumme, blinde, som ikke bruker deres intellekt til å forstå (8:22).

Vi trenger å repetere eller oppsummere flere ting før vi prøver å forstå benevnningen av *Talut* og *Jalut* i surah Al-Baqrah. Forklaringer av enkelte ord beskrives kort her.

Islam

Islam betyr i bunn og grunn fred og sikkerhet, og Deen-e-Islam betyr måten å bevare fred på. Noen mener at Islam betyr underkastelse uten at det kommer frem i fra ordet eller dets bruk om hvem denne underkastelsen skal gjelde for. Om en skal insistere at Islam også betyr underkastelse, så skal det være mot Allahs lover og regler som skal føre oss til fred i samfunnet. Islam lærer oss å dele våre ressurser med hverandre i tillegg til å satse på helheten av det menneskelige samfunn. Den lærer oss å eliminere klasser og kaster i samfunnet og instruerer oss til å gi alle våre borgere samme rettigheter og verdi. Koranen sier at dette er den eneste måten til riktig progresjon og velstand. Ingen har lov til å utnytte noen andre for noe, mens alle skal arbeide for det felles gode. Dette er en melding som mennesket har blitt instruert til gang på gang gjennom historien.

Al-Baqrah

Baqrah betyr ikke ku eller okse. Ordets grunnleggende mening er partisjon. Koranens kapittel *al-Baqrah* prater derfor ikke om noe ku men om partisjon som et samfunn befinner seg i før den aksepterer Koranens retningslinjer, eller etter at den forkaster dem. Koranens program er designet til å få hele menneskeheten på samme plan og innføre likeverd blant folk som lever under dets paraply.

Bani-Israel

Bani-Israel betyr ikke nødvendigvis jøder. Dette er heller en benevnelse for et folk som en gang hadde fått samme retningslinjer av Islam som Koranens veiledning inviterer til, og som hadde etablert seg deretter. De har denne veiledningen fremdeles bevart i deres skrifter, selv om ikke i komplett form lenger, og de mener fremdeles at de er eksperter på kunnskap, men har likevel sluttet å praktisere denne kunnskapen, og av den grunn lider store samfunnsproblemer og har partert deres samfunn i forskjellige klasser og nivå. Om vi ser på situasjonen i dag, så gjelder denne benevnelsen like mye oss såkalte muslimer i verden enn jøder.

Treningsperiode:

Koranen foreslår ikke en drastisk endring i samfunnet, men sier at de samfunn som innser at de er på gal sti som til slutt kan føre dem mot samfunnskollaps, kan søke Koranens beskyttelse og søke tiltak. Koranens veiledning er kun for dem som innser sine feil og som ønsker å reformere seg. Koranen tvinger ikke endring, men anbefaler det til dem med noe fornuft i behold. Koranen lover gode resultater men sier at programmet ikke er lett for de som holder deres formue, makt og samfunnsstatus kjært. De samfunn som ønsker reformering, skal gjennomgå en treningsperiode hvor de skal eliminere deres korrupsjon, samfunnsklassifisering, fraksjonering, og starte og fordele deres ressurser likt blant folk. De sterke klasser skal støtte deres svake grupperinger og heve dem til den grad at ingen forskjell gjenstår. De skal inngå en kontrakt med sine svakere klasser (nikah) og etter at deres trening er komplett, så skal de liberalisere dem (talaq). Dermed skal de ha gjensidige forhold med dem ved å enten etablere gode relasjoner eller la dem være uavhengige. Uansett skal alle som følger samme ideologi, være tilknyttet.

Alle vers som snakker om denne treningsperioden blir uheldigvis oversatt til å snakke om ekteskap og skilsmisse i våre generelle oversettelser. Siden disse vers aldri var tiltenkt om ekteskap og skilsmisse, blir deres tolkninger svært kompliserte og uforståelige når det gjelder ekteskapslover mellom mann og kone. Dette har skapt til mye forvirring blant folk som ikke klarer å forklare hvorfor det er kun menn som har fått alle rettigheter. Meningen er heller politisk. Dette emnet er over flere vers og kan dessverre ikke forklares grundig nok i en oppsummering som denne, men vår grundige analyse avslører altså at disse vers ikke handler om ekteskap og skilsmisse men heller trening, heving og liberalisering av samfunnsklasser, helt til alle lever i fred med hverandre og redder deres samfunn fra en kommende krise.

14 Talut og Jalut

Forrige kapittel forklarer oss plottet for fortellingen om *Talut* og *Jalut*. Om en leser vanlige oversettelser av Koranen så blir man litt overrasket over hvorfor en hint til en slik fortelling kommer rett etter diffuse forklaringer av ekteskaps- og skillsmisselover. Tilsynelatende har ikke disse to ting noen sammenheng.

Forskning av ordene og deres grunnleggende betydninger tegner et annet bilde. Etter å ha forklart prinsippet av denne nevnte treningsperioden for et samfunn, fremlegger Koranen eksempel på det fra fortid. Dette for å forsikre leseren at dette ikke kun er en teori, men noe som også har blitt praktisert tidligere.

Vi starter med vers 2:246 hvor vi blir fortalt at Bani-Israel engang sa til en budbringer av dem (etter Moses) at de trengte en veileder som skulle hjelpe dem med å kjempe mot *Jalut* i Allahs vei. Her er det viktig å legge merke til ordet "iz" som blir oversatt til "en gang". Dette ordet kan faktisk også oversettes til "hver eneste gang", eller "gang på gang". Dermed må ikke følgende ord nødvendigvis være en fortelling, men også en generell regel som har blitt utøvd flere ganger.

Husk også at Bani-Israel er den gruppen som en gang hadde strålende samfunn, men som klarte å rote alt til ved å ikke lenger følge de retningslinjer de ble instruert til å følge, og begynte dermed å kollapse. Dette har skjedd flere ganger, og siden ingen spesifikk budbringer er nevnt, så kan dette være en repeterende hendelse. Vi kan heller tolke disse vers slik at hver eneste gang folk på rett sti kom seg på avveie og forsto problemet men ikke fant løsningen på egenhånd, spurte de etter veiledning på nytt. Dermed ble det sendt en budbringer til dem som lærte dem å tolke instruksene til fred på nytt. Han utfordret dem til å kjempe mot deres indre korrupsjon og fraksjonering, og lærte dem å samle seg så de igjen kunne oppnå storhet.

I vers 2:247 finner vi at denne budbringeren utnevnte *Talut* som leder over alle ledere. *Talut* er i grunn ikke et navn men en benevning til en som skal lede til storhet. Denne jobben skal en budbringer enten gjøre selv, eller overlate til en gruppe som han har trent opp. I denne sammenheng virker det som om *Talut* er en gruppe som blir trent opp av en budbringer til å kunne lede deres folk igjen mot storhet. Folk blir fortalt i vers 2:248 at tegn til *Taluts* lederskap vil være at storheten som var på Moses sin tid, vil igjen returnere.

Jalut som til vanlig oversettes til Goliat er også en benevning av å fordele seg, partere seg og ikke stå samlet. *Talut* hjalp Bani-Israel med å gjenvinne deres storhet ved å bekjempe klassifisering av deres samfunn, og ut av denne gruppen ble det produsert en leder som Dawood.

Det er mange ord og uttrykk i disse vers som blir forklaringer i detaljer. Dermed lar det seg gjøre å overbevise en leser hvordan forskning leder oss mot denne versjonen, men resultatet er basert på meget grundig arbeid, og ikke antakelser. Koranen hopper ikke frem og tilbake mellom emner, og starter ikke et nytt emne før et annet er grundig forklart. Emnet av treningsperiode henger sammen med eksemplet av *Talut*, *Jalut* og *Dawood*, og er slett ikke hint til fortellingen som det gamle testamentet forteller.

Koranens misjon er menneskehetens beste ved å lære folk likeverd. Dens misjon er ikke å bevise at en nasjon er overlegen en annen i krigssituasjoner og at Gud hjelper sine ynglinger med mirakler over vantro. Koranen er verken mangelfull eller mystisk på dette punktet og refererer ikke til noen andre kilder enn seg selv til å forklare meningen av sine vers.

Vi vil gjøre det klokt i å la slike overtroiske historier ligge igjen i religionsbøker, og heller forske på Koranen med logisk tilnærming ved hjelp av riktig lingvistisk. Da vil vi gang på gang finne ut at Islam er logikk, og leder oss mot allmenn fred og sikkerhet, om vi er villige til å praktisere dens retningslinjer.

15 Lederen Abraham

Den generelle oversettelsen av vers 2:124 forteller oss at Abraham ble en gang utnevnt som lederen av hele menneskeheten. På dette la Abraham frem et spørsmål til sin Gud som var “og hva med mine etterkommere?” Svaret ble “min avtale gjelder ikke de urettferdige”

Ut i fra dette har forskere klart å komme frem til flere forskjellige konklusjoner. Eksperter mener at Gud utnevnte Abraham som leder av menneskeheten. Han lurte på om hans tittel skulle gå videre i arv eller ikke. Gud svarte at urettferdige blant hans etterkommere ville ikke få lederskap, mens resten ville godt gjøres om til ledere. En sekt blant oss mener at det er utenkelig at noen av Abrahams etterkommere noen gang kan anses som urettferdige og dermed består hele hans arv rekke av ledere, den ene etter den andre.

En annen tankegang er at Abraham hadde to sønner. Den ene som ble forfar av Jøder og Kristne, mens den andre ble forfar av Muhammed og Ali. Dermed er Jøder og Kristne de urettferdige, mens den virkelige lederrollen tilligger hos Arabere og deres barn.

Denne konflikten fortsetter og mange tolkninger ser dagens lys. Vi ser litt på problematikken og det upraktiske i denne forståelsen.

- Om Abraham ble gjort til leder av menneskeheten, så var det litt urettferdig for tidligere generasjoner som gikk glipp av en slik suveren lederskap.
- Om Abraham var gjort leder for hele menneskeheten, hvorfor skulle det være behov for flere budbringere etter ham?
- Fremmer Islam konseptet av monarki hvor ledelse går i arv fra far til sønn? Dette ville bety at Islam foretrekker blodlinjer i stedet for kunnskap. Dette går imot konseptet av et rettferdig samfunn hvor alle kun lever under en lov. Dette fremmer heller ideen om en konge som gjør som det måtte passe ham, og han gir ledelse videre i arv til sin sønn i stedet for en annen som kanskje skulle være mer egnet.
- Hvorfor er i så fall Abraham så bekymret for sine unger og deres arv?
- Abraham blir gjort til leder for hele menneskeheten og sier ikke engang “tak” men begynner å tenke på barna sine og deres lederroller i samfunnet.
- Da Abraham spør “hva med mine etterkommere?” hvorfor er ikke svaret mer tydelig som “Jo, de kan også bli ledere om de er rettferdige”, eller “kun de som gjør seg fortjent kan bli ledere” eller noe annet?
- Hvem er disse urettferdige? Blir Abraham hintet her at noen av hans etterkommere kommer til å bli urettferdige eller er hintet motsatt at ingen av dem vil noen gang være det?
- Hvor stor var denne menneskeheten han ble leder av? Han var nok aldri kjent i Amerika, Kina og Australia. Bodde det ikke mennesker der? Var han også deres leder uten at de noen gang visste om det?

Forskning av verset fører oss til følgende tolkning (2:124):

Og (husk) den gang da Forsørgerens av Ibrahim forklarte ham om ukjente forhold via Hans ord, som resulterte i at han virkeliggjorde dem.

Han sa: Jeg har virkelig gjort deg til lederen av disse fortrolige

Han sa: Hva med de få som ikke lenger er tilknyttet meg?

Han sa "Min avtale gjelder ikke de som handler feil".

I dette verset blir ordet *zurriya* oversatt til etterkommere mens dens verbale roten betyr små fragmenter som kommer seg løs fra helheten. Dette kan sammenlignes med små smuler av brødet som ikke lenger forblir en del av helheten, selv om det er der de hører hjemme.

Denne forståelsen gjør også bruken av ordet *zalim* mer forståelig. *Zalim* er en som ikke legger en ting på dets rette plass, eller som hindrer en ting fra å ligge på sin rette plass. Slikt gjør at denne personen begår urett og er dermed urettferdig. Her er ordet indikert til de som er *zurriya*, altså de som skiller seg bort som smuler skiller seg bort fra brødet.

Dette fører oss til hva det er som disse urettferdige skiller seg bort i fra. Indikasjonen til dette finner vi i ordet *an-naas* som blir oversatt til menneskehet, men som egentlig betyr de fortrolige. Ordet er her brukt i bestemt form og derfor snakker verset kun om de menneskene som var fortrolige med hverandre under Abrahams styre. Dette er ikke snakk om hele menneskeheten.

Abraham var på søk etter retningslinjer som skulle hjelpe ham med å etablere et samfunnssystem basert på velferd og Koranens lover. Han ble introdusert for slike lover og regler som han omsider klarte å implementere i sitt samfunn. Han bygde en velferdsstat. Han ble fortalt at han hadde blitt gjort til leder for sitt folk som nå levde fortrolig med hverandre. Dessverre var det noen få som ikke ville være en del av denne velferdsordningen. Abraham spurte om hva han skulle gjøre med folk eller grupper som slike og om han også skulle ha lederansvar til å bringe dem tilbake eller lede dem separat på noe måte. Svaret var enkelt og greit at avtalen av velferd gjelder kun dem som holder seg forbundet med systemet. De som skiller seg ut fra et system kan ikke forvente å få samme rettigheter som andre, eller være en del av systemet. Slike folk er urettferdige mot seg selv fordi de ikke støtter det som er rett.

Slike grunnleggende konsepter er viktige å forstå for å eliminere forskjeller i et islamsk samfunn. Samfunnet skal være slik at minoriteter skal bli tiltrukket mot det, og ikke skille seg ut. Dette samsvarer med emnet av hele kapittelet som snakker om ting som gjør at samfunn fraksjonerer seg. Det er viktig å kjenne til slike elementer og dermed eliminere dem.

Dette er konseptet av verset som dessverre blir feiltolket til å fremme ideologier som monarki og blodlinjer.

16 Hundre års død

Vers 2:259 forteller en historie om en person som under en av sine reiser passerte forbi en bebyggelse som lå i ruiner. Han må ha hørt sagn om at Gud vil gjenopplive alle på dommens dag, og derfor begynte han å lure på om hvordan dette kunne være mulig. Han utbrøt "Hvordan skal Gud kunne gi liv til dette etter at alt ligger dødt?". Så det Gud gjorde for å tilfredsstille hans nysgjerrighet og for å svare på hans spørsmål, var å drepe ham på stedet. Dermed ble han liggende død der i 100 år, bare for å bli gjenopplivet senere. Etter dette begynte Gud å snakke til ham. Dermed ødelegges teorien at Gud kun snakker til sine budbringere. Gud spurte ham om hvor lenge han hadde vært død. Han svarte at han kanskje hadde vært død en dag eller en del av en dag. Til dette fikk han oppklart at han hadde ligget død i 100 år, men til tross for dette var han like hel og fin som den dag han døde, og heller ikke nisten hans hadde blitt ødelagt. I motsetning hadde hans esel også dødt, men nå var det bare bein og knokler igjen. Mens denne mannen så på ble disse knoklene kledd med kjøtt og dermed ble også eselet gjort levende. Dette gjorde Gud for å gjøre denne personen til et eksempel for menneskene, og gjøre en troende ut av ham.

Det er så mye som ikke stemmer for en som ikke bare svelger dette uten å tenke igjennom. En person som går forbi en by i ruiner lurer egentlig på om hvordan hele byen kommer til å bli gjenopplivet, eller er spørsmålet mer om dets innbyggere? Byer ligger ikke nødvendigvis i ruiner fordi alle innbyggere dør der, men heller fordi de forlater byen på grunn av et eller annet årsak som ikke lar byen være beboelig. Så hva er det denne personen ber om? Ønsker han å se hvordan Allah gjenoppliver mennesker som døde der (og kun der) eller ønsker han å se hele byen igjen bli bebodd? Om det er byen som skal bli levende igjen så kan jo dette gjøres ved å la levende folk gjenbygge byen og begynne å bo der. Byens døde befolkning er ikke nevnt, men ordet er brukt for selve byen.

Byen ble aldri gjenopplivet for å tilfredsstille spørsmålet denne forbigående hadde. I stedet ble han selv drept og holdt død i hundre år. En kan lure på hvorfor det nå var slik? Det står ikke at han og hans esel ble drept, men dette får vi en indikasjon til senere i verset. Om poenget med 100 år var å la eselet råtne slik at det bare skulle være knokler igjen, slik at det kunne gjenopplives mens mannen så på, så hvorfor ikke bare gjenopplive et dyr som allerede var død? Dessuten tar det ikke 100 år før et dyr som dør forvandles til knokler på naturlig måte. Dette kan skje i løpet av noen få uker. Så denne dramatiske fremgangsmåten for å få ham alene til å tro at Gud kan gjøre noe slikt, virker meget dramatisk. En kan til og med tolke det sånn at Gud ble fornærmet av denne personens manglende tro, og måtte bare bevise sin makt. Da kommer følgespørsmålet på hvorfor Han ikke gjør noe slikt nå lenger da det er flere som ikke tror?

Om denne personen var forbipasserende så er det kanskje ikke så feil å tro at han var på en forretningsreise, noe som indikerer på at han var ute etter å tjene sitt daglige brød for seg selv og sin familie. Hvorfor skulle Gud holde en person død i 100 år uten å tenke på familien hans? Hvorfor skulle hans kone og barn bli frarøvet deres familiefar på denne måten, bare fordi Gud hadde et poeng å bevise? Hva skjedde med hans barn i alt dette? Og hvordan skulle han personen tilpasse seg igjen i verden etter å ha ligget i dvale i 100 år da alle hans kjente og bekjente hadde dødd for lenge siden? Hva slags tegn er det i alt dette?

Forskningen sier derimot noe annet. Forskningen ber oss holde oss til gjennomgående emnet som snakker om nasjoners fall og gjenopprettelse. Det denne personen opplever er ikke en by som ligger i ruiner hvor alle har dødd, men en bosetting som er konkurs og frafallen. Han har ikke blitt fortalt at Gud gjenoppliver døde mennesker, men at Guds lover og regler gir nytt liv til samfunn og får dem igjen til å stige på stadier av utvikling. Dermed vil han ved å bruke disse lovene gjenoppbygge dette samfunnet. Her snakker vi om en budbringer som tok på seg kallet av å implementere Allahs lover i et samfunn som var på vei mot kollaps, og som forsto det selv, eller hadde en praktisk overbevisning at disse lovene holder det de lover.

Uten å gå detaljert beskrivelse av i røtter og grunnleggende betydninger av ordene i dette verset, er forståelse som følgende:

- *Har du ikke vurdert tilstanden til han som passerte forbi en bosetting som hadde forårsaket sin oppbyggelse (storhet) til å falle?*
- *Denne mannen sa: Hvordan kan (jeg ved å bruke) Allahs lover gjenoppbygge dette døde samfunnet? (og gjorde dermed tiltak).*
- *Og dermed (etter implementeringen) fikk Allahs lover stoppet deres gjennomtrengende lovløshet som dermed fjernet utviklingshindringen.*
- *Da sa han (personen til samfunnet) hvor lenge var du i utviklingsdvale?*
- *Samfunnet svarte: en viss periode eller en del av en periode*
- *Han sa: nei, derimot er saken slik at denne hindringen deres hadde stoppet dere fra utvikling ganske lenge.*
- *Så se nå mot deres forbruk og deres nytte som ikke vil bli ødelagt, og se nå mot det overflødige som dere har kvittet dere med, og dere (som samfunn) vil bli lagt frem som en standard for resten av menneskeheten.*
- *Og vurder også hvordan Vi har forsterket grunnlag av deres samfunn imot opposisjon. Og kledd den med deres gjensidige relasjoner (gjensidig forståelse og aksept). Da når alle ting ble detaljert forklart (med praktisk overbevisning)*
- *Så sa han (budbringeren), jeg har nå fått sikker viten at Allahs lover har all kapasitet til å bringe alle prosesser til deres forventede standarder.*

Koransen snakker om forbedringer av samfunn, og i dette verset ser vi også at grunnlaget for et sterkt samfunn er gjensidig forståelse, og relasjoner til hverandre. Respekt mot hverandre vil styrke nasjoner, mens dyrking av egeninteresser til forårsaket samfunnsdød.

Koranens fokus er å lære oss samfunnspolitikk, ikke fortelle eventyr.

17 Fire døde fugler

Tradisjonelle oversettelser av vers 2:260 tegner et underlig bilde.

Eller da Abraham sa: "Herre, vis meg hvordan Du gjør døde levende." Han spurte: "Tror du da ikke?" Og han svarte: "Jo, men for at mitt hjerte skal finne ro." Han sa: "Ta fire fugler, ta dem til deg og drep dem, og legg så hver av dem på en bakketopp. Så skal du kalle på dem, og de vil komme ilende til deg. Og vit at Gud er mektig, vis."

Det vi forstår ut i fra dette er dermed at Abraham ønsket å se hvordan Gud gjenoppliver de døde. For det første så er hele dette konseptet av gjenoppstand litt underlig. Vi blir som regel preket til at Gud kommer til å gjenopplive oss alle på dommens dag. Til tross for dette ser vi i vers 2:258, 2:259 og 2:260 at folk stadig ber Gud om å vise hvordan Han gjør døde levende, som om dette er noe som skjer hele tiden og ikke er nødvendigvis forbeholdt dommens dag. Dette ødelegger litt av skrekkehistorier vi så ofte blir fortalt om dommedag. Vi går litt videre og fokuserer på resten av verset.

Gud spør om hvorfor Abraham spør om å se noe sånt. "Har du ikke tro?" Det som har forstyrret tenkere lenge, er det underlige svaret til Abraham. "Jo jeg tror, men likevel ønsker jeg å tilfredsstille mitt hjerte". Dette får oss til å undre på så mange ting. Hvorfor spør Gud om Abraham har tro eller ikke? Vet ikke Gud om alle ting? Og hva slags svar er dette "jo, jeg tror men mitt hjerte er ikke tilfreds"? Om tro ikke gir sinnsro og fred til hjerte, hva er da funksjonen til tro? Hva er tro god for om den ikke tilfredsstiller hjertet? Dette vil jo bety at tro er noe som er avhengig av bevis og at man må få bevis for noe man tror på. Hvis dette er tilfellet at en må ha bevis for å bli overbevist om noe, så er jo hele konseptet av tro noe overfladisk. Enten kan man si dette, eller ta den lette veien og tolke at Abraham ikke var oppriktig i sin tro (noe som er meget usannsynlig). Om en troende trenger ytterligere bevis for å bli tilfreds til sinn, så bør det også gjelde oss vanlige mennesker da dette var betingelsen for en så høy profilert budbringer som Abraham. Men vi får aldri noen bevis på ting vi lurar på. Tvers imot blir vi bedt om å holde troen vår sterk og ikke stille dumme spørsmål.

Men hva skjer deretter? Gud velger å demonstrere sin makt. Abraham får beskjed om å ta fire fugler og drepe dem, og dermed plassere deres parterte kroppsdeler på en bakketopp eller fjell. Dermed bes Abraham rope på disse fuglene og se at de skal bli levende og komme fort mot ham. Dette blir fulgt opp med at Gud er mektig og vis.

Merk deg at de arabiske ordene bruker ikke ord som "drepe" eller "partere". Dette er ord som blir indusert i oversettelsen for å skape flyt for leseren. Ordrett oversettelse basert på vanlig forståelse av ord i dette verset blir noe sånt:

Og den gang da Ibrahim sa "min Forsørger, vis meg hvordan du gir liv til slike døde". Han sa "har du ikke imaan?" Han sa "det er ikke det, men jeg ønsker å tilfredsstille mitt qalb". Han sa "så ta fire av disse fuglene mot deg, deretter plasser en del av hver av dem på et fjell, deretter inviter dem mot deg, og de vil ile mot deg". Og vit dette at Gud er Aziz, Hakeem.

Som sagt så er det ingen ord for å drepe disse fuglene eller partere dem i verset.

Men om det nå var så... hva lærer vi av dette verset som er til vår veiledning?

- Abraham ønsker å se hvordan Gud bringer liv til de døde. Selv om han erfarer at døde fugler ble levende, så kunne han likevel ikke se dem bli gjenopplivet fordi han måtte plassere dem på fjelltopper og komme tilbake for så å rope på dem. Han så dem aldri gjenoppstå.
- Abraham hadde tro, men ikke tilfredshet. Dette betyr kanskje at tilfredshet ikke har noe med tro å gjøre, og da må vi lure sterkt på om ordet oversatt til tro ikke egentlig betyr noe annet.
- Er fremgangsmåten å få tilfredshet av hjerte på slik at man tar fire fugler, dreper dem, parterer dem, plasserer deres kroppsdeler på fjelltopper og dermed kommer tilbake for å rope på dem? Om det nå var slik Abraham fikk tilfredshet, så må jo samme fremgangsmåte gjelde alle oss andre også? Vil vi kunne oppleve det samme om vi gjorde det samme med fire fugler? Om ikke, så hva er da poenget med denne fortellingen? Hvordan veileder den oss mot vår utilfredshet?

Forskningen forteller oss noe annet og serverer oss en logisk forståelse. Da snakker vi ikke om døde individer eller dyr, men om døde nasjoner. Abraham er ikke interessert i å vite hvordan døde fugler eller menn blir gjenopplivet, men heller hvordan døde nasjoner og samfunn igjen blir levende ved å adoptere Allahs regelverk i deres liv.

Ordet oversatt til tro er *imaan* som stammer fra roten a-m-n, som har grunnleggende betydning av fred og tilfredshet. Ordet oversatt til hjerte er *qalb* som stammer fra roten q-l-b, og som betyr å snu noe opp ned gjentatte ganger, altså utforske alle aspekter av noe. *Qalb* er dermed ikke bare hjerte men også tankekraft som tenker over ting til den ikke blir tilfreds.

Abraham blir spurt om han ikke allerede er tilfreds. Dette kan bety at Abraham allerede lever i et samfunn som lever etter Koranens regler og Allahs lovverk og ser selv at nasjonen hans blomstrer. Dette bør være nok til å vite at Allahs lover virker på nasjoner. Abraham svarer derimot med at han er tilfreds av det han ser, men ønsker å tilfredsstille sin nysgjerrighet av hvordan han kan bruke disse regler på døde nasjoner i motsetning til å se dem operative i sitt eget samfunn.

Ordet oversatt til tallet fire har egentlig en annen grunnleggende mening, altså å være fast etablert på sin plass og deretter eskalere seg mot nye høyder. Ordet *tayar* som oversettes til fugler betyr i grunn å være på et høyere nivå enn andre. Dette trenger ikke nødvendigvis være fysisk, men også på mental nivå. Altså trenger ikke *tayar* å bety fugl, men også en med bedre forståelse. Det Abraham derfor blir instruert til å gjøre er ikke å ta til seg fire fugler, men å tiltrekke seg godt etablerte folk av bedre forståelse ut av de døde samfunn som han ønsker å redde med Allah regelverk. Disse folka skal dermed trenes opp slik at de blir Abrahams allierte.

Ordet oversatt til fjell er *jabal* med rot j-b-l som betyr å være høy og hardt etablert. Ordets bruk i Koranen er stort sett rettet mot sta ledere og høvdinger av stammer eller nasjoner. Abraham blir derfor instruert til å sende disse allierte personer som han selv har trent opp, til deres nasjoner eller stammer for å snakke med deres sta høvdinger. Med tid vil de kunne overbevise deres nasjoner og endre deres levemåte. Da Abraham skal sende bud på disse nasjoner etter en viss tid, vil han selv se at disse gjenopplivende nasjoner vil svare på hans kall uten betenkningstid og danne allianse. Slik vil disse tidligere døde nasjoner igjen leve og bli en del av nasjonen som allerede var levende.

Om vi implementerer alle betydninger i vår fra ordbøker og tolker verset på nytt med hensyn til kontekst og grammatikk så får vi følgende resultat:

- *Eller (tenk på) den gang da Ibrahim sa til sin Forsørger*
- *Få meg til å forstå hvordan du gir liv til slike døde (nasjoner)*
- *Så sa han "er du ikke tilfreds?"*
- *Han sa "saken er ikke det, men heller at jeg ønsker å tilfredsstille min nysgjerrighet*
- *Han sa "så velg ut folk med bedre forståelseevne ut av disse etableringer*
- *Og få dem til å bli kjent med deg (tren dem opp, lær dem opp)*
- *Deretter plasser hver av dem hos deres sta ledere*
- *Deretter vil du se at de vil komme ilende mot deg, den gang du vil invitere dem*
- *Og vit at Allahs regelverk har egenskaper av å styrke grunnlaget av nasjoner og tilrettelegge ting"*

Denne forklaringen/tolkningen virker mer praktisk og logisk enn det vi blir servert med ellers. Enhver av oss er uansett selv ansvarlig for å bedømme dette.

18 Haroot og Maroot

I henhold til den generelle oversettelsen av Koranen var Suleman konge over Babylon i tillegg til nåtidens Israel og Palestina. Under hans regime fantes det demoner som var vantrø og som lærte folk trolldom. I denne forbindelse nevnes to falne engler med navn i vers 2:102. De kalles for *Haroot* og *Maroot*, og det sies at de lærte folk kunsten av å så splid mellom mann og kone. Dette gjorde de derimot ikke før de ikke hadde advart folk at de var kun en prøvelse og folk burde egentlig ikke komme til dem for å lære slikt. Det står også at de ikke skadet noen ved deres undervisning, utenom tillatelse fra Gud. De lærte ikke noe fordelaktig til folk, og uansett hva folk lærte, lærte de bevisst med kunnskap om at dette kun skulle føre til ulempe både i verden og i det hinsidige. Om de bare hadde trodd og vist gudsfrykt ville Guds belønning ha vært bedre. Om de bare visste.

Aller først er det noen kommentarer til denne oversettelsen. I henhold til historikere var ikke områder av dagens Israel og Palestina så godt bebodd at Salomo kunne etablere noe kongedømme der som skulle være spredd helt til Babylon i Persia. Utenom den tradisjonelle oversettelsen er det ingen andre skrifter eller funn som tilknytter Babylon til Salomo, altså Suleman.

Det sier at det var demoner der som lærte folk trolldom. Da burde det ha vært mange tryllekunstnere fra dette området, som vi dessverre ikke hører noe om verken i historien eller andre tekster.

Det sies at det var to engler der som hadde blitt sendt dit som prøvelse til mennesker slik at folk kunne lære fanterier fra dem, men som burde ha vist viljestyrke og latt være. Det de lærte, med Guds samtykke var ikke noe fantastisk trolldom men heller å så splid mellom mann og kone. En må faktisk spørre om vi virkelig trenger to englers kunnskap for å så splid mellom mann og kone? Holder det ikke vanligvis med innblanding av svigerfamilier til dette formålet?

Det vesentlige spørsmålet er vel hvorfor Gud ønsket en slik prøvelse? Hvorfor lure folk på denne måten? På en annen side står det at folk visste meget godt at det de lærte kun førte til tap og at det ikke var noe fordel i det. Hvorfor skulle da et menneske gjøre noe slikt vitende at dette ikke fører til noe godt?

Vers 2:102 er meget lang med mange kompliserte ord og dermed blir kanskje lesingen noen kjedelig om alt skulle forklarer. Vi forholder oss dermed kort til *Haroot* og *Maroot*.

De vesentlige ordene i dette verset er listet opp under med deres røtter og grunnleggende betydninger:

- n-z-l = Å presentere noe trinnvis
- m-l-k = Autoritet. Ordet *malaiika* oversettes til engler men som betyr de med autoritet, altså bestyrere eller politikere.
- b-w-l = Ordet babel oversettes til Babylon. Meningen av roten er derimot enhver situasjon som krever oppmerksomhet og overveielse.
- he-r-t = Å rive noe opp.
- m-r-t = Å ødelegge noe

Oversettelsen av første setning blir dermed:

Og det som ble presentert på styre av konfliktstilstanden, altså de som kuttet opp og ødela.

Altså er ikke *Haroot* og *Maroot* noen engler men regjerende ideologier som kun leder til ødeleggelse og destruksjon, og som ikke fører til noe godt. Det eneste man lærer av slike ideologier er at man ikke skal benekte meldingen av fred.

- ain-l-m = Kunnskap
- f-r-q = Forskjell, splid
- a-m-r = Beslutning. Her er ordet *amir* oversatt til mann av dem som mener at kun mann kan være beslutningstaker i forholdet mellom mann og kone. Ordet skal heller oversettes til guvernør, styrer, styringsmakt eller autoriteten som tar beslutninger.
- z-w-j = Ordet *zauja* oversettes til kone, men som betyr alliert, eller den som er likestilt og har samme mål.

Oversettelsen av andre setning blir dermed:

Som resultat av dette lærte de folk om det som skaper splid mellom beslutningsautoritet og dets allierte, og deretter fikk de ikke ført noe ulempe på dem

Kortfattet er dette snakk om hvilket som helst situasjon som leder folk bort fra fred. Ordet Suleman er basert på roten s-l-m som betyr trygghet. Suleman er dermed en som skaper trygghet. Det folk lærer av slike øvelser eller investigeringer, er om forhold som skaper splid mot ledelsen og dets allierte, altså bestyrer og dets befolkning.

Deretter forsto de om ting som kunne skade dem og ting som ikke førte til noe fordel

Her oppfordres folk til å stoppe og tenke når en slik situasjon oppstår da det oppstår kaos i samfunnet og forholdet mellom dets regjering og befolkning svekkes. Da blir det nødvendig å identifisere faren og ta avstand fra den.

Hele meldingen er altså politisk og ikke eventyrlig, og foregår ikke i Babylon.

19 Bani-Israel

For å forstå hvem Bani-Israel er, må vi studere Koranens språk og se hvor ordet har blitt brukt og hva samtalens emne er. Kun på denne måten kan vi forstå ordets rette betydning. Bani-Israel nevnes for første gang i vers 2:40. Dette er etter at surah Al-Baqra først forklarer de forskjellige mentaliteter folk har mot Koranens lære. De som aksepterer den og velger å implementere dens verdier i deres samfunn, de som benekter den klart, og de som sier at vi aksepterer, men likevel ikke er fornøyde. Dermed snakker Koranen om Adam som er en fortelling av hvordan Koranens veiledning implementeres til tross for motstand fra tidens herskere. Den forklarer hvordan folk aksepterer Islam, lever godt, men fordi de skaper splittelser i blant seg senere, så kommer de seg bort fra hyggelige resultater. Deretter snakkes det til folk at når veiledningen kommer på nytt, så skal det være fordelaktig for dere å akseptere den. De som aksepterer den lever godt mens de som ikke gjør det lever dårlig. Kun de som ikke bruker deres fornuft er de som feiler. Deretter blir Bani-Israel omtalt og blir fortalt:

Husk de fordeler Jeg hadde skjenket dere. Dere må ikke være de første til å benekte denne meldingen. Det Jeg fremlegger nå er det som bekrefter det dere besitter. Dere må ikke bytte ut dette mot noe usselt

Alt dette peker mot at Bani-Israel er de som fikk veiledning tidligere som fremdeles befinner seg i deres nåværende skrifter. Likevel forstår de den ikke lenger, eller at de ikke tenker eller funderer over den lenger. Dermed har de ikke et samfunn som skaper fred og harmoni blant deres folk.

Ordet Bani har roten b-n-y og betyr tilskudd, påbygging. Ting som settes opp for å gjøre noe større og sterkere, slik som murstein bidrar med å påbygge en bygning. Sønn eller barn blir kalt bani fordi de er tilskudd til ens familie eller stamme.

Ordet Israel stammer fra roten a-s-r som betyr å være bundet, ikke kunne bevege seg, være restriktivt, fengslet, osv.

Bani-Israel er de som lar seg bli bundet gradvis. De som stopper deres utvikling gradvis, til tross for at de fulgte veiledningen en gang og levde med suksess.

Så dette kan ødelegge dagen for mange når de tenker seg hvem denne beskrivelsen passer for i denne tid. Hvem fikk en gang veiledning, har den i deres bøker, men som ikke forstår den lenger og dermed lever kaotiske liv?

Med andre ord så er ordet Bani-Israil en beskrivelse for et folk med overnevnt karakteristikk. Vi oversetter ordet som regel til folkeslaget av Jøder, som ikke er riktig.

Et annet ord som vi oversetter til Jøder er "Yahodi". Grunnleggende meningen av ordet og dets bruk i Koranen forklarer oss fint hva dette ordet betyr. Dette ordet er brukt til folk eller grupper som mener at kunnskap som de besitter, er den riktige kunnskapen og at de ikke trenger å høre på noen andre eller reflektere over det noen andre har å si. Dette er en egenskap at et sta folkeslag som mener de er best, men som ikke ser hvilken vei deres holdning har ført dem.

Ved å snakke negativt om Yahodi mentalitet har Koranen åpnet dører for å ha "åpent sinn" som fokuserer seg på resultater av handlinger i stedet for å forholde seg sta til sine ideologier som ikke fører til noen positive resultater.

Dette betyr at folk ikke skal kjennetegnes på bakgrunn av deres etnisitet, nasjonalitet, tro eller religion, men heller på bakgrunn av deres holdninger og handlinger. Om en skulle reflektere over Koranens bruk av disse ordene, så kan vi lett se hvem i denne verden er sta nok til å ikke vike fra deres lærdom, selv når den ikke produserer noen gode resultater. Vi kan også se hvilket folkeslag som hadde det meget fint som resultat av å ha fulgt guddommelig veiledning, men som har i dag gått bort fra å følge denne veiledningen, selv om de besitter kunnskap hos dem i bokform, og er stolte av det selv uten implementering av det.

Muslimer som sikrer andres fred kan ikke være venner med slike folk som ikke sikrer fred, men som mener at de er bedre enn alle andre. Dette er ikke nødvendigvis dagens muslimer eller jøder, og hat mellom dem på grunnlag av feilaktige oversettelser av Koranen og sta tro er ganske beklagelig.

20 Pakten med Bani-Israel.

I vers 2:83 blir det referert til en pakt med Bani Israel som de brøt. Denne pakten er også referert til i andre vers. Her får vi satt opp noen punkter i fra denne pakten. Vi ser på den vanlige oversettelsen og ser hva den sier om saken.

Den gang Vi sluttet pakt med Israels barn: "Dere skal ikke tilbe noe annet enn Gud! Vis godhet mot foreldre og nærstående, mot faderløse og fattige. Tal vennlig til din neste, forrett bønnen, og gi det rituelle bidrag." Så falt dere fra, unntatt noen få av dere, og vendte dere bort.

Altså ser vi at denne pakten som Bani-Israel brøt hadde følgende punkter:

- Ikke tilbe noen andre enn Gud.
- Vise godhet mot foreldre
- Vise godhet mot nærstående (slektninger, naboen, venner, kollegaer osv.)
- Vise godhet mot foreldreløse
- Vise godhet mot fattige.
- Tale vennlig til deres neste
- Forrette bønnen
- Gi det rituelle bidraget.

Nå må vi stoppe litt opp og tenke. Om Bani Israel virkelig betyr Jøder, og om det sies at Jødene brøt denne pakten så må vi vurdere hvordan de gjorde det eller om de virkelig gjorde det.

- Er det slik at Jødene ber noen andre enn Gud?
- Viser ikke dagens Jøder godhet mot sine foreldre?
- Viser de ikke godhet til de som står dem nær?
- Er de slemme mot foreldreløse eller fattige?
- Taler de ikke vennlig med hverandre?
- Ber de ikke bønn (uansett på hvilke måte)?
- Gir de aldri almisser?

Så når de gjør alt dette, hvordan kan da Koranen si at de brøt pakten sin? De gjør jo alt dette fremdeles, så hva får oss til å si at de ikke fortjener Guds velsignelser? Rimer denne oversettelsen?

La oss nå se verset med hensyn til lingvistisk forskning. Vi har allerede diskutert tidligere at Bani-Israel ikke betyr Jøder. Dette er benevnningen for alle som en gang levde i henhold til veiledningen men som deretter begynte å leve etter selvlagde regler. Dette er folk som fremdeles besitter kunnskapen i deres bøker og mener at de er eksperter på den, men som ikke praktiserer rett og dermed lider lidelser.

Pakten de gjorde besto av følgende punkter

1. Ikke bli *abid* av noen andre enn Allah
2. Oppfør dere Ahsan mot deres al-walideen
3. Og *al-yatami* og *al-masakeen*
4. Og tal *hasna* med *an-naas*
5. Og etabler *as-salaat*
6. Og gi *az-zakaat*

1. Ordet *abad* betyr ikke å tilbe, men å starte et slikt oppdrag som virker til å være meget vanskelig i starten men som lover meget gode resultater. Ordet betyr rett og slett å være på et oppdrag. Her er det snakk om å kun være på oppdrag av Allah. Med dette menes at kun Allahs lover skal følges og at en kun skal leve i henhold til disse lovene, ikke skape eller innfiltrere andre lover med disse. Dette punktet snakker om praksis i samfunnet og taler til hele nasjonen av Bani-Israel. Her er det snakk om noe som hele nasjonen må gjøre sammen, og ikke individuelt.
2. Ordet *walideen* oversettes til foreldre til vanlig men her er ordet i spesifikk form. Ordet betyr i grunn å skille en del fra noe større selv når begge delene har nøyaktig samme struktur og egenskaper. Tenk deg en kakestykke som sparerer ut av hele kaken. Både resterende kaken og biten som er tatt ut har samme smak, farge og struktur. Den store delen blir kalt *walid*, mens den mindre delen for *awlād*. Vi kaller derfor far for *walid* og sønnen for *awlād*, fordi de skal ha samme karakteristikk. Men her det ikke snakk om foreldre som kan være slemme eller på feil bane. Om dette var snakk om foreldre til en person, hvordan skal han opprettholde sin del av pakten om foreldrene hans ikke lever lenger? Her er *walideen* de normer og regler av en nasjon som også finnes i deg og som du assosieres med. Her er det snakk om å oppføre seg på Ahsan måte med dem, altså på den beste tenkelige balanserte måten.
3. *Yateem* blir som regel oversatt til foreldreløs når grunnleggende mening er å være hjelpeløs. En *yateem* er en person som ikke har noen å passe på ham eller støtte ham. Unger som mister sine foreldre blir derfor kalt *yateem*, men kun til den tid de ikke finner noen andre til å støtte dem eller til da når de er selv i stand til å ta vare på seg selv. Per definisjon vil selv en voksen person som ikke har støtte av noen andre i et oppdrag eller oppgave være en *yateem*.

Ordet *miskeen* kan ikke bare bety fattig for i en ideell velferdsstat som Islam representerer, finnes det ingen fattige personer siden nasjonens ressurser fordeles på befolkningen. *Miskeen* betyr å være uten bevegelsesevne og trenge hjelp til å røre på seg. Altså folk som ikke er i stand til å tjene deres livsopphold og er avhengige av andre til det.

I denne sammenheng er *yateem* og *miskeen* de grupper av en befolkning som ikke kan tjene deres opphold selv og trenger hjelp. Dette kan være barn, gamle, funksjonshemmede, syke osv. Igjen spesifiseres det at denne pakten gjelder for hele nasjonen og ikke individer. Pakten er dermed på å danne et slikt samfunnssystem som gir rettigheter til slike svake borgere slik at de blir tatt hånd om.

4. *An-naas* kan ikke bety hele verdens mennesker for det blir umulig for en å tale med alle personer på verden. *An-naas* betyr dem som du føler deg komfortabel med. De som lever med deg og som du kjenner godt.
5. *Salaah* betyr å etterleve noe tett. Her har vi blitt gitt retningslinjer og dermed blitt fortalt at disse retningslinjer skal det leve tett opp mot. Ordet *qaim* betyr å etablere, og ordet *salat* som er i bestemt form her kan derfor ikke bety bønn. Her er det snakk om å etablere et system på gitte instruksjoner.
6. Ordet *atayee* brukes ikke til å gi noe fysisk som penger. Ordet betyr å gi noe ufysisk som progresjon, fremgang, rykte, vekst osv. *Zakaat* betyr å gi progress, utvikling. Altså når det sies at vi skal gi *zakaat* så menes det ikke at vi skal gi småpenger til de fattige. Her er det snakk om å gi vekst og progresjon til dette systemet som vi skal etablere. Altså holder det ikke med å kun etablere et slikt velferdssystem og også å spre det og la det vokse så også andre kan bli inkludert i det og få god utnytte av det.

Slik var pakten som Bani-Israel brøt. De etablerte et slikt velferdssystem en gang og fikk masse godt som resultat, men så gikk de bort i fra dette systemet med tid, og forårsaket deres ruin. Det er det de fremdeles mangler hos seg og som forårsaker at de ikke lever bra. Igjen for å understøtte at Bani-Israel ikke betyr jøder, men alle slike folk som sitter på kunnskapen men har null praksis og null resultater og dermed null fred og sikkerhet.

21 Vennskap med Jøder

Enkelte av oss har blitt lært opp til å tro at jøder ikke kan stoles på, og grunnen til dette er selve Koranens uttalelser. Koranens vers snakker ikke pent om jødene og sier at de ikke kan stoles på, siden de aldri var oppriktige mot selv deres budbringere. Koranens vers sier også at vennskap mellom muslimer og jøder er en vanskelig affære. Slike tolkninger skaper forvirring fordi Koranen kaller dem også "bokens folk" og mener også at sameksistens med dem skal være mulig. Det er ingen tvil om at de tidligste bosettinger av muslimer besto av en større andel jøder, noe som indikerer at sameksistens mellom muslimer og jødene ikke er umulig.

Hva er da problemet? Problemet er den generelle oversettelsen av Koranen hvor ord som Bani-Israel og *yahodi* har blitt oversatt til "jøder".

De fleste av oss tror at når Koranen sier "dere Bani-Israel" så taler den mot jødene. Dette fordi deres stamfar het Israel. Mange mener at dette var et annet navn av budbringeren *Yaqoob*, som var faren til Yousef. Dette er noe forvirrende ideologi fordi dette skulle virke som om *Yaqoob* kom med noe nytt i motsetning til sine stamfedre som Noah, Saleh eller Ibrahim, og dermed skulle denne nye retningen være oppkalt etter ham. Koranen sier at alle budbringere fikk samme beskjed og alle etablerte liknende samfunn som baserte seg på samme lovverk. Så å skille ut Bani-Israel ved å dedikere deres opphav til en av disse budbringere virker ikke riktig.

Dessuten virker det litt rart at Koranen skulle snakke til et folk eller stamme som om de blir snakket direkte til. Om Koranens påstand er at den gjelder for alltid, og i den tales det mot Bani-Israel direkte, så betyr dette at også Bani-Israel kommer til å eksistere evig. Med andre ord, om Bani-Israel skal oversettes til jøder så vil også de eksistere evig og aldri bli "muslimer". Dette er noe forvirrende siden Koranen ofte påpeker at Islam en dag skal vinne alle hjerter og hele menneskeheten vil bestå av muslimer, altså folk som lever i harmoni og fred takket være Koranens veiledning. Koranen ber oss se bort fra sekter, blodlinjer, stammer, nasjoner, men ber oss heller skape internasjonalt samfunn basert på gjensidig forståelse til hverandre. Da virker det meget underlig at en hel nasjon eller stamme skulle skilles ut og evig-gjøres.

Vi må nok legge bort bibelske beretninger og fokusere på Koranen og dets ordforbruk.

Koranen taler ikke til bestemte folkeslag. Dette er en feil antakelse vi har hatt ganske lenge. Koranen snakker om ideologier og identifiserer folk ut i fra deres tankegang. Den sier til folk, "dere som ønsker fred", "dere som oppretter fred", "dere som er benektet av sannhet", "dere som avstår fra den rette vei", osv. Den taler til folkets karakter og handlinger, ikke til deres nasjonalitet eller rase.

Om Koranen sier at muslimer og Bani-Israel ikke kan bli venner, så betyr dette at de som følger Koranens veiledning og skaper fred kan ikke bli venner med dem som ikke følger denne veiledningen og ikke ønsker fred. Det sier seg selv at disse begge er hverandres motsetninger. Slike vers er ikke om dagens definisjoner av muslimer og jøder.

22 Firoun og Farao

De fleste er enige om at Farao var den kongelige tittelen til personen som hadde øverste autoritet i antikkens Egypt. Gjennom flere dynastier i flere århundrer har mange personer hatt denne tittelen.

Noen språkekspert mener at ordet Farao stammer fra den gamle Egypt og stammer fra "pr-aa" som betyr "det store huset", altså det store palasset hvor bestemmelser kommer i fra, og dermed ble herskeren av dette huset kalt Farao.

Andre språkekspert mener at ordet er sammensatt av Fa og Ra hvor Fa betyr sønn og Ra er navnet på den øverste solguden i egyptisk mytologi. Dermed er Farao sønnen eller nestkommanderende personen etter guden Ra. Derfra har vi mytologien og hele tanken bak "Guds sønn" som kongen over mennesker på jord.

Lista over alle kjente Faraoer er lang, men selv Napoleon og Alexander den store fikk tildelt denne tittelen.

Koranen nevner ordet *Firoun* og det mest aksepterte konseptet er at dette ordet refererer til Farao. Dette ordet nevnes i forbindelse med Moses og Yousef. De fleste forstår at siden disse to stammer fra forskjellige tidsepoker, så vil ikke *Firoun* i begge tilfeller være samme person. Men det som fortsatt er en spørsmål, er om hvilket av de hundrevis av *Farao* som har levd Koranen refererer til? Om Moses og Yousef kunne refereres til med navn, hvorfor kunne ikke Farao navngis? Da hadde det vært noe lettere å finne tidsalderen til for eksempel Moses ved å kryss referere Faraos navn i fra historien. Men dette lar seg ikke gjøre. Leseren bør bemerke seg at ordet *Firoun* er egentlig ikke nevnt noen steder i forbindelse med Yousef i Koranen.

Egyptere skrev deres historier på papir, vegger og i stein. Masse av deres hydrografier er i dag lesbare. Ut av flere tusen skrifter over en lang periode av historisk tid har forskere aldri klart å finne navnet til Moses, Aaron eller noen snakk om noe utvandring av dem som Koranen referer til som Bani-Israel. Om en skal kun fokusere på historiske funn så har Moses aldri eksistert i Egypt, og ingen utvandring av tusentall av folk mot fjellet Sinai fant sted. Hvordan kan dette ha for seg?

En annen ting å bemerke er at Koranen kunne ha kalt Farao for konge eller noe tilsvarende i arabisk språk. Hvorfor brukte Koranen et ord fra en utenlands språk når arabisk har et eget ord for konge?

De fleste mener fremdeles at ordet *Firoun* ikke er Arabisk men vridd form av Farao. Om vi derimot skulle insistere på at ordet faktisk er arabisk, så vil den være basert på roten f-r-ain. Grunnleggende meningen av denne roten er å være det høyeste punktet av berget. En fjelltopp. Toppen av en pyramide.

Ordet *Firoun* blir for første gang brukt i vers 2:49, rett etter at dette kapittelet har snakket om grunnleggende prinsipper av Islam. Her blir vi fortalt at for et samfunn skal overleve, må den leve i harmoni. Alle individer av dette samfunnet må være likestilte. Dette er konseptet av Adam hvor alle er like mye verdt og har lik tilgang til ressurser og næringsmidler samt autoritet og frihet. Kommende vers snakker om folk som engang hadde et slikt system men som gikk bort i fra dette systemet og som ikke lenger lever bra. Her blir ordet *Firoun* satt inn. Ordet brukt er *aal-e-Firoun*. Dette er flertallsform og er ikke rettet mot en person men heller en gruppe. Oversettelsen blir gruppen av *firoun* eller tilhengere av *firoun*.

Ut i fra sammenheng og den grunnleggende betydningen av ordet får vi den forståelsen at *Firoun* er ledelsen av et hierarkisystem. Dette er et system hvor enkelte få sitter over flere og styrer eller undertrykker dem. Jo mer man kommer opp i systemet jo færre ledere finner man og helt på toppen vil det kun være en person som er kongen på berget. Et slikt system er strengt tatt det motsatte av hva Koranen foreslår. Et slikt system er ikke begrenset til Egypt men kan være hvor som helst og når som helst. Husk at Koranen er ikke en historiebok men en bok som lærer moral og basisverdier som skal gjelde hvor som helst, når som helst. Historier som blir fortalt i denne boken er ikke der for å lære historie, men for å lære moral.

Dette blir bekreftet med rett forståelse av hele vers 2:49. Her blir det forklart at det *aal-e-firoun* sto for var å hindre Bani-Israel fra å danne systemet av Adam, altså likeverd. For å gjøre dette brukte de strategien av å holde de sterke individer adskilt, mens de svake ble holdt samlet og undertrykt.

Med dette konkluderes at ordet *Firoun* er ikke nødvendigvis det samme som Farao av Egypt. Vi må ikke begrense Koranens melding til spesifikk tid og sted, men heller se hvordan dens verdier fremdeles gjelder i dag. Bare husk at Koranen er imot autoritetshierarki og for likestilling av autoritet hvor tilgang til midler er åpne for alle på lik linje.

23 Faraos forbrytelse

Koranen har nevnt fortellingen til Bani-Israel i flere vers.

Kom i hu da Vi reddet dere fra aal-e-Firoun, som påla dere store plager, som drepte (zibah) deres sønner (ibna) og lot deres kvinner (nisa) leve. I dette lå en stor prøvelse fra deres Forsørger. (2:49)

Som regel forstår vi ut i fra dette at *Firoun* hadde beordret at de gutter som ble født hos nasjonen Bani-Israel, skulle drepes ved fødsel, mens jenter skulle få overleve. Det vi skal se på er om det er riktig å oversette ordet *zibah* til å drepe, eller kan det bety noe annet? Denne fortellingen har blitt repetert i et annet vers av Koranen, men denne gangen har ikke ordet *zibah* blitt brukt. Verse er ellers helt lik vers 2:49, med unntak av ordet *zibah* som har blitt byttet ut med ordet *qatal*, som også blir oversatt til mord.

Kom i hu da Vi reddet dere fra aal-e-Firoun, som påla dere store plager, som drepte (qatal) deres sønner (ibna) og lot deres kvinner (nisa) leve. I dette lå en stor prøvelse fra deres Forsørger. (7:141)

Ut i fra dette kan vi si at Koranen har brukt ordene *zibah* og *qatal* som ekvivalente. Dermed er det kanskje lurt på se på disse ordenes verbale røtter og analysere deres grunnleggende betydninger.

Ordet *zibah* er basert på roten dh-b-he. Den grunnleggende betydningen av denne roten er å separere noe, bryte noe. Dette ordet blir til vanlig brukt for slakt siden dyret blir partert i prosessen.

Ordet *qatal* er basert på roten q-t-l. Den grunnleggende betydningen av denne roten er å bekjempe en motstander til den grad at hans intensjon eller eksistens blir likegyldig. Dette innebærer ikke bare å drepe en person slik at kroppen blir likegyldig, men også å ydmyke eller degradere noen til den samme grad. Å ta bort respekten av en person på en slik måte av samfunnet ikke bryr seg om denne personen lenger vil også komme under denne kategorien. Spørsmålet er dermed om hvordan du tar bort respekten fra noen på en slik måte? Vi kan enke oss våre samfunn og de personer som ikke er respekterte av folk flest. Dette er personer uten status, utdanning, tilgang til utvikling og lignende.

Ut i fra de grunnleggende betydninger av disse to ordene kommer vi fram til at når ord som *zibah* og *qatal* blir brukt i Koranen så er ikke meningen drap eller mord. Meningen er derimot å degradere noen til minste mulige nivå, å gjøre dem svake, ydmyke dem, bekjempe deres misjon, og ta bort deres respekt.

For diskusjonens skyld må vi først se hvorfor vi ikke kan oversette slike ord til mord eller drap.

Det blir antatt at på tiden av Moses var folkemengden av nasjonen Bani-Israel meget stor. Om tilfellet av denne nasjon skulle ha vært slik at alle nyfødte gutter skulle bli drept mens jenter skulle overleve, så ville jo nasjonen ha blitt utryddet med tid. Storebroren til Moses, altså Aaron var også i live. Moses ble jo også født og overlevde. Faraos folk må jo ha visst om de gravide og skulle dermed ha fulgt med på når de skulle føde og dermed drept gutter straks etter fødsel. Samfunnet besto også av menn, noe som tilsier at det ikke stemmer at alle gutter ble myrdet ved deres fødsel.

Vi ser i koranens vers 10:83 at "Men ingen trodde Moses, unntatt de unge av hans folk.". Ordet for "de unge" gjelder både gutter og jenter. Om tilfellet skulle være at det ikke fantes unge gutter, så ville jo ikke denne ungdommen ha eksistert, men heller unge jenter skulle ha vært nevnt. Hvorfor det nå var kun de unge som hørte etter Moses, er et annet tema som vi ikke diskuterer her.

Den gang Moses kom til *Firoun* med sin melding så ble *Firoun* sint og sa til Moses at det er hans nasjon som har oppdratt Moses, og dermed burde Moses være takknemlig for alt han har fått og ikke gjøre opprør. Til dette svarte Moses i vers 26:22 "Skal jeg være takknemlig for at du har slavebundet Bani-Israel?". Her ser vi at når det var snakk om å fortelle *Firoun* om det forferdelige han hadde gjort mot Moses og hans nasjon, så nevnte ikke Moses noe om drap av nyfødte gutter. En skulle tro at drap av nyfødte gutter skulle være en større kriminalitet mot menneskeheten enn slaveri. En kan studere hele Koranen uten å finne en eneste referanse hvor det skulle ha vært noe snakk om at *Firoun* ble straffet for mord av gutter. Så det at *Firoun* fikk gutter drept, kan ikke stemme.

Ut i fra de overnevnte punkter burde det ha blitt klart at folket til *Firoun* bedrev ikke med folkemord av nyfødte gutter hos Bani-Israel, og at ordene *zibah* og *qatal* ikke alltid betyr slakt, mord eller drap i utgangspunktet. Vi bruker disse ordene til mord, men deres bruk bør ikke begrenses til bare det.

En kritiker vil dermed spørre om det ikke stemmer at den nyfødte Moses ble plassert i en boks og satt på elva av hans mor? Er ikke dette indikasjon på at Moses var i fare og dette var den eneste måten å redde ham på? For det første så må en studere Koranen og se at den forklarer grundig at Faraos utga denne ordren om å gjøre *zibah* og *qatal* av Bani-Israel sine *ibna* etter at Moses hadde kommet til ham for dialog. Moses kom og advarte mot en kommende samfunnskollaps og forklarte hvordan han ville lede en revolusjon om ikke *Firoun* var villig til å høre og endre måten han styrte landet på. Dette skjedde ikke da Moses var nyfødt. Surah *Araaf* forklarer at Moses kom med melding om en kommende revolusjon og at denne meldingen hadde begynt å spre seg raskt blant befolkningen. På grunn av politisk kaos hadde *Firoun* samlet sammen alle sine rådgivere hvor de skulle klegge ut noen planer for å igjen få kontroll på situasjonen. Disse rådgivere fortalte *Firoun* at det ikke var en bra ting at folk hadde så mye frihet at de kunne gjøre noe mot ham. På dette svarte *Firoun* at han hadde et forslag som gikk ut på å gjøre *qatal* av deres *ibna* og la nisa være. (7:127)

Fra vers 7:127 blir det meget klart at dette forslaget kom etter at Moses hadde besøkt Farao i moden alder, og at en slik ordning ikke fantes på tidspunktet rundt Moses fødsel. Dette har blitt ytterligere tydeliggjort i surah al-moumin. Vers 48:28 sier at den gang skal *Firoun* ha sagt "de som er med Moses, gjør *qatal* av deres *ibna* men la deres *nisa* overleve". Dermed bør det til nå ha blitt klart at en slik ordre ikke kom før Moses hadde erklært revolusjon, og at dette heller ikke gjaldt hele nasjonen av Bani-Israel men kun de som støttet Moses i hans kamp mot slaveri.

Spørsmålet er fremdeles ubesvart om hvorfor Moses ble først til *Firoun* sin palass rett etter hans fødsel om livet hans ikke var i fare. Dessverre så har det for seg slik at vi baserer mye av vår forståelse av Islam på de eventyr som stammer i fra Det gamle testamentet. Om vi kun leser Koranens ord så er det ikke nevnt noen steder at da Moses kom til *Firoun* for første gang så var han nyfødt. Det står heller ikke at han var en prins som dronningen hadde adoptert. Slike historier stammer ikke fra Koranen, selv om de fleste av oss mener det. Moses hadde som oppgave i voksen alder å eliminere klasseskildringer som *Firoun* hadde vært en tilhenger av.

Om *zibab* og *zatal* betyr ikke er mord, men heller ubetydeliggjøring, eller degradering i samfunnet. Nå gjelder det å se hvorfor noe sikt kun skulle gjøres mot *ibna* og ikke *nisa*.

Vi har nå lest at denne bestemmelsen av *Firoun* kom etter at Moses hadde erklært revolusjon mot klasseskildringer av folket, og da egyptere hadde begynt å bli bekymret for denne kommende revolusjonen. Snakk om denne revolusjonen hadde gått en stund, og *Firoun* sin hoff ble bekymret og kom dermed til *Firoun* hvor de ba om iverksettelse av forebyggende tiltak. (7:127). Der var da *Firoun* fortalte dem at han hadde klekket ut en plan som skulle settes ut i live. Denne konspirasjonen skulle gå ut på å gjøre *zibab/qatal* av *ibna* av de som støttet Moses, men ikke deres *nisa*. Om vi nå snakker om degradering eller respektløshet, så er det vanskelig å forstå hvordan å degradere sønner i stedet for døtre skulle lønne seg, og hvorfor skulle det stoppe snakk om en kommende revolusjon. Koranen har også indikert til *Firoun* sin politiske taktikk i surah *al-qasas*.

Firoun var mektig og stor i landet, og delte dets innbyggere i grupper. En gruppe blant dem undertrykket han. Han utførte zibah av deres ibna og lot deres nisa være. Han anstiftet i sannhet ufred og elendighet. (28:4)

Han delte altså sin nasjon inn i klasser. Han delte også Bani-Israel i samfunnsklasser hvor han holdt den ene gruppen undertrykket. Nå er det kanskje på tide å se hva ordene *inba* og *nisa* egentlig betyr.

Ibna er basert på roten a-b-n som har sin grunnleggende betydning av utvidelse og påbygging. Sønner blir kalt *ibna* fordi de styrker ens familie og påbygger slektskapet, men å begrense ordets brukt til dette blir ikke riktig. I denne sammenheng har Koranen kalt de folkegrupper som har styrke eller potensialer til å vise styrke av utvikling for nasjonens *ibna*.

Nisa er basert på roten n-s-w, og rotens grunnleggende betydning er å være så skjør at det ikke kreves noe styrke til å bli tilsidesatt. Dagens arabisk bruker dette ordet til kvinner fordi kvinner blir anset som svake. Ordet *nisa* betyr ikke kvinner av den grunn. Koranen har heller kalt nasjoner eller folkegrupper som er svake og uten politisk styrke, som *nisa*.

En kan jo selv spørre seg hvorfor sønner skulle ha blitt satt opp i mot kvinner og ikke døtre i de overnevnte vers. Sønner skulle ha blitt satt opp mot døtre, ellers skulle menn ha blitt satt opp mot kvinner.

Nå er vi endelig i stand til å se konspirasjonen og det politiske spillet til *Firoun*. Han bestemte seg for å degradere de grupper som viste tegn til styrke og som kunne vise seg til å være en trussel. I motsetning lot han de folkegrupper være i fred som var i utgangspunktet svake. På denne måten spilte han folk mot deres egne, og slik ville det alltid være separasjon i nasjonen og enhet ville aldri bli oppnådd. Dermed blir også det klart hvorfor det kun var dem som skulle bli degradert som støttet Moses.

Faraos kriminalitet var at han iverksatte partisjon av nasjonen Bani-Israel og delte dem systematisk opp i flere grupper eller stammer. I motsetning gikk Moses sin misjon ut på å eliminere klasseskilninger og skaffe rettferdigheter for alle mennesker i samfunnet.

Det var dette som var konflikten mellom Moses og *Firoun*.

24 Moses' fjell

I henhold til det gamle testamentet reiste Moses til et fjell der han mottok bud som hans folk skulle leve etter.

Lokasjonen og beskrivelsen av dette fjellet varierer med hensyn til hvem man spør. I hebraisk har dette fjellet blitt kalt for Har Sinai, og derfor mener mange at dette må være et fjell på halvøya Sinai mellom Egypt og Arabia. Derimot er mange forskere uenige. Selv de som mener at dette er snakk om et fjell på halvøya Sinai så er ikke de fleste enige om hvilket fjell dette er snakk om. Likevel mener et flertall at dette er fjellet som er 2629 m høy og som i dag kalles for Mount Sinai.

Ifølge den bibelske historien dro Moses til dette fjellet og bodde der i 40 dager og 40 netter før han fikk de ti bud, og han gjorde det to ganger fordi han brøt det første settet med steintavlene etter retur fra fjellet for første gang. Han returnerte med en "glødende" ansikt.

Vi muslimer tar opp Koranen og leser et ord som virker til å referere til dette fjellet. Koranen har ikke brukt ord som fjell eller navnet Sinai noen steder. Koranen har brukt ordet *toor*. Siden dette ordet har blitt brukt i en sammensetting med Moses, mener våre eksperter at *toor* ikke kan bety noe annet enn fjellet Sinai.

Vi ønsker derimot ikke å basere vår forståelse av Koranen på sagn og fortellinger, men ønsker heller å forstå Koranen ut i fra Koranen. Dermed eliminerer vi alle forklaringer om fjell, om disse forklaringene ikke er i Koranen.

Ordet *toor* forekommer elleve ganger i Koranen. Vi trenger ikke å se alle referanser, siden kun et par vil gjøre det meget klart hva *toor* betyr og om dette er et fjell eller ikke. I vers 2:63 står det:

Da Vi sluttet pakten med dere, mens Vi hevet at-toor over dere: "Hold godt fast ved det Vi har gitt dere med styrke, og husk dets innhold, slik at dere må bli rettskaffende.

Her ser vi at ordet *at-toor* er i bestemt form, altså denne *toor*. Om *toor* er navnet på et fjell, så må det være flere fjell ved navn *toor* ut i fra hvor den ene bestemte blir referert til her. Dessuten er det snakk om å heve denne *toor* over folk som resultat av deres inngåtte pakt. Denne pakt eller avtalen av folket gikk ut på å holde på det som hadde blitt gitt til dem, med full styrke, og huske på det som var i den, slik at de kunne bli dem som levde rettskaffent.

Her blir det snakk om å heve noe over dem, men et fjell blir aldri hevet over folk, det er folk som muligens kommer i dets ly. Det som blir hevet her, er beskrevet i entallform. Dessuten blir folk fortalt om å holde på det som har blitt gitt, også noe i entallsform, og dermed blir de fortalt om å huske eller bevare det som finnes i det, også entallsform. Om folk gjør alt dette, så vil de kunne leve som rettskaffent. Ordet som er brukt her er *mutaqqi*. Altså om de gjør alt dette, så vil de bli *mutaqqi*. Vi finner dette ordet i mange vers.

Ingen tvil i at denne boken er en veiledning for de som er mutaqqi. (2:2)

Nå kan vi også se hva den verbale roten til ordet *toor* er og hva dets grunnleggende mening er.

Toor er basert på roten te-w-r og den grunnleggende meningen er en fremgangsmåte som følges om og om igjen. Om denne meningen implementeres i versets sammenheng vil vi se at meningen er:

Vi har hevet denne fremgangsmåten over dere fordi dere har inngått en pakt. Så hold på det som har blitt gitt til dere med deres fulle styrke, og bevar det som er å finne i den. Gjør dette så dere kan leve et rettskaffent liv.

At-toor er ingen fjell. *At-toor* er fremgangsmåten av Koranens levemåte. Den er hevet over mennesker som ønsker å leve i henhold til den. De som aksepterer dens betingelser og implementerer den i deres liv, vil kunne leve på en rettskaffen måte.

25 Moses' Stav

Vi muslimer mener at vi allerede vet alt som Koranen forklarer med tanke på Moses og hans beretninger. Dette er slett ikke tilfellet. Det vi vet og det vi husker er stort sett historier i fra andre religiøse bøker som Koranens oversettelser har blitt tilpasset.

Når vi legger oss ut for å studere Koranen, må vi fokusere på dens fundamentale læresetninger. Noen av dem sier at en ikke trenger noe annet enn kun Koranen for å forstå hva den sier. En skal dermed ikke bli forvirret av Koranens ord og dermed lete etter forklaringer i andre tekster. Dette er derimot dagens situasjon.

Vi ser eksempelvis på historien til Moses. Vi finnes dette navnet også i det gamle testamentet. Flere andre bøker har blitt skrevet om ham, flere filmer og tegnefilmer eksisterer. Når vi hører Koranens benevnelse Moosa, så tenker vi heller "Prinsen av Egypt". Vi tenker oss ikke om hva Koranen sier og i hvilken kontekst, men en gang må være den første. La oss prøve å lese Koranen uten å bli påvirket av historier vi ellers hører.

Vi begynner å diskutere Moses' stav. Den har blitt omtalt i følgende vers.
2:60, 7:107, 7:117, 7:160, 20:18, 20:66, 26:32, 26:44, 26:45, 26:63, 27:10, 28:31, 34:14.

Det vi mener at vi vet om denne staven er at:

- Den ble gitt til Moses av Gud første gang Gud talte til Moses. (Ingen referanser i Koranen bekrefter denne påstanden).
- Moses tok med denne staven til Faraos hvor den forvandlet seg til en pytonslange og slukte slangene til Faraos trollmenn.
- Moses brukte denne staven til å dele Rødehavet slik at israelitter kunne vandre gjennom havet.
- Da det ikke var noe å drikke i ørkenen, fikk Moses instruks av å slå denne staven til en stein, og derifra sprang det 12 vannkilder, en til hver stamme av israelitter.

Dette er rekkefølgen slik vi husker den, altså med hensyn til jødehistorien som vi er så vant til. Koranen derimot nevner denne staven for første gang til forbindelse med punkt 4, altså at den ble brukt til å få frem vann i fra stein. Dette har blitt fortalt to ganger i Koranen. I vers 2:60 og 7:160. Her er den vanlige oversettelsen.

2:60

Og den gang da Moses bad om vann til sitt folk, og Vi sa: "Slå med din stav på fjellet." Og 12 kilder brøt frem fra det. Alle kjente nå sin drikkeplass. "Spis og drikk av Guds gaver og synd ikke ved å stifte ufred på jorden."

7:160

Vi har delt dem i tolv stammesamfunn. Og Vi inspirerte Moses da hans folk bad ham om vann: "Slå med din stav på fjellet!" Så strømmet 12 kilder frem av det, så alle visste hvor de skulle drikke. Og Vi lot skyer overskygge dem, og sendte dem manna og vaktler: "Spis av de gode haver som Vi har gitt dere til underhold!" De rammet ikke Oss med sin urett. De rammet seg selv.

Legg nå merke til flere ting

- I koranen er det ikke noe snakk om noe utvandring. Det er heller ikke noe snakk om noe ørkentilværelse.
- Koranens lære snakker konstant om å samle folket og skape fred og sikkerhet. Men her oppfordres israelitter nærmest om å beholde deres fraksjoner av 12 stammer i stedet for å bli fremstilt som en nasjon. Kom budbringere til nasjoner for å lære dem om harmoni og samfunnsstruktur eller for utføre mirakler og gi dem vannkilder eller tilrettelegge deres behov til fraksjoner? Også sendes de til et slikt folk som selv etter å ha observert slike mirakler, ikke blir tilfredsstilt men bare ber om mer og mer?
- Hva er forbindelsen mellom det å være tørst, med det å spre ufred på jorden? Er det slik at alle som ikke har vann å drikke sprer ufred på hele jorden?
- Moses slår sin stav på en stein og det kommer hele 12 vannkilder ut fra samme sted?
- Folk som allerede er delt i sekter/stammer får ikke instruks om å slå seg sammen men de får heller midler tilrettelagt så de kan fortsette deres forskjellsbehandling?
- Det bryter ut vannkilder, men likevel blir de fortalt at de nå skal spise Guds gaver i tillegg som det ikke er nevnt noe om. Om de hadde fått noe å spise tidligere, hvorfor måtte de da be om vann i tillegg? Kunne de ikke ha fått drikke samtidig?

La oss nå analysere:

- Ordet *Saqi* med roten s-q-y betyr nok å slukke tørsten, men dette betyr nødvendigvis ikke at dette er fysisk tørst vi snakker om. Koranens hensikt i å bruke dette ordet her er tørsten etter kunnskap eller tørsten etter midler.
- Ordet *Zarb* blir som regel oversatt til å slå, men dets zd-r-b betyr i grunn å forme noe, slik en former et eksempel. En kan fort merke at dette ordet har blitt brukt flere steder i betydning av "å forme en setning, veiledning, eksempel"
- Ordet *Aza* oversettes til stav, og har blitt brukt for Moses sin stav. Ordet er basert på roten Ain-Sd-W og grunnleggende betydningen er å få en fast grep rundt noe slik at det en holder, holder seg samlet. Ordet blir referert til stav nettopp fordi en former sine alle fingre rundt staven og holder fast i den.
- Ordet *Hajr* oversettes vanligvis til stein, men dets rot h-j-r indikerer til at dette ordet kan ikke brukes til alle steiner, men kun de som ligger i veien og hindrer en fra å fortsette sin reise. Men andre ord så betyr ordet hindring, ikke stein.
- Ordet *Fajar* oversettes vanligvis til daggry, men her har ikke den vanlige oversettelsen gjort det. Ordets rot f-j-r betyr å bryte frem, slik dagslyset bryter frem i mørket ved daggry.

- Ordet *A'shar* oversettes vanligvis til tallet ti, men dets rot Ain-Sh-R har grunnleggende betydning av samling, og nettopp derfor blir et samfunn kalt *mua'sbra*.
- Ordet *Sani* er oversatt til tallet to her, og dermed blir ti og to til sammen tolv. Ordets rot er th-n-y og betyr å doble noe, brette noe, vri noe så den blir dobbel, noe i tillegg som gjør at totalen blir det dobbelte.
- *A'een* er her oversatt til vannkilde mens dets rot ain-y-n sier at grunnleggende betydning er av å være frisk og lykkelig.
- *Kolu* er oversatt til å spise, mens dets rot a-k-l betyr å forbruke noe, så den minker gradvis.
- *Sharb* er her oversatt til det å drikke, mens dets rot sh-r-b betyr å absorbere noe fullstendig.
- *Rizq* er oversatt til å spise mat, men roten r-z-q betyr enhver gjenstand som er bra for din utvikling.
- *A'so* er oversatt til å stifte ufred, mens dets rot ain-th-w betyr sterk ødeleggelse av noe, spre noe i småbiter.
- *ArꞤ* er oversatt til jord, mens a-r-zd betyr lavere nivå av noe høyere. Her er ordet i bestemt form og meningen reflekterer heller mot befolkningsnivået under lovverket.

Vi setter disse betydningene sammen i den grammatiske formen som verset er satt opp:

Og den gang da Moses ønsket at hans nasjon skulle imøtekomme deres mangler ...

Dermed sa Vi "ta din faste grep rundt dem som hindrer dette blant dere" ...

Derpå brøt det frem et velstående samfunn ...

Ingen tvil i at enhver av dem fikk kunnskap om hvordan de skulle imøtekomme deres mangler

Forbruk og absorber av alle fordeler som Allahs regelverk har gitt dere ...

Og ikke skap splittelser i denne samfunnsstrukturen ved å begå kriminalitet ...

Her ser vi at saken er slett ikke om noen vannkilder under noe ørkenvandring. Her snakker vi om veiledning som trengtes slik at deres samfunn kunne forbedres og blomstres. Dette verset er et sammendrag av det som skjedde over en lang tid, og ikke historie av et engangstilfelle. Her blir vi fortalt at Moses sin nasjon blomstret etter å ha etterlevd veiledningen han hadde videreført til dem. Dette er forklart eksempelvis som bevis på at da de kunne gjøre det så vil enhver kunne gjøre det. Det er bare å forstå meldingen og implementere den. Men for å gjøre dette må vi selvsagt komme oss ut av de historiene vi vanligvis blir fortalt og prøve å forstå hva denne veiledningen egentlig er.

Til nå har det blitt forklart at ordet oversatt til stav er *a'sa* som er basert på roten *ain-sad-w* og dets grunnleggende betydning er å få et fast grep rundt noe slik at det en holder, holder seg samlet.

Det naturlige spørsmålet er om hvis dette ordet ikke er brukt til stav, hva er den brukt til da? Det blir kanskje noe klarere når en aksepterer at *a'sa* ikke er en gjenstand men heller en ideologi som fører til en handling.

Frem til nå har vi avklart myten om at Moses slo staven sin på en stein og det sprang frem 12 vannkilder. Deretter nevner Koranen ordet *a'sa* i vers 7:107.

Nå fokuserer vi om den gang da Moses gikk til Farao, og Faraos trollmenn utfordret ham til duell. Saken er nå slik at Koranen har nevnt samme hendelse flere steder, noe Koranen ofte gjør. En ting som man må forstå er at Koranen er ikke en historiebok som forteller fortellinger. Den gir veiledning og læresetninger og etter at en læresetning har blitt forklart, blir den styrket med et eller flere eksempler. Da kan det hende at en hendelse som allerede er forklart tidligere, blir repetert, men med vekt på konteksten. Siden våre tradisjoner aldri har tillat oss i å forstå meningen, har vi alltid ønsket å se hele historien. Når flere vers blir satt sammen fra flere kapitler, altså de som tilsynelatende snakker om samme hendelse, så drar våre eksperter frem en fortelling.

I henhold til denne fortellingen kommer Moses til Farao og sier at han har fått kontakt med Gud som har gitt ham en beskjed som han skal videreformidle til Farao. Farao ber om bevis, og Moses kaster staven sin som forvandler seg til en stor slange. Nå må vi ta en pause og tenke litt. Er det virkelig slik at Guds eksistens skal kunne la seg bli bevist om en person kaster sin stav og den blir til en slange? Holder det? Det holdt tydeligvis ikke for Farao. Han inviterte Moses til å komme tilbake noen dager senere. Imens fikk Farao samlet alle sine beste rådgivere og trollmenn. Da Moses returnerte om et par dager, var Farao klar med sine trollmenn. De kastet deres tau-biter som også forvandlet seg til slanger. Moses sin stav forvandlet seg til en enda større slange og slukte disse andre slanger. Stopp og reflekter. Er dette "trikset" det eneste som kunne bevise Guds eksistens? Legg godt merke til at selv dette imponerte ikke Farao. Så hva var da hele poenget?

Kommer til å legge frem forklaringen av de forskjellige ordene om litt, men for nå er det greit å vite bakgrunnen for denne hendelsen. Husk atter en gang at poenget med veiledningen er å skape samhold og forståelse blant mennesker, slik at de kan leve sammen ved å dele tilgjengelige ressurser. Moses fikk denne læren og dermed gikk han til den som var den største motstanderen av en slik ideologi, altså den som hadde all makt og autoritet over tilgjengelige ressurser. Det som ble sagt var at samfunnet ville kollapse om styringssystemet fortsatte slik den var.

Den eneste måten å redde samfunnet på var ved å fordele alle ressurser likt mellom alle. Dette er den eneste måten å overleve og utvikle seg på. Denne ideen falt ikke i smak hos dem som var kongelige, eller hadde noen form for autoritet, uansett om deres ledelse var politisk eller religiøs. Moses ble invitert til debatt med de som kjente statsvitenskap best. Slike ledere ble samlet fra rundt omkring i landet. Det ble arrangert et møte. Her fikk de anledning til å fremme deres synspunkter. De la frem så mange punkter at de virket meget sterke og overbevisende og Koranen sier at selv Moses ble noe forstyrret over deres argumenter, men han mistet ikke håpet for han var sikker i sin sak. Når han la frem sin "a'sa" altså fengende ideologi, så slukte den alle andres løgn og bedrag (7:117). De fleste autoritetsfigurer ble målløse over det Moses forklarte og de måtte bare til slutt akseptere at det Moses presenterte, var sant og at kun hans måte kunne redde samfunnet. De forkastet deres ideologier og bøyde seg for ideologien som Moses la frem. Dette irriterte dem som enda ikke ville gi fra seg deres autoritet og dermed ble det en konflikt som førte til deres endelige tap. Dette er fortellingen. Altså at når Moses forsto seg på den veiledningen han hadde mottatt, så lærte han det videre til deres folk, og dermed la han frem hele konseptet til landets styre.

La oss nå gå tilbake til den vanlige oversettelsen av vers 7:107
Så kastet han (Moses) sin stav, og plutselig var den en tydelig slange.

Ikke bare at denne oversettelsen taler om noe unaturlig og mirakuløst som verken kan bevises eller bekreftes, men sier også at staven forvandlet seg til en tydelig slange. Første spørsmålet er om hvordan en utydelig slange ser ut som denne skulle være så forskjellig i fra? Røtter og ordforklaringer brukt i 7:107:

- Fa: Dermed, deretter, derpå, som resulterte i,
- L-Q-Y: Når en ting møter en annen. Presentering av noe foran noen. Når en som blir presentert for noe, virkelig opptar det, altså forstår det.
- Ain-Sd-W: bestemthet, fast grep, noe som tar fast grep rundt noe.
- Iza: da
- Th-Ain-B: bølgete bevegelse av noe som sprer seg. Slik bølge sprer seg i vann eller slange beveger seg i likhet med bølger. Meningen er likevel spredning.
- B-Y-N: Være distinkt fra ting som er forskjellige. Være meget klart og detaljert.

Forståelse blir dermed at Moses fikk dem til å virkelig forstå det omringende budskapet sitt som han presenterte for dem, og at dette budskapet spredde seg blant dem med detaljert klarhet.

Vi går videre til den vanlige oversettelse av 7:117
Så gav Vi Moses denne inspirasjon: "Kast din stav!" Og se, den slukte deres bedragerier.

Vår vanlige tolkning sier at Moses sin stav forvandlet seg til en slange og slukte andre slanger som trollmenn hadde tryllet frem. Men selv i vanlig oversettelse har vi ordet bedragerier, ikke slanger. Eneste måten å sluke bedrageri på, er med sannhet, men slangen som slukte var jo heller ikke sann for den var jo forvandlet form av staven. Her er det heller snakk om å sluke bedragerier ved å vinne en debatt med sanne argumenter.

Forslag til oversettelse blir derfor som følgende:

Og vi inspirerte Moses til å gjøre dem kjent med hans omringende budskap, og dermed slukte den deres svakheter.

Saken er dermed logisk og praktisk. Som sagt tidligere, konfrontasjonen av Moses var ikke med noen trollmenn, men heller statsoverhoder. Dette var en politisk debatt hvor Moses la frem ideologien av likestilling og velferd. Moses la frem sine argumenter og fikk dem til å forstå at dette var den beste måten. Noe de til slutt innså og ga seg med deres svake ideologier i motsetning til denne.

26 Kalve tilbedelse

Historien som vi blir fortalt forteller oss at etter at Bani-Israel hadde utvandret fra Egypt og befant seg i ørkenen, forlot Moses dem for førti netter. Siden disse folka hadde blitt så vant til å tilbe kalv og kuer under Faraos styre, klarte de ikke å la være siden onde vaner er vonde å vende.

Vi blir fortalt at de samlet sammen all gull de hadde i deres eiendeler og smeltet dette sammen for å danne et idol av en kalv som de senere kunne tilbe. Da Moses kom tilbake etter 40 netter, fant han sitt folk i denne tilstanden av kalve-tilbedelsen. Dette irriterte ham, og de skyldige som kom på denne ideen fikk dødsstraff.

Før vi begynner å se hvorfor denne historien ikke stemmer ut i fra Koranens ord, fremlegger vi noen punkter i fra selve historien som ikke rimer.

Om Bani-Israel ønsket å tilbe kalvefiguren, så kan to ting ha motivert dem. De skal ha gjort dette enten på grunn av deres egne skrifter, eller om de lot seg bli påvirket av egyptiske religioner mens de bodde i Egypt. Begge scenarier virker ulogiske. Om Bani-Israel var etterkommere av Jacob og Yousef, så hadde også disse "profetene" lært dem at det ikke finnes andre guder enn Gud, og at de ikke skulle tilbe noe annet. Dermed kan de ikke ha hatt noe slik i deres skrifter. Om de lot seg bli påvirket av egyptere og deres religioner, så burde det religiøst sett ikke ha vært noe forskjell mellom dem og de burde ikke hatt behov for noe frigjøring. I tillegg kjenner vi i dag godt til alle guder de gamle egyptere tilba. Denne lista er lang, og selv om den har noen ku-gudinner, så er ikke kua eller kalven den primære eller høyeste guddommen som egyptere tilba. Kua eller kalven kommer så langt nede i lista og den nesten ikke er bemerkelsesverdig. Da må en lure på hvorfor Bani-Israel ikke skulle begynne å tilbe en mektigere gud som sola eller månen men heller lage en skulptur av en kalv som ikke hadde noe spesiell stand i egyptisk religion?

I henhold de historier vi hører, ble Bani-Israel holdt som slaver. De var annengrads eller kanskje enda lavere klasseborgere. Da blir det helt naturlig å spørre hvorfor de hadde edel metall som gull i deres eiendel? Ikke bare at de hadde noe, men de hadde nok til å lage en hel statue. Hvor fikk de dette i fra i deres stilling som fattige slaver?

Det som også forlater oss undrende er denne reisen av Moses. Moses som starter en revolusjon, får tusenvis av folk til sin side. Han motiverer dem til å følge ham, og fører dem ut av Egypt og inn i ørken. Deretter går ham bare fra dem og forlater dem alene for 40 netter. Hvorfor skulle en leder av slik kaliber forlate sitt folk på et slik sårbart tidspunkt? Som vi kjenner til, så blir vi servert med svar at Moses måtte til fjellet Sinai for å snakke med Gud. Dette fører oss atter en gang tilbake til det spørsmålet om hvorfor en person skulle oppsøke Gud på spesifikke steder om Gud finnes over alt? En annen ting er tallet 40 som repeterer seg i ofte. Moses reiser bort for 40 netter og Bani-Israel må tilbringe 40 år i ørkenen. Hvorfor akkurat førti? Det er kanskje verdt å nevne at selv ikke Torah sier 40 år, men 3 generasjoner. Dette blir tolket om til 40 år.

Neste punktet er dødsstraffen til dem som skapte kalvefiguren. Merk at denne straffen utøves etter at Moses har snakket med Gud og hentet de 10 bud hvor en av dem er "You shall not kill".

Nå som vi har sett problemet fokuserer vi på Koranens ord og ser om vi klarer å bli klokere, eller se om disse tingene er nevnt der i det hele tatt. Våre religiøse eksperter mener selvsagt at denne hendelsen er indikert til i Koranen og refererer oss til vers 2:51.

Vi deler verset i tre delsetninger og ser på oversettelsen

1. Wa iz wa'dna Moosa arba'eena lailatun
2. Summa akhaztum al'ijla min ba'dihi
3. Wa antum zalimoon

Den vanlige oversettelsen er som følgende:

1. Og den gang da Vi gav Moses 40 dager
2. Da laget dere kalven mens han var borte
3. og gjorde det som urett var

Allerede fra den vanlige oversettelsen kan vi se at det ikke er noe snakk om å dra noen steder da ordene her er "gav". Her må en spørre om hvilket ord er oversatt til "gav" eller "dager", siden ordene ikke samsvarer med oversettelsen.

I delsetning 1 er ordet wa'dna i fra roten W-Ain-D som betyr å love noe, inngå avtale, inngå pakt, gi et løfte. Neste forvirrede ordet er arba'eena fra roten A-R-B som i utgangspunktet betyr å heve noe til ny høyde. Dette ordet blir feilaktig oversatt til å bety førti i dette verset. Neste ordet er lailatun, basert på L-Y-L, og betyr en tilstand hvor det ikke er noe bevegelse eller noe utvikling. Oversettelsen bør derfor være:

Og den gang da Vi lovet Moses å oppgradere tilstanden i fra bevegelsesløsheten

Dette er altså snakk om et løfte som ble gitt til Moses som skulle forsikre at den dårlige tilstanden uten noe utvikling som folk befant seg i skulle forbedres. Til dette forklarer diverse vers at veiledning og kunnskap ble gitt.

I delsetning 2 er det første ordet under lupen akhaztum i fra roten A-Kh-Dh, som betyr å ta noe til seg, utvinne noe. Dette ordet kan under ingen normale omstendigheter oversetter til å lage, forme, skape. Her er det snakk om å ta noe til seg. Neste ord er al'ijla som er basert på roten Ain-J-L. Grunnleggende mening av dette ordet er når noe skjer før forventet tid. Dette ordet kan brukes til kalv, men kun en kalv som blir født før forventet tid. Med denne forståelse kan vi ikke bruke dette ordet til enhver kalv, men kun en slik kalv som blir født før den er forventet. Med andre ord, så betyr dette ordet hastverk. En annen ting å legge merke til er at ordet er i bestemt form. Den sier "al-ajal" altså "denne ajal". Vi snakker altså om noe som vi allerede har snakket om i konteksten men bruker kun nå et spesifikt ord for det.

Oversettelsen bør dermed være:

Deretter tok dere slikt hastverk til dere

I delsetning 3 har vi order zalimoon som stammer fra roten Z-L-M som betyr å ikke sette noe på den plassen den egentlig bør være på. Ordet betyr å gjøre noe som ikke er riktig. Oversettelsen bør derfor være:

Og dere utførte urett (ved å gjøre dette)

Husk at dette verset taler til Bani-Israel. Det er de som en gang tidligere hadde det perfekte systemet og nøt livets gleder som resultat av deres rettferdige atferd mot hverandre. Deretter avvek de fra denne banen og forverret deres situasjon. Her snakker vi om den gang da de fikk anledning å gjenscape deres tapte samfunn for nå skulle de få veiledningen på nytt. Dette var den samme veiledning som deres eldre generasjoner hadde fått. Moses ble overlevert denne veiledningen og ved dets hjelp skulle nå dette folket samles og en ny epoke skulle starte, men folk forhastet seg i stedet for å følge programmet. De mente kanskje at de allerede visste nok, og ikke alltid ventet på neste steg av programmet, eller at de begynte å krevet resultater før det egentlig var tid for resultater å vise seg. Ved å gjøre dette gjorde de noe som ikke skulle ha skjedd. Neste vers sier at selv dette ble håndtert strengt deretter så programmet kunne gjennomføres, noe som til slutt ble en suksess.

Til de religiøses store skuffelse, så er det ingen snakk om noe kalvtilbedelse her, men heller snakk om samfunnsstruktur og organisering av opplæringsprogrammet som Koranen gir veiledning til. Andre vers forklarer også at de forhastet seg fordi de mente at de allerede hadde viten, men forsto det senere at deres tekster hadde blitt endret med tid, og at de hadde avviket fra den rette banen for lenge siden.

27 Den gyllne kua

I tradisjonelle oversettelser står det at Moses forlot Egypt med sine flere tusen tilhengere. Etter at de hadde funnet seg til rette bosatt i ørkenen forlot Moses dem for førti netter. I denne perioden samlet de sammen all gull de eide og skapte en statue av en kalv som begynte å tilbe for å tilfredsstille deres tradisjonelle religiøse tvang de ikke hadde klart å kvitte seg med. Da Moses returnerte og så dette så ble sint og de skyldige ble straffet. Dermed kom ordren fra Moses at de skulle slakte en gylden ku for å tilintetgjøre gudebildet av kalv de hadde i sine tanker. Denne kua skulle ikke være for ung eller for gammel, og ikke skulle den ha jobbet i åkrer eller annet. Slakt av en slik ku skulle bevise folkets riktige troskap mot Moses og hans nye religion. Folk resiterte og fant på mange unnskyldninger, men ofret en slik ku til slutt. Flere tekster mener at det var en okse som ble slaktet og ikke en ku. Folk har enda ikke klart å bestemme seg for om israelittene tilba kalv, okse eller ku.

La oss si at folk omsider gjorde slik som Moses ba om og slaktet en ku. Hva slags praktisk betydning har dette? Om noen få av hundre tusen slaktet en ku, ville dette automatisk bety at hele folket beviste deres nye troskap? Et annet spørsmål som dukker opp er at om disse folk allerede hadde levende kuer, og opptil en gyllen ku som verken var ung eller gammel, og som aldri hadde blitt behandlet dårlig eller tatt ut i arbeid, hvorfor måtte de skape en statue for å tilbe enn å tilbe denne levende kua i stedet?

Vi har fremdeles et annet aktuelt spørsmål. Om israelittene var etterkommere av budbringere som Jacob og Yusef og delte deres tro, hvorfor skulle de følge egyptisk religion å tilbe kuer i stedet for religionen av deres forfedre? Forskere har kommet frem til at disse jødene var sterk imponert av egyptisk tro og adoptere deres skikker etter hvert. Hvorfor skulle de da fremdeles kalles for Jakob sine etterkommere? I følge vanlige oversettelser sier en vers av Koranen at "Bani-Israel tror at Uzair er Guds sønn". Folk mener dermed at navnet Uzair er bare endret form av Osiris, altså en egyptisk gud som kunne ta form av en okse, og derfor tilba de okse.

Det er sterke meninger om saken, siden egyptisk historie mener at flere kulturer har tilbedt okse, selv om ikke okse har vært deres største guddom. Derimot har vi spesifikke beskrivelser på disse oksene. Ingen av disse kulturene tilba okser av gyllen farge, men heller hvite eller svarte. Uansett så skulle dette være egyptisk religion og tro. Om Bani-Israel hadde så sterke meninger om ku-tilbedelse så var det ikke stort forskjell mellom dem og egyptere. Da må hele eier-slave forholdet ha vært noe annet enn religiøst. Men da er spørsmålet om hvorfor nettopp dem skulle befris av Moses?

Uansett er dette spekulasjon. Koranen nevner ingen slike ting. Det står ikke her at Bani-Israel fulgte egyptisk tro, eller hvorfor folk i Egypt tilba ku eller okse.

Spørsmålet vi rasjonelle stiller er om hvor logikken er i at en person med rett veiledning til menneskeheten skulle være så opptatt av hva folk trodde, eller hvorfor han insisterte på å konvertere folk fra en tro til en annen når de tydeligvis ikke ønsket deres konvertering? Budbringere har kommet for å endre folkets levemåte slik at de kunne utvikle seg ved å skape harmoni og velferd i samfunnet, ikke være opptatt av tilbedelser. Om folk skal konverteres så skal dette skje ved overbevisning av fysiske resultater og hardbanket logikk, ikke med kommando som enda ikke beviser noe.

En sak til er om hvordan kunne Bani-Israel tvile på kommandoer av den personen som nylig hadde splittet Rødehavet for dem?

Som vi kjenner til så ba Moses sitt folk om å bevise deres trosbekjennelse. Dette skulle de gjøre ved å slakte en ku. Siden disse folka drev med ku-tilbedelse, var ikke det å slakte et dyr de forgudet en lett oppgave for dem. De nølte og prøvde seg med ordkløveri. I stedet for å slakte ei ku begynte de å spørre hva slags ku dette skulle være. Svaret var at denne kua skulle verken være for gammel eller for ung men av passe alder. De prøvde å vri seg unna ytterligere ved å si at de trenger flere spesifikasjoner. De ble fortalt at denne kua skulle være en slik en som aldri hadde blitt brukt til noe form for arbeid. Folk nølte fremdeles og sa at saken er fremdeles ikke klar for dem og at de trenger ytterligere forklaring på hva slags farge denne kua skulle ha. De ble fortalt at denne kua skulle være av en gyllen farge som skulle behage tilskuere. På dette sa folka, greit nok, nå forstår vi hva du spør etter siden du endelig har snakket klart. Vi har en sånn ku og vi skal slakte den. Dermed ble dette dyret slaktet.

Som sagt er det mange utemmeligheter i denne historien. I de vanlige oversettelser finner vi denne historien kamuflert i vers 2:67 til 2:71. Det oppfordres at du også leser vanlig oversettelse og deretter fokuserer på presentert forklaring.

Den gang da Moosa talte til sin nasjon "ingen tvil i at Allahs beslutning er at dere parterer dere fra fraksjonsskaperen". De sa "tuller du med oss?" Han sa "jeg ønsker Allahs beskyttelse så jeg ikke skal være blant dem som operer uten forståelse" (2:67)

De viktigste ordene er forklart under:

Baqrah: Dette ordet er basert på roten B-Q-R og den grunnleggende meningen er partisjon, fraksjonering. Ordet baqarah oversettes i dag til ku eller tyr, og selve navnet på kapittel to er al-baqrah. Folk mener dermed at emnet av dette kapitlet er "kua". Denne oppfatningen er feil. Hele kapitlet snakker om samfunnsordninger eller systemer som skaper splittelser i en nasjon. Det er dette systemet som ødelegger fremgang og som må erstattes av Allahs system som bringer harmoni og enhet.

Zibah: Dette ordet baserer seg på roten Dh-B-Ha og grunnleggende mening er å dele og skille noe i biter. Ordet brukes nesten eksklusivt til slakt i dag, men betyr ikke å kun ta livet av et dyr, men å partere det opp slik at den ene delen skilles fra den andre.

Så når det sies her at folket må gjøre "tazbahu baqarah" så betyr ikke dette at folket skulle slakte en ku, men heller å skille seg bort fra deres kultur eller samfunnsnormer som skapte fraksjoner i dem. Dette støttes av resten av samtalen hvor folket spør tilbake om Moosa spøker med dem. Moosa svarer ikke tilbake med fraser som "nei, jeg tuller ikke" eller "nei, nå må dere bare gjøre det jeg sier" eller "nei det er bare en Gud og dere må bevise at dere ikke forguder kuer" eller "jeg stoler ikke på dere" eller "dere må vinne min tillit med bevis". Moses svarer med to argumenter.

Det ene er at han ønsker beskyttelse av Allah. Da må vi spørre oss selv om hvordan han skulle få beskyttelse av Allah om hans folk skulle ha slaktet ei ku? Derimot har vi forklaringen at han ønsket å kvitte seg med lover og regler, normer og systemet, som forårsaket splittelser i nasjonen, og erstatte alt dette med Allahs system som skaper enhet i nasjonen og bidrar til folkets utvikling, trygghet og sikkerhet. Dermed forstår vi hvordan de to ting var hverandres motsetninger.

Det andre argumentet er at Moosa ønsker ikke lenger å være blant "jahileen". Dette ordet oversettes som regel til uvitende/underdannede personer. Ordet jahil baserer seg på roten J-He-L og grunnleggende betydning er å gjøre noe uten å forstå alle aspekter av en handling. Altså å bare gjøre noe uten å ha noe kunnskap om det. Altså det å ikke gjøre zibah av baqrah er ekvivalent med å handle uten relevant forståelse. Moosa er en person som har forstått seg på samfunnsstruktur og forstått hva dette innebærer. Han kan dermed ikke leve med det eksisterende systemet av fraksjonering når han har fått kunnskap om det. Det han derimot ønsker for sin nasjon er å få dem ut av et system av usikkerhet og heller inn i et system som sørger for deres trygghet.

Altså handler dette verset om samfunnsstruktur og ikke noe slakt av en ku.

Som beskrevet tidligere ba Moosa sitt folk om å skille seg fra systemet som skapte fraksjoner blant dem og heller akseptere Allahs system som gir harmoni, enhet og trygghet. Moosa forklarte at han ikke lenger ønsket å bo med et system som han hadde forstått seg på, og innsett at den ikke fører til noe godt (2:67). Ser nå på neste vers.

2:68

De sa "gjør din forsørger oppmerksom mot oss så han kan detaljere det for oss"

Han sa "han sier for sikkert at denne fraksjonsskaperen er ikke i stand til noen bestemmelser, og ikke bidrar den med noe nyskapning. Derfor må dere følge det som er i bestemmelsen"

- D-Ain-W: å tiltrekke oppmerksomhet av noen, å invitere noen til seg selv.
- B-Y-N: å klargjøre forskjellen mellom ting ved å gi separate detaljer av dem.
- F-R-Zd: å klargjøre grenser av noe så en vet det tillate rammeverket av en handling.
- B-K-R: Enhver ting som er ny og frisk. Noe som enda ikke har blitt brukt opp. Nye tanker og ideer.
- Ain-W-N: hjelpe til med noe nyttig.

Den vanlige oversettelsen av dette verset sier at folket spurte Moosa om hvordan denne kua skulle være som de hadde blitt bedt om å slakte. Moosa hadde fått svar fra Gud at denne kua skulle verken være ung eller gammel.

Som forklart tidligere var ikke denne baqrah noe ku men det systemet som skapte splittelser og som derfor måtte avskaffes. Bani-Israel spør her om detaljer av et slikt system og de blir forklart hvorfor dette systemet må avkastes. De blir forklart at dette systemet har ingen bestemmelser i seg som skulle klargjøre grenser av ting. Dette systemet er lovløst hvor ingen vet grenser av deres handlinger. Alt dette fører kun til kaos i stedet for struktur eller lov og orden. Ingen nytenking er tillat og dermed bidrar den ikke til med noe utvikling.

De sa "gjør din forsørger oppmerksom mot oss så han kan forklare oss dets unike kjennetegn for oss. Han sa, "Han sier for sikkert at denne fraksjonsskaperen er fullstendig tom på innsiden, men virker meget attraktivt for dem som observerer" (2:69)

- L-W-N = Enhver funksjon som kan skille et objekt ut fra andre objekter
- Sd-F-R = Være tom, hul, men ikke virke hul tilsynelatende
- F-Q-Ain = Enhver sterk farge uten blanding. Enhver ting som virker ren tilsynelatende.
- S-R-R = Være skjult
- N-Ze-R = Se, observere

Ordet *Loun* blir som regel oversatt til farge men som i grunn betyr en eksepsjonell karakteristikk av noe som lar seg blir gjenkjent blant andre ting. Her spurte ikke Bani-Israel om noe farge av en ku de skulle slakte, men om en eksepsjonell karakteristikk av det systemet de skulle skille seg i fra. De ble fortalt at denne baqrah er *Safran*. *Safran* blir oversatt til gult eller gyllen farge, men som i grunn betyr noe som er tomt innvendig. Dette kan forstås ut i fra arabernes tilværelse da de så ut mot en gyllen ørken som de visste var tom for liv og bevegelse. Den så kanskje attraktiv ut men var tom innvendig. Fargen av ørken, altså gyllen ble synonymt med det å være hult.

Folk ble altså forklart at dette systemet ser kanskje meget attraktiv ut på utsiden av de som observerer den, men for dem som lever i den, er den fullstendig tom og uten noe form for utvikling eller bevegelse. Et slikt system er i stikk motsetning til Allahs system og derfor må Allahs system erstatte sånt.

Men hvordan skal folk forstå at Koranen snakker om noe slikt, når alt vi blir fortalt er historier om gule kuer?

De sa "gjør din forsørger oppmerksom mot oss så han kan detaljere det for oss. Sannelig reflekterer dette fraksjonsskapende mot oss. Og for sikkert ønsker vi veiledning i henhold til Allahs program" (2:70)

- Sh-He-B = refleksjon av noe, sammenlikning til noe.
- He-D-W = Veiledning.

Han sa "Han sier at sannelig klarer ikke denne fraksjonskaperen å dempe opptøyer som oppstår i dets samfunnsnivå og kontrollere dem. Den kan heller ikke imøtekomme alle krav i henhold til livsopphold på en fredelig måte. Den er fargeløs (ukarismatisk)". De sa "Nå har du talt noe som ikke kan benektes". Dermed gikk de bort fra dette fraksjonsskapende systemet og returnerte aldri til den igjen. (2:71)

- Dh-L-L = å temme noe sterk.
- Th-W-R = opptøyer. Jord eller sand som blir trampet opp i lufta.
- A-R-Zd = lavere nivå. Koranen kaller det folkelige nivået under et system for Al-Arz.
- S-Q-Y = etterspørsel
- H-R-Th = det som opptjenes. Livsopphold
- S-L-M = trygghet
- W-Sh-Y = å tilføre andre farger i noe enn den har.
- H-Q-Q = En sannhet som ikke kan benektes

Konklusjon er at vi til vanlig forstår at da Moosa ba folket sitt om å slakte en ku, så kom de om og om igjen med tåpelige spørsmål som om de ikke forsto hva bestemmelsen var. Merk deg at ikke et eneste sted har Koranen snakket nedverdiggende om disse folka i disse vers. Det har ikke en eneste gang blitt sagt at de prøvde å lure seg unna eller at de var motvillige. Faktisk så ser vi at de er meget spørrende og ønsker presise instruksjoner og får også svar på alt de spør om. Vi ser også i vers 2:70 at de hevder å ønske seg riktige instruksjoner på Allahs bestemmelser slik at de kan utføre dem, og ikke en eneste gang blir det sagt at de kom med løgn. Legg også merke til at helt på slutten bruker verset ordet "Haqq". Folket sier ikke på slutten at "ok, da har vi endelig forstått hva du mener" eller " greit, vi gir oss", men heller at "nå taler du haqq". Haqq er en sannhet som ikke kan benektes. At folket sier at Moosa har kommet med Haqq så betyr det at han har kommet med et argument som det ikke er noe tvil om lenger. Dette argumentet var ikke kun det siste han sa, men hele sammensetningen av den som har blitt sagt i fra vers 2:68 til 2:71 er Haqq.

Om vi fokuserer på oversettelser som har blitt lagt frem for alle relevante vers, så er ikke dette snakk om en delhistorie med en oppsummering av det som skjedde med Moosa og hans folk, altså Bani-Israel, fra start til slutt. Må bare påpeke at det allerede har blitt forklart at Bani-Israel er ikke et folkeslag eller nasjon men folk som tidligere hadde fått veiledning til å danne et perfekt velferdssystem som de skapte og levde godt etter, men som de siden gled ut av over lengre tid. De hevder enda at de sitter på kunnskapen men deres praktiske handlinger produserer ikke resultater som veiledningen burde ha produsert. Altså er de på villspor.

Moosa er den som har forstått hva problemet er og har mottatt riktig veiledning. Med dette sier han til sitt folk at de må skille seg fra deres nåværende system som kun skaper splittelser blant dem. Dette er et meget urolig system som ikke har noen fastsatte grenser av lover, og dermed er den ikke i stand til å kontrollere sitt folk, eller ordne livsopphold til dem med fredelige løsninger. Den ser kanskje attraktiv ut men er tom innvendig. Den eneste måten å overleve på er å skille seg fra dette systemet og begynne å leve etter Allahs lover som gir veiledning til å skape et samfunnssystem som sørger for harmoni og trygghet.

Han klarer å overbevise folket sitt med argumentasjon og folket innser selv at de lever i henhold til det systemet som Moosa beskriver og forstår at de må skille seg fra det. Vers 70 og 71 forteller oss at folk ville så inderlig forstå seg på Allahs system, og når de først hadde etablert dette systemet, gikk de ikke tilbake igjen til deres gamle fraksjonsskapende systemet i deres levetid.

Disse vers oppsummerer hele hendelsesforløpet og legger frem et prinsipp. Leksjonen er at dette har blitt implementert før av folk som ikke var så forskjellige i fra dagens situasjon. De slet med lignende problemer, men som aksepterte Allahs lover og ble så fornøyde at de aldri gikk bort fra dem. Om de kunne, så kan også vi gjøre det samme, og dermed skape et bedre liv for oss og våre samtlige.

Som sagt tidligere, dette lar seg ikke gjøre så lenge denne leksjonen er kamuflert under en historie om slakt av en gyllen ku.

28 Sabbat forbudet

Generell oversettelse av Koranens vers 2:65 er:

Dere vet hvordan det gikk med dem som overtrådte sabbatsbudet? Vi sa til dem "Bli til frastøtende aper!" (2:65)

Om ordet sabbat betyr det vi antar at den betyr, altså hvile fra arbeid eller å opphøre arbeid, så sies det i overnevnt vers til folk som ikke overholder hvilen at de skal bli til aper. Sammensatt av flere forskjellige kilder og tolkninger blir vi fortalt at sabbat er en ukentlig hvilestund på 24 timer. Vi har fortiden søndag som ukentlig hviledag da alt skal være stengt og hvor alle skal ha fri. Til tross for dette setter vi pris på de få som jobber denne dagen slik at vi andre ikke stopper opp fullstendig. Vi fordømmer ikke folk som jobber på søndager, men vi setter heller pris på deres innsats. Her blir heller folk som jobber på hviledagen sin gjort om til aper som straff. Dette rimer ikke.

Setningen oppbygging tilsier at folk ble bedt om å bli aper. Det står ikke at Gud forvandlet dem til aper, selv om det er det vi vanligvis tolker ut av verset. Vi har generell forståelse at Gud forvandlet de jøder til aper som ikke overholdt sabbat hvilen. De ekstreme går så langt at de mener at det ikke fantes aper før den tid. Gud forvandlet noen jøder til aper og det er deretter at verden ble kjent med denne arten.

La oss se på disse ordene og konteksten som verset kommer i. Det arabiske ordet sabbat bør helst ikke forveksles med det hebraiske ordet med noe liknende mening. Ordet har roten S-B-T og har grunnleggende mening av fred og ro. Legg merke til den bestemte formen som er brukt, altså as-sabbat. Ordet kan oversettes til "denne perioden av fred og ro". Dermed blir vi avhengige av å lese hele konteksten hvor verset er brukt. Folk har blitt forklart at det var en tid da de godtok veiledningen og levde i henhold til den. De etablerte et velferdssystem som ga dem stabile forhold og godt balansert liv. Det er denne perioden av fred som har blitt referert til som as-sabbat.

Nå må vi se hva folk gjorde i denne perioden, som det refereres til. Ordet for deres handling er a'tada med roten Ain-D-W som betyr å ta avstand, skape avstand, skape uenigheter som skaper avstand. Folk som det snakkes til her, er folk som skapte forskjeller blant folk i denne perioden av stabilitet, fred og ro. Altså de som forstyrret ordningen som ivaretok stabile forhold i samfunnet. Det ble sagt til slike folk at de måtte forbli *qird*. Ordet *qird* har rot Q-R-D og dens grunnleggende mening er ubrukelig og dermed forkastelig. Dette kan være noe som aldri var bra nok til å bli brukt, eller noe som ble ødelagt senere, men uansett noe som ikke kan brukes og dermed skal forkastes på grunn av sin ubrukelighet. Mest sannsynlig ble apen den gang i tiden sett på som ubrukelig dyr siden den ikke kunne brukes til jordbruk eller annet arbeid. Dette betyr ikke at ordet *qird* skal alltid brukes til ape.

Med dette får vi en rasjonell forklaring på verset. De som ikke respekterer lov og orden, og ikke respekterer ro og fred i samfunnet, får fortsette å være et folk som ikke kan brukes til noe og som andre folk ser på i forakt. Da får de heller melde seg ut av ordningen av fred, i stedet for å bli der og bidra til kaos.

29 Dyrefring

Ved gjennomføringen av årlig Hajj ofrer muslimer verden rundt flere dyr fordi de ser på dette som deres religiøse plikt ovenfor Gud.

Om vi skulle for et øyeblikk legge emosjonelle og religiøse følelser til side, og tørre å spørre oss hvorfor flere tusen dyr slaktes til å glede Gud, ville vi nok sitte undrende. Hva slags nytte har Gud av at vi slakter dyr i Hans navn? Hvorfor skulle en slik praksis og blodofring glede den Allmektige? Om det er vi som skal stå for ofringen, hvorfor er det dyret som må bøte med livet for at vi skal kunne score ekstra poeng hos den Barmhjertelige?

Vi slakter dyr daglig for føde, så det er ikke det at vi bør spare dem, men til vanlig gjør vi det med måte, og går heller til butikker for å handle de par kilo kjøtt vi trenger, mens ved Hajj skal enhver muslim som har råd, slakte minst en geit, og dermed beholde en del, dele en del til familie og venner, og gi en del til de fattige som ikke har råd. Dette er forvirrende for en koranforsker. Islamske lover og regler skal til slutt danne et samfunn hvor folk skal bli likestilte og eliminere klasseforskjeller. Dermed skal det i prinsipp ikke være igjen noen fattige som ikke skulle ha råd selv og dermed få den ene delen av kjøttet. Om alle skulle ha råd til å ofre dyr ville det bare være gi og ta av like store deler av kjøtt blant venner og familie, altså ville enhver til slutt ende opp med like mye kjøtt som han/hun ofret til å starte med. Så her er det noe galt med likningen.

Tanken av ofring trekker oss imidlertid mot alle verdens brutale religioner hvor folk ofret blod til deres blodtørstige guder. Vi har også eksempler fra antikken hvor ikke kun dyr, men også mennesker ble ofret. Vi ser på disse gamle og eksisterende religioner som barbariske og avskyr dem fordi de dreper dyr i Guds navn, men er vi noe bedre? Jo, vi liker å tro det, fordi vi har en tvist. Vi sier at Gud har befalt oss å slakte dyr slik at kjøttet kan mate folk. Det er ikke Gud selv som ønsker noe av ofringen, men poenget er at våre medmennesker skal få det godt. Denne tvisten er emosjonell men likevel noe forvirrende. Folk blir vel ikke så misfornøyde med vegetarisk mat heller? De kunne ha blitt servert ferdiglagde kjøttretter samt annet tilbehør, enn å bare bli tilbudt kjøtt? Er annet mat mindre verdt? Og om hele poenget er folkets velvære, så er det langt viktigere å danne ordninger i samfunnet som skulle ivareta folkets interesser året rundt, enn at de skal holdes nede hele året, men bli tilbudt kjøtt den ene dagen.

Vi kan derimot heller ikke bli for fordømmende. Vi må undersøke saken litt. Hva er det Gud krever av oss i denne forbindelse og hvor står dette i våre bøker.

Første indikering til Hajj og ofring finner vi i vers 2-196. Om vi ser på den ordrett, så sier oversettelsen noe som følgende:

Fullfør Hajj og Umra for Allah. Og om dere blir forhindret, så ofre det som dere lett kan overkomme av ofringsdyr. Rak ikke hodet før offerdyrene har nådd frem til sitt offersted.

Vi holder oss kort her og tar ikke med hele verset, men ut i fra de setninger som er presentert over så skal dyr ofres ikke kun i forbindelse med Hajj, men også Umra, men dette legger vi ikke stort fokus på. Deretter står det at om vi blir forhindret, så skal vi ofre det dyret som lett er tilgjengelig. Her står det ikke noe om hva slags hindring det er snakk om. Dette kan også tolkes slik at den som ikke har råd, kan ofre en kylling som er billigere, men dette er ikke en oversettelse vi ønsker. Vi er nærmest tvunget til å minst ofre en geit eller lam, uten at det står noe av det i Koranen. Videre står det at vi ikke skal rake våre hoder frem til offerdyrene ikke når deres offersted. Her i fra kommer vi til den tolkningen at offerdyr er noe vi skal bringe til Mekka med oss under vår pilegrimsreise og deretter ofre der. Ut ifra dette er det jo fullstendig feil å ofre dyrene i våre hjem når det står at ofring kun skal skje i Mekka etter at vi har raket våre hoder i forbindelse med Hajj. Så det å ofre hver for seg i våre hjem (slik det gjøres i verden) er jo fullstendig feil. Legg også merke til at det ikke spesifikt står at det med å rake hoder kun gjelder menn og ikke kvinner, men vi overser tydeligvis også dette. En ting til å bemerke er at i arabisk tekst er ordet for offerdyr "al-hudyi" som er i bestemt form, og er basert på roden H-D-Y som generelt forbindes med "veiledning" og ikke "ofring". Ordets bestemte form indikerer til spesielt og ikke allment form for dyr. Så her har vi store tolkefeil.

En annen ting med dyrefringer er at dette kalles for "måten av Abraham" som vi muslimer skal følge. Hva er så denne måten av Abraham? Vi må alle ha hørt historien av budbringeren Abraham som drømte at Gud krevde at Abraham skulle ofre sønnen sin i Guds navn. Abraham tok med sønnen på fjellet og var klar til å ofre ham da han ble avbrutt og et dyr ble sendt ned fra paradiset. Abraham ofret heller dyret og lot sønnen leve. Til minne av denne hendelsen skal folk ofre dyr.

For det første så kommer ikke denne historien fra Koranen, men det gamle testamentet. Koranens kan kanskje hinte mot denne historien om man tolker enkelte ord med denne historien i tankene, men da med mangelfullt resultat. Ordene som står i våre oversettelser er "Du har virkeliggjort din drøm, Abraham". Koranen nevner ikke da hva denne drømmen var eller om det var i forbindelse med noe ofring. MEN... selv om vi skulle tro på denne historien til å være sann og i fra Koranen, så er jo Abrahams virkelige måte det at man først drømmer om å ofre sin sønn, tar han med til ofringsstedet, og legger kniv på hans strupe. Om Gud godtar din ofring så vil Han stoppe deg og heller sende deg et dyr som du kan ofre, men om dette ikke skjer så må jo du gjennomføre intensjonen din. Dette er den virkelige Abrahams måte. Selvsagt er ikke dette anbefalt.

Om en skal konkludere noe ut ifra de foreliggende fakta, så kan man si at det å ofre dyr i Guds navn er ikke Koranens krav mot dens lesere. Gud krever ikke blod, men anbefaler oss til å daglig ha gode relasjoner mot våre medmennesker på både private og statlige planer. Dette er den virkelige tilbedelse som Gud krever av oss. Hva Koranens diverse vers egentlig betyr om ikke ofring av dyr, får være en annen diskusjon.

30 En annen surah

I koranens vers 2:24 finner vi følgende utfordring:

Hvis de tviler om det som Vi har åpenbart til vår oppdragstaker, så be dem produsere en lignende surah til den, og frembringe vitner andre enn Allah, om de er sanne.

Den generelle oversettelsen av ordet surah er Koranens kapittel. Det er derfor vi sier at Koranen består av 114 surah eller kapitler. I det overnevnte verset er det en utfordring til dem som tviler på åpenbaringen. Denne utfordringen er å produsere noe liknende. Vi mener dermed at det er snakk om hvordan Koranens surah er skrevet med henhold til ord, språkbruk og poetisk stil. Det som ikke er akseptabelt her er at den minste surah av Koranen består av kun tre enkle vers. En skeptiker kan for eksempel legge frem en eller annen poetisk vers i fra den gamle Arabia og si, "her har dere noe som ligner". Vi vil alltid kunne benekte at slik poesi ikke vil være lik Koranens surah, men uten å kunne begrunne det.

Om det ikke er så umulig å produsere en eller flere vers som kan ha poesi og moral, hvordan kan Koranen ha lagt frem en slik utfordring?

Ordet surah er basert på verbal rot S-W-R og den grunnleggende meningen er å bestige noe, oppnå høyde eller få høyere rang. Nå ser vi at betydningen er ikke substantiv men heller adjektiv. Dette er en beskrivelse for noe. Ordet surah betyr dermed ikke nødvendigvis kapittel men oppgradering.

Etter at vi studerer sammenhengen av vers 2:24 med vers før og etter, vil vi forstå at her er det snakk om det åpenbarte regelverket som har sin hensikt i å oppgradere den menneskelige standarden. Her er det snakk om det oppgraderte regelverket som danner et oppgradert levmiljø.

Det er derfor sagt i utfordringen at om noen tviler på dette åpenbarte regelverket og de frynsegoder den bringer med seg i dets samfunn, så hent vitner i fra andre samfunn som skulle mene at de er bygget på tilsvarende eller lignende regelverk. Utfordringen er å hente dem som kan vitne at deres samfunnssystem er like godt som den Koranen presenterer. Det er her Koranen sier i neste vers at dette vil dere aldri klare.

Så poenget er igjen praktisk utførelse. Alt skal bevises eller motbevises via praksis.

31 Endring i Guds skriftord

Vers 2:106 har ofte forvirret mange. Dets vanlige oversettelse er som følgende:

Hvis/Når Vi annullerer et skriftord, eller lar det gå i glemmeboken, sender Vi noe bedre eller tilsvarende. Vet du ikke at Gud har makt over alle ting?

Denne teksten gir et inntrykk av en Gud som bestemmer hva han vil og når han vil. Dermed endrer han ofte sine skriftord eller forårsaker at folk glemmer dem, slik at Han kan erstatte dem med noe som er bedre eller tilsvarende, altså avhengig av Hans egen vilje. Dette toppes med at mennesket bør vite at Gud har makt over alle ting, og har dermed også makt til å endre sine egne ord med noe bedre eller tilsvarende.

Slikt fører oss til filosofier som sier at Gud har iscenesatt denne verden hvor mennesker kun spiller deres roller mens Gud kun ser på for å bli underholdt, og endrer sine regler når det passer ham. Ikke nok med det, men dette åpner også veier for dem som hevder å ha fått profetier etter Koranen hvor de skal ha mottatt bedre retningslinjer som erstatter Koranens. For å underbygge deres krav blir ofte dette verset referert til.

Problemet en koranforsker sliter med her er at det finnes flere andre vers som sier det stikk motsatte av det som en vanligvis forstår av dette verset.

Vi har ikke skapt himlene og jorden og alt som derimellom er, som lek! (44:38)

Og Han endrer ikke Hans lover. (6:128)

Tenker de ikke over Koranen? Den hadde ikke vært fra Allah om det hadde vært konflikter i den. (4:82)

Noen har prøvd å tolke dette på en positiv måte og sagt at det ikke er Gud som endrer eller forårsaker folk til å glemme, men at det er folk som glemmer Guds bestemmelser og dermed blir de sendt på nytt. Dessuten så pleide de eldre bestemmelser å være aktuelle for spesifikke nasjoner til spesifikke tider, mens Koranens melding har blitt endret eller forbedret for alle mennesker for alle tider. I teorien høres dette logisk ut, men det er dessverre ikke dette som Koranens ord sier når man tar og ser på ord for ord og legger vekt på grammatikken. Dermed er dette forstyrrende. Hvordan kan Gud si i det ene verset at det som blir sendt nå er det samme som ble sendt til tidligere budbringere, og at Gud aldri endrer sine bestemmelser, men samtidig si i andre vers at han kan endre sine bestemmelser når det måtte passe ham?

Men vi gjør et forsøk på å forstå setningens grammatikk og bruk.

Det første ordet i dette verset er "maa" og kan brukes på 3 forskjellige måter. Den kan bety:

- Nei
- Hvilket
- Hva?

Riktig bruk av ordet "maa" er avhengig av grammatikkformen av følgende ord.

Ordet vil være negativ eller "nei" når følgende verb i setningen er i fortidsform. Men formen på neste ord i denne sammenheng står i en slik grammatisk form at "maa" vil ha en spørrende funksjon.

Oversettelsen bør derfor være:

Er det slik at vi noen gang endrer våre vers med noe bedre eller tilsvarende?

Med andre ord så er dette et retorisk spørsmål som i grunn betyr at meningen er det motsatte. Det vil si at Allahs skriftord, eller regler endres aldri til fordel av noe bedre eller tilsvarende, rett og slett fordi det ikke finnes noe bedre.

Dette styrkes ytterligere av neste del av verset som sier

Vet du ikke Allahs regler er qadir over alle ting (fullfører enhver handling til dets satte standard)?

For å oppsummere så sies det i dette verset at Allahs regler er perfekte til å utføre det de skal gjøre og trenger dermed ikke noen forbedringer. De skal aksepteres i helhet og ikke endres i forsøk på å gjøre dem bedre på noe måte. Når de alltid leverer det de lover, så hva er poenget med at noen skulle ønske å endre dem?

Dette er selvsagt avhengig av at reglene tolkes rett og dermed implementeres rett. Slik våre tolkninger er i dag, så er vi langt unna det som er Koranens hensikt.

32 Jinn

Vi har gjennom hele vår oppvekst hørt om eksistensen av *jinn*. Vi har blitt forklart at *jinn* er overnaturlige vesener. De er skapt av ild, og kan være meget farlige. Ikke alle *jinn* er farlige, men de fleste er meget dumme og lite intelligente, men det er nettopp denne dumheten som gjør dem så farlig. De utfører magi og ønsker å plage mennesker. De kan kontrolleres men da må mennesker som kontrollerer dem være meget flinke og kunnskapsrike. Ikke bare kunnskapsrike men de bør ha en ekstra sans til å sanse disse overnaturlige vesener.

Ordet *jinn* blir meget enkelt oversatt til å bety spøkelse eller demon i vår verden, og den personen som prøver å være logisk, og fornektet eksistens av dem blir fortalt at det står jo til og med om dem i Koranen, og dermed kan ikke deres eksistens fornektes.

For å oppsummere, så tror vi følgende om *jinn* til vanlig.

- Overnaturlige vesener.
- Lite intelligente.
- Farlige.
- De kan besitte våre kropper og gjøre oss gale.
- De kan utføre magi på oss.
- De kan kontrolleres av eksperter.
- De villeder oss fra rett vei
- De eksisterer fordi Koranen snakker om dem.

Hva mener vi Koranen sier om dem? Om vi studerer Koranen på den enkle hverdagslige måten ved å søke etter ordet *jinn* i en korandatabase, så får vi følgende forklaringer.

Og Vi sa til englene: "Fall ned for Adam!" Og de kastet seg alle ned unntatt Iblis. Han hørte til jinnene... (18:50)

Si: Det er blitt åpenbart meg at en flokk jinner gav øre, og sa: Vi har visselig hørt en bemerkelsesverdig forkynnelse (Koran) (72:1)

Og vi mente at menneske eller jinn aldri ville si en løgn om Gud. (72:5)

Av jinner eller mennesker? (114:6)

Slike vers er det mange av, men nå prøver vi å oppsummere litt hva den generelle forståelsen leder oss til. Den sier at *jinn* ble skapt før mennesker, og at de ble skapt av ild mens mennesket av jord. *Iblis*, altså Satan er en *jinn*. Noen indikerer på at Satan var en engel før, så *jinn* er muligens falne engler. *Jinn* kan tenke, høre, se...

Før vi går løs på hvordan Koranen har brukt ordet, og hva slags definisjon det har blitt gitt av *jinn*, er det kanskje greit å se hva selveste ordet betyr. Ordet er basert på verbale røtter J-N-N. Denne roten genererer ord som betyr noe som ikke er synlig, eller noe som er gjemt eller brukes til å gjemme noe annet, eller noe som er skjult for øyet, uavhengig om den eksisterer eller har sluttet å eksistere. En hage hvor trær står så tette inntil hverandre, at de ikke tillater deg å se noe bak dem, kalles for Jannah. Et foster som ligger gjemt i livmoren, kalles for *Junnain*. En person som har klart å gjemme unna sin egenskap til å tenke riktig, blir kalt for *Majnun*. Egenskap som gjemmer unna logisk tankekraft, kalles for *Junnoo*. En skjold som brukes til å gjemme seg bak, kalles for *Jinnah*.

Ut i fra ordets virkelige betydning, kan vi nå se nøye på Koranens vers hvor dette ordet har blitt brukt og håpe at vi blir noe klokere.

Jinn skapt av ild

Og al-jinn hadde vi skapt tidligere av an-naar (15:27)

Det som er tankevekkende her er at ordet *jinn* står i bestemt form, altså *al-jinn*. Her snakker vi ikke om alle *jinn* men spesifikk *jinn* som emnet handler om. Ordets grunnleggende betydning sier at her er det snakk om noen som er ukjente med noe, eller noen vil vi ikke kjenner til.

Ordet *naar* som blir oversatt til ild er også i bestemt form, altså *an-naar*, og er også rettet mot en spesifikk type *naar* som konteksten diskuterer. Analysen av flere vers under lupen av logikk vil avdekke at naar betyr friksjon mellom ting som skaper varme eller ild. Jinn som er skapt av naar betyr bare folk som er ukjente, og som er skapt av sosiale friksjoner mellom forskjellige grupperinger. Dette betyr at før ideologien av samhold og sameksistens, altså Adam ble introdusert fantes det folkeslag som var ukjente til denne ideologien og hverandre, og dette var takket være deres gjensidige konflikter som holdt dem hverandres fiender.

Iblis var en Jinn

Og Vi sa til al-Malaika: "Fall ned for Adam!" Og de kastet seg alle ned unntatt Iblis. Han hørte til al-jinn... (18:50)

Igen kan en se at regelen for ordenes bestemte former er sløffet i oversettelser. Vi kommer tilbake til hva ordet Malaika betyr, men det er verdt å vite for nå at ordet står i bestemt form, altså *al-malaika* (disse *malaika*). Det samme gjør ordet *jinn*, altså *al-jinna* (disse *jinner*).

Om vi skulle fokusere på ordet *Iblis* og ser hva ordets rot B-L-S sier, så vil vi vite at ordet betyr å være forvirret, ikke ane sitt neste steg, blir redd av forvirring. Å gi opp håpet.

Det er allerede forklart at Adam er en ideologi av samhold, likeverd og sameksistens. Disse spesifikke *jinn* derimot ukjente, var ukjente til hverandre og denne nye ideologien. Om nå mangel på håp, forvirring, hjelpeløshet, altså *Iblis* var skapt av denne tilstanden og tilhørte disse ukjente, så er ikke dette noe ulogisk tankegang. *Iblis* er derfor ikke en skapning, men heller en tankegang av mennesker. Det er et konsept av forvirring og håpløshet som kommer fra samfunnsproblemer og konflikter mellom forskjellige grupperinger. Ordet *Shaitan* er noe annet, men som ikke berører vårt aktuelle emne. Konklusjonen er i aller fall at ordet *jinn* ikke betyr overnaturlige vesener skapt av ild.

Merk deg at de *jinn* som var skapt av *an-naar*, altså destruksjoner av samfunn, var de som eksisterte tidligere enn Adam. Surah Al-jinn snakker om en annen type *jinn* som eksisterer samtidig som muslimer.

Om en leser denne surah nøye, vil en se at disse *jinn* er de som kom fra deres fjerne strøk, og hørte på Koranen. De ble imponert over dets innhold og gikk tilbake for å diskuterte dets regler med deres ledere. Bedre analyse av denne surah vil straks avsløre at her snakker vi om et folk som i utgangspunktet var kristne, og ikke bodde blant muslimer, og dermed var de ukjente til Koranens budskap.

Tilsvarende øverste punkt, vil nærmere analyse av surah 50 avsløre at de spesifikke *jinn* som omtales der, verken er de samme som i omtalen av *Iblis* eller de kristne i surah 72, men disse er derimot en folkegruppe av jøder, som heller ikke bor der hvor muslimer bor og som derfor betraktes som ukjente.

I flere av Koranens vers har ordet *jinn* blitt presentert i motsetning til ordet *ins*. Som for eksempel i vers 114:6. Ordet *ins* blir til vanlig oversatt til å bety mennesker og dermed oversettes dets flertall *naas* til å bety menneskeheten.

Ordet *ins* er basert på roten A-N-S, og betyr noe eller noen du er godt kjent med, eller noe eller noen du er komfortabel med, eller der hvor du føler deg hjemme.

Ut i fra ordets rot betyr ord som *ins* eller *naas* ikke hele menneskeheten, men de folk eller mennesker du føler deg komfortabelt med. De som du kjenner, og som du betror deg til. Uten å gå i for mange detaljer, avsløres det her at *naas* er den gruppen av folk som lever tett sammen og som kjenner hverandre godt. Dette kan være et lokalt samfunn, stamme, by eller nasjon. Forutsetningen er at du føler deg hjemme der.

I motsetning til dette har Koranen brukt ordet *jinn*. Altså er det trygt å konkludere ut i fra denne motsetningen, at *jinn* er de folk eller folkegrupper som du ikke føler deg komfortabel med. Ordets betydning blandes inn og konklusjonen blir styrket. *Jinn* er altså de folk som du ikke føler deg komfortabelt med, fordi du ikke ser dem til vanlig. De bor ikke der hvor du bor. De bor på steder som ikke er synlige for deg. Selv om du vet hvor de bor, så har du ikke noe direkte eller oftere kontakt med dem. Du vet ikke hvordan de lever, du kjenner ikke deres kultur eller skikker. Du aner ikke hvordan de tenker.

Jinn er altså benevnning for mennesker med en spesiell karakteristikk. De er ikke tilsynelatende, eller er ukjente for deg. De er vanlige folk som lever på en slik måte som du ikke kjenner til. Du er obs på deres eksistens, og derfor har du en benevnning for dem, men du vet ikke hvem de egentlig er, hvordan de lever, hva de tenker. Dermed er du ikke komfortabel med dem.

Dette var en meget kjapp introduksjon. Flere punkter kan bli lagt frem, som viser hvorfor budbringere kun ble sendt til *ins*, mens Koranen hevder at veiledning har blitt sendt til alle, altså at Koranen både er for *jinn* og *ins*.

Bare for å poengtere klart så trenger ikke *jinn* nødvendigvis være folk som bor på avstander. De kan være folk i din egen by, men som holder seg unna deg, eller som du ikke ser eller kjenner så godt.. Du kan dermed se dem, men ikke vite hva de tenker eller gjør i det private og dermed er de fremdeles *jinn* for deg. Nettopp tilsvarende er du *jinn* for dem.

33 Islam og homofobi

Det er en kjent sak at Islam, i likhet med andre religioner, er imot homofili. Vi har mange hadith-fortellinger som forbyr homofili og foreslår streng straff for slike aktiviteter. Enkelte vers fra Koranen blir også referert til i denne sammenheng.

Dagens "fungerende" Islam er ikke kun basert på Koranens lære men har en stor innflytelse av "hadith" som skal være "profetens ord" men som ikke er annet enn omformuleringer fra blant annet det gamle testamentet og andre skrifter, referert til Budbringeren. Vi må ikke glemme at "hadith" ble strevet minst 250 år etter Budbringerens bortgang og har ingen faste hold som kan bevises til å stamme tilbake til ham. Forbudet mot homofili stammer egentlig i fra det gamle testamentet. Flere "hadith" er gjenfortellinger av det som står i det gamle testamentet, men siden "hadith" blir betraktet som en betydelig del av dagens Islam, så lever folk i henhold til det.

Når det gjelder den generelle oversettelsen av Koranen så finner vi de fleste referanser til homofili i historien til budbringeren Lot. Hans nasjon ble straffet fordi de var homofile. Der står det at "menn foretrakk menn, i stedet for kvinner" (7:80-81). Det står også skrevet "Er det slik at dere holder dere til menn fortrinnsvis, og forsømmer deres hustruer som Herren har skapt for dere?" (26:165-166).

Men vi er ikke enig med slike oversettelser. For det første så virker det som om det kun er menn som har blitt snakket til, som allerede har hustruer, men som foretrekker hverandre i stedet. Det står ingenting om kvinnelige relasjoner til hverandre. Om vi nå skulle tro på denne oversettelsen som gjenspeiler det som står i bibelen, så må hele historien fra bibelen tas til følge. Der står det at da englene kom til Abraham og fortalte ham at de var i ferd med å ødelegge nasjonen til Lot, så spurte Abraham om hvordan de kunne ødelegge en hel nasjon inkludert deres gode folk. Svaret etter en lang diskusjon var at en nasjon som til og med har fem gode borgere blir ikke ødelagt. Dette betyr at det ikke engang fantes fem gode folk i nasjonen til Lot og at de alle var homoseksuelle. Spørsmålet som da dukker opp er om hvordan nasjonen klarte å holde på befolkningstallet om alle menn var homoseksuelle?

Dessuten er det noe rart med den straffen de mottok. Dagens oversettelser av Koranens vers er ikke så forskjellige fra det som står i det gamle testamentet. Det virker som om denne nasjonen var stasjonert nær en vulkan som utbrøt og tok livet av hele befolkningen. Dette virker underlig. Om straffen for utbredt homofili i en nasjon er vulkanutbrudd, så skulle en nesten kunne konkludere med at vulkanutbrudd forekommer på grunn av homofili, noe som er absurd. Pompei, for eksempel, er ikke kjent som en by hvor flertallet var homofile. Homofili har aldri hatt så mye aksept (i aller fall i vesten) som nå, men det kommer ingen slike katastrofer av bibelske proporsjoner av den grunn.

Koranen har ikke anbefalt noe straff for homoseksuelle. Slikt finner man heller i hadith. Så her er det mye som ikke stemmer.

Språkanalyse av Koranens vers ved hjelp av ordbøker forteller oss noe annet. Ordet vi vanligvis oversetter til "menn" er "rajal" som egentlig betyr "de sterke" og ordet vi oversetter til "kvinner" er "nisa" som i grunn betyr "de svake".

Det Koranen egentlig forteller om nasjonen til Lot er om den sosiale klassifiseringen de hadde. Her foretrakk sterke samfunnsgrupper andre sterke grupper og gjorde ingenting for de svake. Dette var deres virkelige forbrytelse som resulterte i samfunnskollaps. De ble rådet av Lot til å omstrukturere deres samfunn og begynne å ta vare på deres svake grupperinger, men eliten var ikke interessert i det. Dermed kom straffen for dette som naturlige konsekvenser hvor nasjonen ble kollapse av noe vi kan kalle finanskriser eller sosial destruksjon.

Koranen har ikke snakket om temaet av homofili noen steder fordi Koranen gir oss retningslinjer til hvordan vi kan skape et bedre samfunn som forsyner oss med trygghet. Vi får sosiale rammer som vi må forholde oss til og leve innenfor. Hva folk gjør på privat basis er ikke relevant så lenge det ikke ødelegger harmonien og trygghet av samfunnet. Spørsmålet vi kan stille oss selv er om homofili ødelegger harmonien av et samfunn eller ikke, eller hva slags andre faktorer som er tilknyttet der. Uansett er ikke dette noe Koranen har diskutert eller utdypet. Koranen er mer opptatt av å gi veiledning til et samfunn uten klasser og forskjellsbehandling, og hvor alle mennesker blir respektert på lik linje og får alle muligheter til å utvikle sine latente potensialer.

34 Var Yousef drømmenes konge?

I denne artikkelen fremlegges det funn fra analysen av den allmennaksepterte oversettelsen av Surah 12 som handler om budbringeren Yousef. Hensikten med denne skriften er ikke å krenke folks tro, men pekepinn for de som ønsker å tenke selv og de som allerede kjenner på seg at noe ikke stemmer med historien om Yousef.

Drømmen av Yousef

Fortellingen om Yousef starter ifra vers 12:4 hvor Yousef forteller sin far at han har hatt en drøm hvor sola, månen og elleve stjerner bøyer seg for ham. Faren sier at Yousef ikke skal fortelle om denne drømmen til sine brødre, og sier videre at Satan er menneskets klare fiende. Er det ikke litt rart at faren skulle bli alarmert av en drøm, og advare en sønn mot hans andre sønner? Indikasjonen her er at faren tolker drømmen og aner fare mot Yousef fra hans egne brødre, og sammenligner brødrene med selve Satan som er menneskets fiende. Om faren kjenner og forstår seg på fremtiden fra denne drømmen, så burde han kanskje også ha kjent til det brødrene kunne gjøre mot Yousef, og dermed gjort noen forebyggende foretak. Noe slikt ser vi ikke. Dessuten er problemet at det er Yousef som skal være drømmetolkeren, men her klarer han ikke å tolke sin egen drøm. Her er det faren som tolker Yousef sin drøm, uten at vi finner noen henvisninger om at faren skal ha lært Yousef denne kunsten til senere bruk.

Vers 12:6 indikerer til at Allah senere skulle lære Yousef om hvordan han skal tyde drømmer, i likhet med læren som ble gitt til Abraham, Is-haaq og Yaqob, men vi finner ingen henvisninger hvor Abraham eller Is-haaq skal ha tolket andres drømmer. Det var så vidt Abraham tolket sin egen drøm.

Alt dette til tross for andre vers som indikerer til at det er kun Allah som kjenner til fremtiden. Denne surah snakker ikke kun om drømmene til Yousef, men også drømmene til to fanger og Farao. Hvis vi skulle betrakte drømmer som åpenbaringer, så må vi konkludere med at fangene og Farao også fikk åpenbaring fra Allah og var dermed profeter uten å ane det selv, eller forstå åpenbaringene. Dette aksepterer vi ikke i klartekst men gjerne med vri.

Vel og merke at ordet "drøm" ikke er en del av den arabiske teksten. Ordet der kan i det bestefall oversettes til "å se" men siden det Yousef ser er så eventyrlig, så regner vi med at dette er snakk om en drøm. Merk også at ordet for "elleve" stjerner er "ashar" som oversettes til vanlig til ti, ikke elleve.

Yousef og hans bror

Vers 8 sier at folk begynte å snakke og sa at Yousef og hans bror er prioritert hos deres far, mens det er "vi" som er forrent som en gruppe, derfor er det "vår" far som tar feil.

Navnet på denne broren er ikke nevnt. Navnet Benjamin står ikke i Koranene men er "lånt" fra det gamle testamentet. Det gamle testamentet hevder at da Yousef ble solgt som slave, så hadde han ingen lillebror. Koranen har ikke engang spesifisert om dette er snakk om en lillebror eller storebror.

Vers 8 sier at Yousef og hans bror var mislikt, men i vers 9 sier disse folka at løsningen kan ligge i å enten drepe eller forvise Yousef. Her er ikke denne broren nevnt. Altså vil problemet løse seg om de tar seg av Yousef, men de er ikke redde for at denne broren skulle være noe problem. Om Yousef og hans bror var like om dette problemet, burde løsningsforslaget handlet om dem begge og ikke bare Yousef.

Vers 11 forteller oss at de valgte en tredje alternativ som gikk ut på å kaste Yousef i en brønn, slik at han kunne bli plukket opp av en forbigående karavane. Selv denne saken virker litt underlig, for om brønnen skulle være tørr, hvorfor skulle en karavane som sikkert kjente denne handelsruten, og som var klar over at denne brønnen er tørr, gå til brønnen? Og om denne brønnen ikke var tørr, så burde brødrene ha prøvd å drukne Yousef, ikke vente på at han skulle bli berget av noen reisende eller lokale.

Brødrenes forræderi

Brødrene ber deres far om lov til å ta med seg broren på tur. Legg merke til at ikke engang her er det noe snakk om å ta med denne broren av Yousef i tillegg. Denne broren er nå plutselig borte fra fortellingen.

Uansett så nøler faren og sier at han er bekymret for at brødrene ikke skal passe godt nok på Yousef og han kan bli angrepet av en ulv. Med tanke på at det er nettopp det som skjer videre, må en anta at faren hadde forutsett fremtiden. Hvorfor skulle han selv da, la brødrene ta med Yousef. De kaster ham i brønnen og vers 17 sier at det er da Yousef blir talt til av Gud som forteller at Yousef skal få anledning til å hevne seg på dem når de minst aner det. Dette gir ikke en balansert image av en Gud som iscenesetter en plott for at historien om hevn skal kunne skrives. Åpenbaringen kunne ha kommet tidligere slik at Yousef aldri hadde blitt med brødrene.

Brødrene kommer derimot hjem med Yousef sin blodige skjorte og påstår at en ulv drepte Yousef mens de ikke passet på. Dette til tross for at de hadde lovet å passe på ham. Legg merke til noen punkter. Det arabiske ordet som oversettes til ulv er i entallsform. De fleste av oss er godt innforstått med at ulver jakter meget sjeldent alene, og som vanlig angriper de i flokk. Selv om dette kan betraktes som en sjelden tilfelle, så burde ikke faren deres ha forutsett at sønnen kan bli angrepet av kun en ulv og ikke en ulveflokk. Han kunne ha nevnt hvilket som helst rovdyr, men nevnte ulv (dhab) spesifikt. Enten så kunne han se fremtiden, og lot dette skje, ellers så er det noe annet som ikke stemmer. Dette problemet har kanskje blitt adressert av noen andre tidligere,

og derfor bruker de heller sjakal i deres oversettelser, men uansett så burde ikke dyreart ha vært spesifisert.

Det andre som er underlig, er at brødrene ble ikke spurt om hvorfor de kun kom tilbake med en blodig skjorte og ikke den døde kroppen? Hadde ulven klart å ta av skjorten før ham tok med seg gutten? Og den største bekymringen i denne hendelsen er, at om faren deres er Jaqob, og om han selv var en profet, så burde jo Allah selv forklart brødrenes bedrag til ham, slik at han slapp å høre på løgn, og kanskje hjelpe Yousef ut av brønnen. Men dette skjer altså ikke.

Slaveri

Vers 19 sier at mens Yousef var i brønnen kom det en karavane som plukket ham opp. Det står ingenting om at denne karavanen var av slavehandlere. Selv om de var i territoriet av Jaqob, så hjalp det ikke at Yousef skulle introdusere seg for Yaqob sin sønn og dermed bli sluppet fri mot betaling ved levering.

Det første den personen som plukker Yousef opp fra brønnen sier er: "Å gode nyheter, det er en gutt". Hva er godt med at det er en gutt? Skulle tru at slavehandlere ville ha tjent mer på salg av jenter, eller i det minste like mye. Og for det andre, om det gode for dem var at det er en potensiell slave de har funnet, hvorfor spesifisere at det er en gutt?

Yousef blir talt til som meget attraktiv ung mann, meget pen, men selv da så sier vers 20 at de solgte han for en meget lav pris. Skulle ikke en bedre seende slave ha blitt solgt for mye mer enn de andre slaver? Og om han ble solgt, hva er poenget med å fortelle oss at han ble solgt billig eller dyrt? Er poenget å få vår sympati for at ikke nok med at han ble solgt, men at ikke prisen engang var riktig? Om det var penger disse handlere brydde seg om, så kunne de sikkert ha fått mye mer fra faren om de returnerte gutten.

Mannen som kjøper Yousef, tar ham med til Egypt. Han sier til kona si at Yousef skal bli tatt hånd om, for han kan være nyttig og kanskje tilgjengelig for adopsjon. Det blir ikke gitt noe grunn til hvorfor Yousef skulle bli adoptert. Det er vel ikke vanlig at en som kjøper en slave har i tankene om å adoptere slaven som sønn senere?

Forførelse

Kona til Yousef sin mester venter til gutten er moden. Da får hun lyst på ham, og vers 24 sier at også han hadde lyst på henne, men behersket sine følelser fordi han hadde sett et avgjørende tegn fra Gud. Det sies ikke noe om hva dette tegnet var. Her snakker vi altså om en kvinne som ble fortalt av hans mann, at denne slaven kunne adopteres til å være deres sønn, men selv da holdt hun blikk på ham. Han løper bort fra henne og hun løper etter ham. I strid river hun skjorta hans bak ifra. De blir tatt på fersken av mannen og kona forteller sin mann at Yousef angrep henne. Vel og merke at navnet på denne kona, altså Zulekha, ikke er nevnt i Koranen men lånt fra det gamle testamentet. Yousef påstår at han er uskyldig, men risikerer fengselsstraff.

En av hennes husholdningstjenere kommer med forslag til granskning. Forslaget går på å analysere skjorta. Om skjorta er revet i fra bak så taler han sant, men om skjorta er revet forfra så lyver han.

Er poenget med denne løsningen å fortelle oss at en ikke kan rive sin egen skjorte bakfra? Uansett, hva slags rolle spiller det om hvor skjorta er revet ifra? Burde dette ikke heller ha vært "om det er hans skjorte som er revet, så snakker han sant, men om det er hennes skjorte som er revet så snakker hun sant"? Noe å tenke på.

Ordet *shahid* brukes til en som er til stede og observerer nok til å kunne vitne om en hendelse. Altså sier disse oversettelsene at Zulekha forførte Yousef med vitner til stede, og denne vitne skal ha vært der og sett på alt, men likevel lurte på om hvem som er den skyldige og foreslår å se hvilket side skjorte er revet opp i fra.

Dette overbeviser mannen at Yousef er uskyldig, men får en form for husarrest, fordi han fremdeles er en slave. Kvinnene i byen begynner å snakke, og for å rettferdiggjøre sine handlinger, samler Zulekha disse kvinnene til en sammenkomst. Yousef blir brakt for dem og når de ser ham, kutter de deres hender med kniv. Dette fordi de blir blendet av hans skjønnhet og forstår endelig hvorfor Zulekha ikke klarte å kontrollere sine følelser.

Saken er at om vårt mentale bilde av Zulekha og mannens rikdom stemmer, så kan ikke Yousef ha vært den eneste slaven. Det ville også ha vært andre kvinnelige slaver i slottet, og det er utenkelig at Zulekha aldri fikk besøk av noen kvinner. Disse slavinner eller kvinner må da ha sett Yousef tidligere, med tanke på at han vokste opp i slottet? Hvorfor finner vi ikke noen tidligere beretninger som sier at enhver kvinne som så Yousef ble så blendet at hun gjorde uberegnelige ting? Det burde ha stått i generell form at Yousef var så vakker at hans syn skapte bølger hos kvinner konstant, men dette er nå ikke tilfellet.

Det står heller ikke noen detaljer, om disse kvinnene tok med seg kniver selv, holdt på disse knivene når Yousef kom frem, eller ble hypnotisert til å gjøre det. Hvor logisk er dette scenariet at kvinner ser en vakker gutt, og ikke gjør noe annet enn å finne seg en kniv og etter tur, lage kutt i deres begge hender? Da sier Zulekha at siden jeg ikke klarer å kontrollere mine følelser, så må han enten høre på meg, eller kastes i fengsel. Yousef velger fengsel og blir kastet der, selv etter at enhver har forstått at han ikke har gjort noe galt.

Altså, det er ikke forførelsen han blir fengslet for nå, men at han ikke ønsker utroskap. Dette er meget ulogisk.

Fangenens drøm

Yousef blir fengslet, og der møter han to andre fanger. Begge har rare drømmer som de trenger en tolk til. Merk at frem til nå har gutten vært en slave og ikke tolket noen drømmer. Plutselig blir han ekspert på drømmer mens han er fengslet. Begge fanger legger frem deres drømmer, og Yousef klarer å tolke dem.

Om vi glemmer historien fra det gamle testamentet, og kun fokuserer på Koranens vers, så sier vers 36 at de to spurte om tolkingen. Beskrivelsen av disse drømmene er meget kortfattet i henhold til hva vi ellers hører.

En av dem sa: "Jeg drømte at jeg presset vindruer," og den andre sa: "Jeg drømte at jeg bar brød på hodet som fuglene spiste av."

Ut i fra dette skal Yousef tolke drømmen men ikke før de har hørt litt preken om hans Gud. Vel og merke at det ikke er noe snakk om noe opplæring når det gjelder denne kunsten av å tolke drømmer. Deretter fortelles det at en av dem skal korsfestes, mens den andre skal befris. Den som ble satt fri ble spurt om han ikke kunne nevne Yousef sine evner for Farao, men Satan fikk ham til å glemme dette. Det er nå andre gangen satan blir nevnt i denne fortellingen, og alt han har gjort, er å få denne fangen til å glemme Yousef midlertidig.

Faraos drøm

For det første så står det ingen steder at handlingen skjer i Egypt. Ordet Farao er ikke nevnt. Ordet brukt er *al-malak* altså Konge. Ordet *misr* er nevnt men i bestemt form. Altså at det finnes mange *misr*, og ut av dem snakker vi om en spesifikk en. Ordet *misr* betyr å befinne seg innenfor noe avgrenset, og er dermed en beskrivelse, ikke nødvendigvis navn på landet Egypt.

Kongen plages av en drøm som ingen klarer å tolke. Om kongen trur at drømmer har betydninger, så har han sikkert fått hans drømmer tolket av andre før. Men disse tolkere er det ikke noe snakk om, kun at ingen forsto seg på hans drømmer. Det er her at satan endelig tillater den tidligere fangen til å huske Yousef og foreslår at han hentes. Drømmen blir tolket, forslag mot problemet fremlegges, Yousef blir gradert opp til statsminister. Altså fra fange til statsminister uten å ha en eneste dag av politisk erfaring, til tross for at hans forslag går ut på å høste inn avlinger, og ikke noe mer. Merk underligheten i at kongen oppnevner en uerfaren fange til å styre landet fordi han tolker en drøm for ham.

Gjensyn med brødre

Tiden går og brødrene kommer til Yousef, de kjenner ham ikke, men han kjenner dem. Han forteller dem at de ikke får med seg det de ønsker, om de ikke går tilbake og tar med seg broren deres.

Her er dilemmaet om hvilken bror vi snakker om? Det gamle testamentet får det til å virke at Yousef snakket om seg selv som bror, og vet at de løy når de snakket om denne broren. Og at Yousef blir ekstremt overrasket når de endelig kommer med denne broren som heter Benjamin.

Hva sier vår vanlige oversettelse av Koranens vers uten tilleggsopplysninger?

Yousef ber dem hente broren de har hjemme. Kun etter at denne broren kommer så skal de få deres varer. De drar tilbake "tomhendt" uten å vite at Yousef har puttet deres varer i deres sekker. Disse brødrene merker ikke engang at deres sekker er mye tyngre på hele reisen sin, men etter at de kommer tilbake til Yaqoob og etter å ha spurt ham om lov til å ta med broren, oppdager de at det er varer i sekkene deres. Men hva nå? Yousef hadde "smuglet" inn deres varer slik at når de skulle åpne dem og se at de hadde fått varer, så skulle de komme tilbake til ham.

Hvorfor skulle de egentlig komme tilbake til ham på enda en reise om de egentlig hadde fått det de var ute etter? Selv om de oppdager at de har likevel fått med seg det de ønsket, så drar de tilbake for å skaffe mer. Er det den samme broren som er nevnt i vers 8? Hvorfor var denne broren viktigere enn de andre?

I vers 65 sier brødrene "far send broren vår med oss så vi kan få mer mat. En kamellast skal ikke være noe problem". Legg merke til at antall brødre er ikke definert her i Koranen. Jødehistorien sier at det var 10 brødre, pluss benjamin og far" Hvor langt skulle en kamellast med rasjon holde for en familie på 12 med koner og barn av samtlige brødre? De skulle komme fra Palestina til Egypt for å få med seg en kamellast av korn?

Videre sier vers 67 og 68 at faren ga tillatelse til å ta med broren, til tross for samme feil han hadde begått tidligere. Faren instruerer dem til å entre byen fra en annen dør enn det de hadde gjort tidligere. Diskusjonen om det fantes egyptiske byer med dører på den tid eller ikke, lar vi ligge. Det fortelles at selv om de fulgte fars råd, så hjalp det dem meget lite.

Så hva var da poenget med å fortelle oss dette? At Hz Yaqob bare snakket ufornuftige ting? Men hva skjer deretter? Allah sier at denne tanken av bekymring kom egentlig ikke fra Yaqob, men Allah selv.

Allah forteller faren indirekte om å be sine sønner om å ta andre veier inn i byen enn den de brukte sist. Men selv Allah sin forslag hjalp ikke? Deretter står det i verset at det er så vanskelig for oss andre fordi vi ikke forstår dette.

Koppens tyveri

Frem til vers 71 har brødrene kommet inn, fått det de skal ha, fått smuglet "koppen" inn i sekken. Så roper en person. "dere er tyver". De svarer med å si "hva mangler dere"? Og fyren sier "Kongens kopp"

Spørsmålet er, hvorfor koppen til Yousef blir nå erklært til å være kongens kopp? Er Yousef kongen eller statsministeren? Yousef er ikke konge. Han er utnevnt av kongen til å passe på skatteetaten. Hvorfor har vi plutselig kongens kopp her? Lånte eller stjal Yousef kongens kopp for å legge det i sekken i sin bror?

Legg merke til at ordet for kopp, er "siqqa" i vers 70, men "sowa'a" i vers 72. Legg også merke til at ordet for sekk i vers 75 er "rahli", mens i vers 76 er ordet "wia'a". Dette er som å si "kopp i sekk", og "beger i pose". Hvorfor skulle Koranen spille med ordene sånn i samme kontekst?

Tyvens straff

Vers 74: Egyptere spør brødrene om hva straffen deres skal være om de blir funnet skyldige. Er ikke dette litt underlig å spørre sine fanger om hvordan de bør behandles?

Altså, om de blir funnet skyldige, så skal de jo straffes i henhold til Egyptiske lover, og ikke bli spurt om hvordan de selv ønsker at straffen deres skal være? Hadde ikke Egypt definert straffeloven for tyver? Burde ikke egyptere informere om hva straffen kommer til å være om de blir tatt, istedenfor å spørre tyver om hva slags straff de foretrekker?

Yousef som tyv

Vers 77 sier at brødrene forteller Yousef at om Benjamin har stjålet noe, så er ikke det overraskende fordi hans bror var også tilsvarende. Koranen forteller ikke om noe hendelse hvor Yousef skulle ha vært beskyldt for å ha stjålet noe. Så hva er det brødrene sikter etter? Heller ikke her har Yousef eller Koranen kalt dem løgnere for å ha sagt dette, men sagt at de er forvirret.

Yousef avsløres

Yousef sender brødrene sine hjem til far og ber dem fortelle ham at hans sønn er tyv og dermed arrestert. Brødrene går hjem og meddeler denne nyheten. Faren som skal ha visst at Yousef er død, og som har sørget så mye at han har blitt blind av dette, sier til sine sønner "Gå tilbake og hent Yousef og hans bror". Hvor fikk han nå denne informasjonen i fra at Yousef lever? Om det er Gud som har informert ham om dette, så trengte han aldri å være i sorg.

I samme vers, altså i 87 så sier faren at folk bør ikke tvile på Guds trøst, for ellers er de vantro. Dette sier han etter å ha grått seg til blinde og etter å ha gitt opp håpet?

Men gutta går tilbake til Yousef og tiltaler ham fremdeles som “mektige herre” når faren allerede har sagt at det er Yousef og hans bror de skal hente tilbake. Noe underlig at de ikke forstår at denne mektige herren er broren deres når deres far allerede har indikert dem på det.

I vers 89 spør Yousef om de husker hva de hadde gjort med Yousef og hans bror. Men om vi reflekterer rett, så var det kun Yousef de kastet i brønnen. De rørte aldri noen bror. Hvem snakker vi om her?

Det er da brødrene kjenner igjen Yousef og han avslører sin identitet. Dermed ber han brødrene om å dra tilbake til faren igjen og ta med seg skjorta hans for å kaste på fars ansikt, og dermed skulle blindheten kureres. Yousef har dermed blitt medisinmann fra å være tolkeren av drømmer. Yousef har nå dermed fått brødrene til å ta deres tur nr. 4 fra Palestina til Egypt, og først nå skal faren bli med. Ikke bare at faren blir med, men hele slekta er med til Egypt. Vers 100 sier at han satte sine foreldre på tronen. Vel og

merke at ordet som er brukt betyr begge foreldre, altså levde moren. Men det som er uklart er at tronen var aldri Yousef sin til å plassere noen på. Yousef var ikke konge og hadde dermed ikke noe rett på tronen. Så hvorfor plasserer han sine foreldre på den?

Bemerkelsesverdige ting.

Koranen sier at den forklarer seg selv, og at en ikke trenger andre henvisninger til å forstå dens lære. Deretter har vi denne historien. Om vi baserer oss til på Koranen, og ikke på det gamle testamentet, så har vi noen følgende bemerkelsesverdige punkter.

- Alderen til Yousef er ikke nevnt noen steder. Det er umulig å si at han er en ung gutt til å begynne med.
- Antall brødre til Yousef er ikke oppgitt. Deres navn er ikke oppgitt. Om de var brødre fra samme mor eller halvbrødre, er ikke definert.
- Egypt er ikke definert, ordet Farao er ikke nevnt.
- Verken navnet til slavekjøperen er nevnt, og heller ikke navnet til hans kone.
- Drømmene til fangene og kongen er altfor simple.
- Det er altfor mye magisk for foregår, og om magi er en del av denne fortellingen, så burde magi også ha vært løsningen.

Det er for mange hull i denne fortellingen i henhold til den i fra det gamle testamentet. Det sies at jødene oppfordret Muhammed (fvmh) til å fortelle dem om Yousef om han var en sann budbringer. De visste at han ikke kunne denne fortellingen. Deretter kom denne surah til ham og han fortalte jødene om denne hendelsen. Om denne historien hadde blitt forklart til en jøde i dag, hadde svaret sikkert vært "du har hoppet over mange detaljer, virker som om du har hørt denne historien før og derfor glemt en god del av den".

Det som også bør tenkes på er om hvordan Koranen hadde vært om hendelsesforløpet til denne historien hadde vært forskjellig. Koranen er i denne tilstand fordi denne hendelsen skjedde slik det er beskrevet. Dette får oss til å tenke at kanskje Gud iscenesatte disse hendelser slik at Koranen kunne være slik den er. Denne tankegangen nedsenker menneskets verdi når det gjelder intellekt og fri vilje.

Koranens påstand er at den har kommet til oss for å forene våre tanker og dra oss ut av mørket og inn i lyset. Dermed bør Koranens vers inneholde veiledning som skal sett oss på en vei som fører til dette målet. En må dermed spørre om hva slags veiledning vi får fra Surah Yousef slik den blir fortalt til oss i dag.

Siste ord

Dette var analysen av Surah Yousef som er gjort av den vanlige oversettelsen. Dette er et ledd av arbeidet som har blitt gjort på Surah Yousef hvor grunnleggende betydninger av ordene har blitt satt sammen i grammatisk kontekst.

Resultatet av denne forskningen er drøftet i neste kapittel, og bør forklare Koranens sanne mening hvor slike spørsmål og innvendinger elimineres.

Det vil komme frem i denne fremføringen at Koranens surah Yousef ikke har noen fellestrekk med historien fra det gamle testamentet men folk har prøvd å endre på ordenes meninger så godt de kan for at den kan lignes på best mulig måte.

35 Koranens Yousef

Koranen er en retningslinje til å leve livet, og inviterer oss til å danne et samfunnssystem som skulle gjøre det mulig for mennesker å leve i trygge omgivelser. Denne tryggheten innebærer økonomisk og politisk trygghet. Et system hvor ressurser til næring skulle holdes åpne. Altså et samfunn hvor ressurser ikke er reservert for en spesifikk folkegruppe, og hvor alle mennesker skulle være likestilte. For å skape slikt trygghet er det nødvendig med tiltak som ivaretar interesser av de personer som velger å leve i henhold til de regler som iverksettes.

Slike regler prioriterer ikke slektskap eller arv. Koranen støtter ikke konseptet av slektskap eller at makt og myndighet skal gå i arv. Dette er noe historiefortellere har tilknyttet til Koranens melding, slik som i Koranens kapittel Yousef. Historien som vi til vanlig hører fra våre lærde, er svært påvirket av historien beskrevet i det gamle testamentet. Det sier at Koranen forteller samme historier som vi finner i Bibelen og Torah, men snakker ikke om dem i detaljer.

Fakta er at enkelte ord og ordtrykk har blitt vridd på en slik måte at hendelser i fra Koranens skal ligne historier i fra Bibelen, slik at de kan kalles sammendrag. Om en kun fokuserer på det Koranen sier, som for eksempel Yousef, så er det så mye info som mangler. En må dermed åpne det gamle testamentet for å fylle slike kunnskapshull. Kun da kan "historien" bli komplett. Dette til tross for at Koranen sier gang på gang at den er komplett og at du ikke trenger noe ekstern forklaring for å forstå dets budskap.

Om vi kun fokuserer oss på Koranens ord og ordenes betydninger slik de er beskrevet i eldre arabiske ordbøker, uten å la vår tankegang bli påvirket av det gamle testamentet underveis, så finner vi ikke disse likhetene med jødehistorier lenger. Da finner vi ikke engang manglende info som skulle tvinge oss til å åpne det gamle testamentet.

Vi har allerede sett i kapittelet før hvor ulogisk utfall vi får når ordene ikke brukes slik Koranens mening er, men heller manipulert til å lyde som historien fra det gamle testamentet.

Nå presenteres et sammendrag av det Koranen forteller oss, i motsetning til hva vi har hørt tidligere. I dette sammendraget skal vi ikke fokusere på hva ordene egentlig betyr og hvorfor de feiltolkes. Her legger det kun meningen slik det har blitt forstått.

Vel og merke at dette er et menneskelig forsøk på å forstå Koranen, og kan være mangelfull eller feil. Det er opptil enhver leser å investigere innholdet selv, og deretter avgjøre om innholdet er logisk og dermed akseptabel eller ikke.

Familiebånd mot sosiale forhold

Om vi kun fokuserer oss på Koranens ord, uten å la oss bli påvirket av det gamle testamentet, så finner vi ikke slike familiebånd som far og sønn eller brødre i fortellingen om Yousef.

Ordet *abo* betyr en som bygger opp noe eller som gir eksistens til noe, ordet blir dermed brukt til far som regel. Tilsvarende betyr ordet *akho* en som tenker slik som du tenker, altså en som har samme mål og retning. Dette ordet blir derfor brukt til bror som regel. Begge disse ordene kan bety noe annet, avhengig av situasjonen.

Når det gjelder Yousef, med tanke på det politiske budskapet av Koranen, tenk deg en politisk setting hvor flere stammer eksisterer i samme nasjon. Alle er under samme ledelse, men har deres egne lover og regler. Denne ledelsen er etablereren (*abo*) av disse gruppene, mens alle grupper er enige i at det er slik fordelingen av makt og ressurser skal være (*akho*). Alle har deres forskjellige lover, og de liker det sånt.

Derimot har det ikke alltid vært sann. Folk vet at tidligere hadde de et system som var basert på et slikt lovverk som gjaldt alle. Det var ikke slik at alle hadde deres egne lover og regler, eller forskjellige regler til forskjellige ting. Hva dette regelverket var, husker de ikke lenger og de fleste ønsker den heller ikke.

Konseptet presentert av Yousef

Den ene gruppen blant dem står opp og deres leder går til dens leder og sier at han ser for seg et slikt regelverk som skulle gjelde for alle stammer og samfunnsklasser. Han ønsker å komme med et slikt regelverk og vil at alle skal akseptere den. Lederen informerer ham at tidligere generasjoner hadde også det slikt. Det var i tider av Abraham, Is-haaq og Yaqoob. Lederen advarer Yousef at han ikke skal snakke om dette enda til de andre ledere, for historien viser at enhver som motsetter seg en slik ide av union, blir fiende av sosial samvær. Dette fordi en ikke innser at union blant mennesker er den eneste måten å overleve på, og leve trygt på.

Motstand mot konseptet

Det blir noe snakk blant folk og de andre ledere begynner å snakke sammen. De sier til hverandre at vår leder har begynt å favorisere Yousef og hans gruppe, noe som ikke er bra. Yousef ønsker endring når vi alle andre er enige i at ting bør være slik som de er. Yousef bør dermed degraderes i rank, altså at denne trangen til å gjeninnsette det gamle systemet, må glemmes, eller så bør Yousef erstattes som leder. Kun på denne måten kan de fortsette å leve som de er vant til.

Ikke alle var enige i denne løsningen. Om Yousef skulle bli degradert til det nivået av samfunnet som de ikke engang brydde seg om, ville hans visjon skape politisk kaos og folk ville kunne skape opptøyer og kanskje borgerkrig. Dette måtte forhindres.

Alle disse ledere samlet seg sammen og satte seg ned med lederen. Der foreslår de at de skal settes på denne oppgaven som Yousef har kommet med. De skal sørge for å finne igjen det glemte systemet. De er samlet og har mer innflytelse enn Yousef alene. Lederen viser bekymring og sier at han ikke stoler på deres intensjoner og dømmekraft. Han frykter at de ikke vil være aktsomme og hele denne misjonen kan mislykkes. Men disse ledere forsikrer etablerer at det ikke er noe grunn til bekymring og at de skal være aktsomme med denne oppgaven.

Etter at de hadde fått mandat til denne oppgaven, degraderte de Yousef med tanke på involvering i planleggingen. De ville ikke ha Yousef involvert i deres krets, og frøs ham ut. Det var da Yousef fikk sin inspirasjon fra Gud, som sa at Han skulle læres opp av Gud til å forstå det politiske systemet av de eldre, slik de ble inspirert i deres tid. Ikke bare at han skulle få oppgaven av å lære selv og utføre, men han skulle også lære det til dem som motsatte ham, på grunn av manglende kunnskap.

Disse andre høvdinger gjorde det de mente var best, men de feilet med å gjennomføre denne oppgaven de påtok. Misjonen deres hadde feilet, men fordi de ikke hadde den rette innstillingen til å starte med. De hadde bestemt seg for å motsette Yousef sin *qamas* (reisende revolusjon). Deres leder/stormester forklarte dem at årsaken til dette var at de prioriterte deres egne konsepter, i stedet for å tenke kollektivt. Om de virkelig hadde satset på å etablere Allahs system, så hadde dette systemet fjernet de hindringene som de hevdet å ha vært årsaken til deres fiasko.

Konseptet godtas av eksterne

I stedet for disse som ikke var villige, ble Yousef sin ideologi presentert for en annen gruppe som så meget stort potensiale i det Yousef presenterte. Med bistand av Yousef var de meget ivrige til å kunne fjerne mangler og feil i deres samfunn. Lederen for denne nasjonen sa til sin regjering at Yousef sin konsept måtte ivaretas, for den kan bringe nasjonen store fordeler, og muligens bli en permanent del av dem. Yousef startet sin egen trening via Guds veiledning (*wahi*) og samtidig trente han opp denne nasjonen.

Da treningen og forberedelser begynte å få feste foreslo regjeringen at kunne gjøre Yousef til deres leder kun om han ikke implementerte dette systemet han hadde foreslått. Løsningen hans skulle tilpasses regjeringens ønsker og ikke være i den form Yousef ønsket. Yousef nektet dette og sa at Allahs system virker ikke slik, og de som prøver å begå slik urett mot dette systemet kan heller ikke lykkes med å etablere noe bedre. Yousef kunne godt ha akseptert tilbudet om slik mytteri, om han ikke hadde fått nok opplæring via åpenbaringen som sa at det alternative systemet ville kollapse til slutt.

Regjeringen satte seg opp mot ham i smug og prøvde å ødelegge revolusjonen (*qamas*) til Yousef bak hans rygg. Da dette ble klart for lederen at noe er i gjæret, kalte han regjeringen og Yousef til møte. Der startet regjeringen å utpeke selve systemet til Yousef at det var den som ikke fungerte som lovet. Det ble en rettsak og tilhengere av Yousef fremla bevis for at revolusjonen hadde blitt kompromisset bak hans rygg, uten at han visste noe. Dermed ble konspirasjonen blottet og de skyldige ble utpekt. Men regjeringen anket og sa at hele konseptet er absurd. Til å bygge deres sak, kalte de inn nasjonens svake grupper under sine kontroll, og ba Yousef presentere det han ønsket å

etablere i deres nasjon. Regjeringen gjorde dette for å få de svake på deres side, siden de var klar over at disse svake samfunnsklassene ikke kunne ønske noen endringer i deres levemåte.

Da disse svake klassene hørte på hele konseptet til Yousef så utbrøt de "Alt det som denne mannen sier er innenfor grenser av Allahs system er en meget generøs autoritetsutøver." (12:31)

De ga fra seg deres individuelle makt (kuttet deres hender) til fordel for å etablere det Yousef presenterte. Med andre ord, så fikk Yousef lov til å trene dem opp, og de var villige til å leve i henhold til det systemet han skulle etablere.

Konseptet settes på pause.

Regjeringen la fram forslaget selv at de mente at hans konsept var for dristig og at de trengte langt mer tid for å forstå dette. Til dette ikke skjedde hadde Yousef en begrensning til å iverksette de tiltak han ønsket.

Yousef fikk derimot flere instruksjoner som hjalp ham på vei. I denne begrensningen da han ikke hadde lov til praksis ble han kjent med to andre typer folk som også ønsket endringer i deres nasjoner. De hadde hørt om Yousef og hans forslag og hadde høye tanker om hans dømmekraft. Derfor ville de rådføre deres planer med ham.

Den ene sa at han ønsker å offentliggjøre de ting som nasjonen hans har holdt skjult, slik at ledere kunne avsettes. Den andre sa at han ønsker å lede direkte mytteri mot sin leder og avskaffe ham. På dette forklarte Yousef dem hva poenget med Allahs system er og hvordan det heller ville fungere. Dette er systemet som ble etablert tidligere av Abraham, Is-haaq og Yaqoob. Merk dere at Yaqoob er ikke tiltalt som Yousef sin far noen steder. Her kunne han ha sagt, og min far i stedet for Yaqoob.

Yousef forklarer dem at det er meget fordelaktig å ha samme regelverk for alle klasser i stedet for å ha forskjellige systemer til forskjellige ting i samme nasjon. Han sa til dem at måten til begge er feil og ikke i henhold til hans eget konsept. Men han sa at den personen som ønsker å avsløre skjulte ting, bør gjøre det for lederen sin slik at deres politiske struktur kan endres. Med andre ord, denne første personen ønsket å avsløre nasjonale konspirasjoner og korrupsjon, mens den andre ville gjøre mytteri som ville resultere i gradvis bortfall av hele nasjonen. Den ene personen som han anså til å være på riktig spor, sa han dette til "nevnt dette systemet som jeg har forklart til deg, til din leder". Siden denne personen ikke likte ideen så meget, fikk hans indre motstand til dette konseptet ham til å ikke nevne Yousef for hans leder.

Konseptet presenteres.

Denne lederen som var en autoritetsfigur (ordet Farao er ikke brukt), innså et problem i hans fremtidige politikk. Han innså at hans nasjonsstruktur var inndelt i flere fraksjoner hvor enkelte fraksjoner var meget rike og høye i status, mens mange andre var underordnet. Han innså at hvis dette fortsetter så vil nasjonen hans treffe en finanskrisen hvor de fattige gruppene skulle komme til å konsumere, altså sloss mot de rike. Dette skulle ende med tragedie uten at de svake ville ha blitt sterke av dette. I tillegg til dette vet vi allerede at hans nasjon var rammet av konspirasjoner hvor folk skjulte ting. Dette kan også tolkes som om det var det finansielle de skjulte og dermed var mange rike, mens andre var meget fattige. Om slik trend skulle fortsette, så ville produksjonskildene tørke ut og dermed ville hele nasjonen stå ovenfor en finanskollaps. Han snakket med alle sine politikere, men de så ikke noe løsning på problemet, mens de fleste mente at denne visjonen ikke var basert på riktige data.

All denne politiske praten fikk vår intelligensagent til å huske på det Yousef hadde forklart ham om Allahs system. Han påtok seg ansvaret for å finne løsningen på dette problemet fra Yousef. Da han kom til Yousef fremla han det politiske problemet som han trengte løsning på, slik at han kunne gå tilbake til sin nasjon med løsningsforslag. I henhold til Koranen ble ikke Yousef med til denne kongen, men ga sitt svar til denne mellommannen.

Svaret var at de skulle etablere bedre politiske prosesser og alle grupper skulle produsere hva de kunne av næring. Deretter skulle de kun beholde det de trengte for deres eget bruk og resten skulle de gi til en felles statskasse som skulle opprettes mellom alle grupperinger. Bidrag av enhver gruppe eller individ, skulle kun avgjøres i henhold til hans behov. Den rike skulle gi mer, og den svake skulle gi mindre, men alle kunne ta fra denne statskassen for å dekke deres behov. Med andre ord, så gikk konseptet av Yousef ut på å etablere en felles skatteetat for hele nasjonen som nå skulle bli en velferdsstat.

På denne måten ville det komme en tid da integrering mellom ulike grupper ville nå nye høyder, og folk ville dele deres ressurser med andre. Dette skulle forårsake en sammensmelting av kulturer og grupper. På denne måten ville de få en likestilt nasjon i stedet for grupper med forskjellige status.

Konseptet utfordres

Legg merke til at det å høre denne løsningen fra mellommann ikke var nok for kongen. Han tilkalte Yousef til møte. Kongen sier til Yousef at hans forslag høres jo fornuftig ut, men er den gjennomførbar?

For dette var det viktig med noen referanser fra de svake grupperinger som hadde gitt fra seg deres individuelle kontroll til fordel for systemet som Yousef introduserte. Kongen ville så gjerne høre fra disse gruppene om deres erfaring og mening. I denne tiden hadde de svake fått nok opplæring og forståelse for dette konseptet. Kongen spurte de svake grupperinger om hva de syntes om dette systemet, og de svarte "meget unik er systemet av Allah. Vi har ikke kommet over noe kunnskap om noe som helst negativt ved det." (12:51).

Dermed ble den omtalte regjeringen kalt inn og deres mening ble også hørt. De sa at de tok feil i å tvile på de fordelene som Yousef sitt konsept gir. De har innsett at dette systemet er lønnsomt, men kun for de som følger den til punkt og prikk, og at også de er nå klare til å få det implementert.

Deres egen fremgangsmåte hadde førte til deres ubehag, og var ingen match foran systemet av Allah. Det er kun dette systemet som har de riktige egenskapene av å ivareta alles interesser uten å prioritere den ene gruppen over den andre.

Konseptet implementeres

Det var etter at kongen hadde hørt disse uttalelser at han bestemte seg for å implementere Allahs system hos seg. For dette trengte han den som kunne vedlikeholde den best, altså Yousef. Yousef sitt konsept (Allahs system) ble dermed implementert der og Yousef utnevnt som statsoverhode. Yousef var det klare valget fordi han kjente til dette konseptet best og kunne relatere til sin erfaring fra tidligere. Ellers er det ikke tenkelig at en uerfaren person skulle få en så stor politisk ansvar. Yousef ba selv om å få ansvaret for statskassen og dette fordi det ikke var noe tvil i at han kjente til slikt kunnskap. Om det ikke var noe tvil, så betyr det at det fantes bevis i form av erfaring og referanser.

Koranen sier dermed at de som presenterer det oppriktige, blir belønnet til slutt. (12:56), og kompensasjonen som kommer etter å ha fulgt prosessen på riktig måte, er mye bedre enn de snarveier som kan friste underveis. (12:57)

Konseptet som sier at Yousef var en unge til å begynne med, er dermed ikke bekreftet av Koranen noen steder.

Konseptet gjenkjennes

Fra vers 12:58 ser vi at de som en gang før hadde vært hans like, ser fordeler av Yousef sitt system og ønsker å bli tatt opp i denne unionen av skattesystemet. Yousef gir dem nødvendig trening men krever at de også skal få deres allierte til å bli med. Det er vel selvfølgelig at hvis en gruppe skal forholde seg til to systemer om gangen, så vil det ikke fungere. Folk måtte enten kutte bånd med de som ikke levde etter dette systemet, eller få også dem til å bli med. Yousef forklarte at de har nå innsett at hans system gir fulle mål, altså at den dekker behovet, så det å inspirere andre til dette skulle vel ikke være noe problem. Om de derimot ikke gjorde dette, så kunne de ikke regne med støtte fra denne skatteordningen. Altså at de ikke ville få være med i denne ordningen.

De svarte at de skulle først rådføre seg med deres lederskap. De skulle sikkert klare å verve de andre etter å ha overbevist dem. Yousef sa da til sine "offiserer" at de skulle fortsette med deres opplæring og trening så de ikke skulle miste deres forbindelse til grunnleggende utdanningen.

Da de kom tilbake til deres lederskap og forklarte hele situasjonen sa lederskapet følgende "Skal vi stole på dere igjen til å innføre Allahs system? Har ikke dere allerede prøvd dette tidligere og feilet oss? Allahs system (slik vi har hørt fra eldre generasjoner) er beskyttende og kontinuerlig givende. Dette er ikke i henhold til deres løfter."

Her hjalp det å ha fått noe grunnleggende kunnskap, slik at de kunne argumentere til fordel for den. De fant svar på alle stilte spørsmål. De forklarte også at ved å etablere et slikt system ville de kunne sikre fremtiden til deres nære og at det ikke var noen negative sider ved dette systemet.

Lederskapet forsto seg på systemet men ikke at den skulle vedlikeholdes av dem som hadde feilet tidligere. Lederskapet krevde forsikring på at det systemet som skulle festes, skulle være Allahs system slik som det hadde vært hos eldre generasjoner. Lederskapet sa også at det var nærmest umulig å forklare hva dette systemet var fordelaktig for. Kun systemets praktiske fordeler kunne fortelle dette.

Lederskapet går med på det, men sier også at denne gangen må ting gjøres annerledes enn sist. (Gå i forskjellige dører enn sist). Dette ga dem innblikk i systemet som Yaqoob hadde innført tidligere og som de hadde noe kunnskap om. Da alle grupper entrer Yousef sitt system, så forsikrer Yousef dem alle at de har samme mål, og det er ikke noe å bekymre seg for.

Mangler som forekommer

Da de hadde fått deres utdanning og trening, ble de vervet inn i systemet. Derimot var det en etterretningsperson som påsto at disse folka ikke hadde ren mel i posen, eller at de ikke opererte rett i henhold til programmet. De spurte dermed om hva slags mangler de fremdeles hadde. De ble forklart at de ikke hadde riktig fordeling av autoritet i deres system. Altså at de ikke hadde gitt fra seg deres individuelle autoritet til fordel for det sentrale styringssystemet. Til dette svarte de at de ikke hadde blitt med i dette systemet for å utnytte det eller skape korrupsjon i det. De ønsker inderlig å operere i henhold til regler og innså ikke hva slags praktiske feil de begikk.

Etterforskere tok styring av hva som ble etablert og klargjorde de feil og mangler de hadde i deres system. Den delen eller gruppen som det ble oppdaget mangler hos, ble markert. Disse ledere påsto at det var ingen stor overraskelse at nettopp denne gruppen hadde mangler. Dette er gruppen som opererer meget lik til det Yousef gjorde tidligere og er dermed ikke i stand til riktig praksis. Dropp denne gruppen og velg heller en av oss til å lede de andre.

De sa "saken er at denne gruppen har allerede støtte fra en som er meget erfaren, mens vi er uten støtte. Gi heller oss den støtten vi krever". Svaret til dem ble "dere har en ekstremt kaotisk tankegang, og forstår enda ikke hvordan Allahs system skal vedlikeholdes".

De ble nektet dette, og dermed rådførte de seg i mellom hvor de innså ulempene av å falle ut av fellesordningen av Yousef. I tillegg til dette så hadde de forsikret deres etablering at de skulle etablere Yousef sin konsept der, og kunne ikke gi seg. De returnerte til deres lederskap og uttalte at en gruppe av dem hadde feilet med å forstå det nye systemet. Siden dette skjedde i skjul, så kunne de ikke ha gjort noe for å forebygge det. Dette kan bekreftes av resultater fremstilt og vitnesbyrd fra folk.

Lederskapet svarte at det er ikke slik det er, men det er slik de velger å se på saken. De er ikke sammen om dette og det er der problemet ligger. Lederskapet ga opp håpet på dem og savnet innførelsen av Yousef sitt presenterte konsept. Deres syn ble meget uklar over den sosiale uroligheten.

Disse ledere var sta og mente at lederskapet savnet Yousef sin konsept for ingen grunn. Lederskapet så "Jeg refererer kun til min fremlegging og min sosiale uro i motsetning til Allahs system. Og jeg kjenner til ting ved Allahs system som dere ikke kjenner til." (12:86)

Lederskapet sier igjen at de skal jobbe sammen om de ønsker å bli vellykket. De måtte jobbe sammen og måtte ta lærdom av Yousef og hans gruppe.

Deretter samlet disse ledere seg, klarte å få deres utdanning med riktig praksis. De kom igjen til Yousef og sa at vi deltar i statskassen med meget lite, men det er kun det de har, og forventer fulle mål av deres behov. De ble fortalt at det de synes til å være lite i dag, ville bety betydelig for hele unionen i lengden. Dette innser de ikke, men vil gjøre så med tid.

Dette revolusjonerende systemet skulle de ta med tilbake til deres etablering og iverksette det der, slik at dets syn på sosiale uroligheter kunne bli kurert.

Oppnåelse av satte mål.

Slik klarte Yousef å oppheve statusen av sin tidligere etablering hvor enhver gruppe fulgte hans system (Allahs system) til slutt. Alle samfunnsgrupper ble forent under samme regelverk og felles økonomi. Dette resulterte i bedre levestandard og økonomisk trygghet for alle. Yousef sa dermed til sin lederskap.

Å min lederskap, dette er oppnåelsen av den visjonen jeg hadde sett for meg i fortid.

36 Kvinner og Koranen

Om vi leser Koranen med de oversettelser som generelt er tilgjengelige, vil en få en anelse at kvinner aldri blir snakket til. Det er som om Gud aldri prater til kvinner, men snakker kun til menn og ber dem videreformidle hans bud til kvinner. Mannen har blitt gjort herren over kvinnen. Dette kan det ikke være noen uenigheter om når vi ser på forskjellige vers, som for eksempel følgende:

2:187 Det er tillat for dere å ha omgang med deres kvinner...

2:221 Gift dere ikke med hedningskvinner ...

2:223 Deres kvinner er en åker for dere ...

2:231 Når dere skiller dere fra deres kvinner ...

Koranens tilgjengelige og generelt aksepterte oversettelser er fulle av sånne eksempler. Ikke bare at Koranen ikke taler til kvinner, men anser dem ikke verdige mennesker engang.

3:4 Fagert er for menneskene det som begjæret etterstreber, kvinner, barn, hauger av sølv og gull, fine hester, kveg og åkrer.

Men andre ord, så er mennesker kun menn, og kvinner og barn er eiendeler i likhet med gull, sølv og hester.

5:6 Dere som tror ... når dere kommer fra samkvem med kvinner ...

Altså er det kun menn som er *moumineen* altså de som tror, og kvinner kommer ikke under denne kategorien. Slike vers er det også mange av hvor mennesker eller de som tror blir talt til, og dermed blir fortalt hva de skal gjøre eller ikke gjøre med kvinner.

Fanatikere med skjegg bruker nettopp slike vers og tolkninger når de prøver å undertrykke kvinner, og tror at dette er deres rett.

I motsetning til disse har vi folk som inderlig ønsker å verdsette kvinner og gi dem status ut i fra Koranen og kommer ofte med referanser til vers som sier at kvinner bør respekteres.

2:187 Kvinner er en forkledning for dere og dere er en forkledning for dem ...

Ingen tvil i at det finnes mange vers av den sort hvor kvinner blir omtalt som respektable, men selv i slike vers er det menn som blir snakket til. Selv slike forkjempere av kvinneverdigheter blir tause når de kommer over vers som sier at 2 kvinners vitnesbyrd tilsvarer en manns vitnesbyrd. At to søstre skal arve like mye av deres avdøde fars formue som en bror. At en kvinne som beskylder en mann for overgrep, skal produsere fire vitner for å bli betrodd, for ellers vil heller hennes beskyldning bli ansett som løgn.

Dette fører til at vår forståelse blir meget selektiv, og vi får frie tøyler til å tro det vi ønsker å tro. Det mest overraskende for meg har alltid vært at muslimske kvinner ikke har noe problem med dette. Koranen kaller dem eiendeler, gir deres forsørgelsesansvar til menn, gjør dem til deres eiendeler og sammenligner dem med menns åker, og kvinner bare godtar slikt.

Problemet er derimot ikke Islam og Koranen. Problemet er muslimer og deres tolkninger. Koranen bruker ord som *rajal* og *nisa*. Disse ordene oversettes til menn og kvinner.

Roten av *rajal* er R-J-L og den grunnleggende betydningen er av å være sterk.

Roten av *nisa* er N-S-W og den grunnleggende betydningen er av å være svak og skjør.

Våre tolkere har oversatt "de sterke" til å være menn, og "de svake" til å være kvinner. Tror dere virkelig det er slik Gud ser på oss og klassifiserer kvinner som svake, mens menn som sterke?

Misforståelsen ligger også i hva vi blir fortalt om Koranen og dens hensikt. Er hensikten av Koranen å fortelle oss hvordan vi skal bo hjemme med kone og barn? Nei. Koranen er for noe annet og for en mye større skala. Koranen er om samfunnsbygging. Koranen fremlegger lover og regler for samfunn som skal lære sine borgere å leve i harmoni med hverandre og miljøet rundt dem. Koranen taler om nasjoner og deres skjebne.

Når Koranen bruker uttrykk som svake og sterke, så snakker den ikke om menn og kvinner, men svake og sterke nasjoner og deres relasjoner. De sterke nasjoner eller grupper får myndighet eller forsørgelsesansvar over de svake. De sterke grupper blir snakket til og blir fortalt om regler de skal videreformidle sine allierte svake grupper.

Med en slik forståelse vil en kunne se logikken av alle vers som vi til dags dato tror handler om kvinner og menn. Menn er ikke overlegne kvinner i fra Koranens syn. Koranen er ikke en gang opptatt av slike relasjoner da hovedpoenget er samfunnspolitikk hvor alle borgere skal ha samme rettigheter.

Om noe, så snakker Koranen til menn og kvinner som en og samme gruppe hvor alle mennesker er likestilte uten skille av kjønn, rase, klasse eller etnisitet. Koranen skiller folk kun i to kategorier. De som ønsker fred i samfunnet ved å etablere Guds normer, og de som gjør det motsatte.

Men hvem skulle nå fortelle dagens "lærde" dette uten å bli stemplet?

37 Kvinners halve vitnesbyrd.

Vi kjenner sikkert til utsagnet at Islam, eller sharialoven tildeler kvinnen halv vitnesbyrd i forhold til en mann. Med andre ord, om en mann vitner i en rettssak, så er hans argument dobbelt så sterk som en kvinnes. To kvinners vitnesbyrd likestilles med en manns. Selv når det gjelder signering av dokumenter, så må 2 kvinner skrive under der hvor en mann kan skrive. Dette er en krenkelse til fundamentale menneskerettigheter og diskriminering med hensyn til kjønn. Det sørgelige er at selv kvinner i dagens islamske verden aksepterer dette fordi de blir fortalt at dette er Guds bestemmelse og at de ikke har noe de skulle ha sagt. Grunnen til hvorfor det er slik, er den generelle tolkningen av vers 2:282 som følgende:

Og tilkall to mannlige vitner, eller en mann og to kvinner, av slike som dere kan godta som vitner, slik at hvis en av kvinnene skulle huske feil, så kan den andre påminne henne.

Det vi egentlig forstår ut i fra ovennevnt tekst er at kvinner skal helst ikke stå fram som vitner. Dette er en jobb for menn. Enhver avtale eller kontrakt skal bevitnes av to menn, men hvis to menn ikke er tilgjengelige så skal det i aller fall være en mann og to kvinner. Den gitte grunnen til dette blir at dersom en kvinne skulle glemme noe, så kan den andre kvinnen hjelpe henne med å huske. Dette i seg selv er en krenkelse mot det kvinnelige kjønn. Det virker som om Gud sier her at kvinner har mindre hjernekapasitet enn menn. Selv om menn ofte kan spøke om sånt, så tar intelligente personer avstand fra slike tanker. Kvinner og menn er likestilte og det er på ingen måte riktig å påstå at kvinner glemmer ting fortere enn menn.

Noen lærde har til og med servert forklaringer av at kvinner har som regel mye å gjøre med husstell og barneoppdragelse, og dermed kan det hende at de ikke alltid er fokuserte på ting som foregår ute i verden og av den grunn er det lettere for dem å glemme ting som skjer utenfor huset. Da er det greit å kunne ha enda en annen kvinne til stedet for å minne den første kvinnen om den inntrufne hendelsen. Om vi derimot tenker oss litt om så er ikke denne forklaringen tilfredsstillende på noen måte. Menn som ikke driver med husarbeid, men er heller opptatt i næringsliv og arbeid ellers kan også glemme ting som ikke er en del av deres hverdag like fort. Dette er ingen unnskyldning.

En ting til å bemerke er at det står ikke ordrett at to kvinners vitnesbyrd er lik en manns. Det står ikke at fire kvinner kan stå fram som vitner i stedet for to menn. Det som står er at en mann må uansett være til stedet, og at den andre mannen kan erstattes av to kvinner. På denne måten er kvinner alltid avhengige av minst en mann og aldri selvstendige.

Saken blir enda verre når det kommer til voldtektssaker hvor det kreves fire vitner til hendelsen. Om nå disse fire skal erstattes av kvinner så kommer vi opp til et tall som er enda mer usannsynlig.

For å oppsummere:

- Kvinner og menn er likestilte når det gjelder rettigheter og evner
- Kvinner og menn husker ting like godt.
- Kvinner og menn bør behandles likt.

Så hvordan kan Koranen si noe sånt om dens uttalelser er logiske? Problemet ligger selvsagt i oversettelsen. Ordet oversatt til mann i denne konteksten er *rajal* og ordet for kvinne er *amarta*. Det som står ordrett er at vi bør nedskrive alle avtaler som gjelder Deen, altså statssaker. Dette er ikke snakk om alle mulige rettssaker. Under slike saker og kontrakter må det være to *rajal* som anses som rettferdige vitner. Om ikke to *rajal* så skal det være en *rajal* og to *amarta*.

Roten for ordet *rajal* er R-J-L og grunnleggende mening er sterk og grundig, eller en med sterk fundament. Det er nettopp derfor sterke bein også blir kalt for *rajal*. Mest sannsynlig refereres menn til dette ordet fordi de anses til å være sterkere og modigere i motsetning til kvinner.

Ordet *amarta* er basert på roten A-M-R som har sin grunnleggende betydning av avgjørelser. I denne forstand blir den som tar avgjørelser (dommer, diktator) kalt for *ameer* mens gruppen som må leve med disse avgjørelsene, altså de som avgjørelser skal gjelde kalles for blir kalt *amarta*. Sannsynligvis ble kvinner kalt for *amarta* fordi menn anså dem til å være deres personlige eiendeler som de skulle bestemme over. Begge disse ordene egner seg ikke til verken mann eller kvinne i en bok som Koranen, som snakker om menneskerettigheter.

I henhold til Koranens termologi er *rajal* en som er sterk nok til å ta en avgjørelse, altså en som vet hva han/hun snakker om, altså en som har sterk kunnskapsgrunnlag. I motsetning er *amarta* en som ikke har sterk nok faglig kompetanse og som fremdeles er avhengig av en leder som skal forklare han/henne om den tatte avgjørelsen er riktig eller ikke. I klare ord er *rajal* en fagekspert, mens *amarta* en lærling.

Så når saker om (*Deen*) statsviten avgjøres, skal de skrives ned og bevitnes av to fagekspert som vet hva de snakker om. Alternativt kan dette gjøres av en ekspert i samarbeid med to lærlinger, slik at hvis en lærling skulle glemme noe, så kunne den andre assistere, og at eksperten kunne holde øye med dem begge.

Dette er altså et direktiv som skal ivareta ekspertisen i statssaker og samtidig gi opplæring til dem som trenger den. At våre kjære mullaer har klart å gjøre om dette direktivet til å handle om kvinnediskriminering, er strengt beklagelig.

38 Kvinne vold

Vi muslimer hevder ofte at Islam har liberalisert kvinnen og gitt henne de rettigheter hun ikke hadde tidligere eller i andre religioner. Til tross for at de fleste muslimske kvinner holder seg hjemme og kler seg strengt, så er vi alle stolte av det vi har blitt fortalt at Islam er bedre enn alle andre religioner og at den opphøyer kvinnen. Det som derimot er interessant å vite er om kvinnen har fått bedre status enn i andre religioner, eller har hun faktisk blitt likestilt til mannen i Islam? Mange av oss har en slik tankegang at Islam er best, og om noe er best, så er det en del av Islam. Vi mener i dag at kvinnen er like mye verd som mannen. Vi mener også at Islam er best fordi den har forhøyet status av kvinner. Alt dette får oss til å konkludere at Islam er for likestilling av kvinner og menn. Dette er en antakelse vi gjør uten å fordype oss i våre religiøse skrifter og deltar ofte i debatter for å forsvare dette, uten å ha nok kjennskap eller kunnskap.

Koranen skiller faktisk ikke mellom menn og kvinner. Det at Koranen kun taler til menn og ikke kvinner, er egentlig en feiloppfattelse. Vi er her for å forsvare Koranen og islam, ikke på grunnlag av følelser men forskning.

Hvorfor vi i det hele tatt har denne debatten om kvinneverettigheter er fordi når enkelte av oss sier at Islam opphøyer kvinner, kommer islam-kritikere med referanser i fra våre egne skrifter som tilsynelatende sier noe helt annet. I denne sammenheng blir vers 4:34 ofte servert. Den generelle eller mest aksepterte oversettelsen av dette verset lyder som følgende:

Menn er kvinners formyndere fordi Allah har utstyrt noen av dere bedre enn andre, og fordi de bruker av deres eiendom på dem. Rettskafne kvinner skal være lydige og bevare det som er hemmelig, fordi Allah beordrer dem å bevare det. Dem som dere frykter oppsetsighet fra, skal dere formane, gå ikke til sengs med dem og slå dem. Hvis de så er lydige, så forfølg ikke saken. Gud er opphøyet, stor. (4:34)

I denne sammenheng er det en god del av den muslimske befolkningen som ikke tåler den slags kritikk og som prøver å finne akseptable løsninger på en så innlysende problemstilling. Ofte legges fokus bort fra hele verset, og til kun det at menn har tilsynelatende fått lov til å slå kvinner.

Her er noen eksempler på våre rettferdiggjørelser:

- Mannen kan kun slå sin kone hvis det oppstår en ekstrem situasjon hvor kona er utro og ikke hører etter lenger.
- Det er ikke lov å slå kona så hardt at det skal etterlate spor eller merker på huden.
- En kan ikke slå sin kone om han tror at hun er utro. Dette må først bevises.
- Uansett om mannen har fått lov til å slå sin kone i ekstreme tilfeller, så er det fremdeles rådet til å vise nåde.

Vi har mange slike bortforklaringer. Mange drar også frem eksempler fra hadith og sier at ingen steder står det skrevet at Budbringeren selv skal ha slått til sine koner. Dermed er ikke dette noe muslimske menn skal gjøre.

Alt i alt er vi alle rasjonelle mennesker, muslimer eller ei, enige i at ekte menn slår aldri kvinner. Problemet er ikke logikken, men heller oversettelsen av vers 4:34 som ikke lar seg rettferdiggjøre, og av den grunn blir den misbrukt av enkelte mullaer og deres tilhengere med autoritetskompleks.

I oversettelsen fremkommer følgende punkter:

- Gud mener selv at menn er bedre utstyrt enn kvinner.
- Det er menn som tjener penger og bruker dem på kvinner. Altså er det ikke kvinners oppgave å jobbe eller tjene penger, og derfor ikke ha noe rett til å bestemme i hjemmet.
- Kvinner skal bevare det som er hemmelig og være lovlydige. Tanken til enkelte går automatisk mot utroskap som ikke er tillatt.
- I henhold til oversettelsen trenger en mann kun å frykte ulydighet fra sin kone.
- Ingenting trenger å være bevist. Om han frykter ulydighet, så kan han snakke til henne. Opp til han å mene om hun har forstått ham eller ikke.
- Om han føler at kona ikke hører på henne så skal han nekte å dele seng med henne. Tenk selv hva slags bilde dette danner om kvinnen. Kvinnen som skal straffes med avhold fra sex. Er dette våre høye tanker om kvinner?
- Om ting fremdeles ikke ordner seg så skal man slå til kona si.
- Deretter, altså etter å ha blitt slått, om kona tar til fornuft, så skal mannen tilgi henne.
- Det er mannen som bestemmer hva som skal regnes som ulydighet.

I hele denne sammenhengen er det fremdeles mannen som er et bedre vesen og den som har autoritetsrolle. Ingen steder står det her hva kvinnen kan gjøre mot en utro mann. I henhold til hadith kan hun søke om skilsmisse, men dette er ikke beskrevet i konteksten av dette verset. Det er nesten opp til mannen å bestemme om han kan slå eller ikke slå. Uansett hva slags bortforklaringer vi kommer med så er vi langt i fra tanker om likestilling i det vi prøver å rettferdiggjøre slike oversettelser. Dermed blir vi ikke kvitt problemet til tross for våre noble intensjoner. Enhver rasjonell person ønsker ikke at kvinner skal bli slått, og som muslimer er vi ikke klare til å høre noe annet enn at Islam er perfekt. Men når slike problemer oppstår, må man før eller senere fordype seg i problemet før man lar seg bli frustrert.

Til tross for hva majoriteten sier om dette verset, så viser grammatisk og rotordforskning at dette verset ikke handler om menn og kvinner i det hele tatt. Analysen viser at dette verset er ikke tatt ut av konteksten av vers før og etter.

Rajal som generelt oversettes til menn, har en grunnleggende betydning av å være sterk. I denne sammenheng er det ikke menn men heller den sterke majoriteten av et samfunn som er adressert.

Nisa som generelt oversettes til kvinner, har en grunnleggende betydning av å være myk og skjør. Folk som oversetter dette ordet til kvinner mener sikkert at kvinner er svake vesener.

Dette er ikke slik Koranen ser på menn og kvinner, men likestiller dem som hverandres samarbeidspartnere.

Verset er referert i henhold til samfunnsreform da et samfunn bestemmer seg for å bli en del av islamsk rettssystem. De verdier som dette samfunnet hadde til rådighet før deres oppløsning fra deres gamle system, skal nå fordeles på nytt blant de forskjellige samfunnsklasser etter deres behov slik at alle skal ha like vilkår til deres opplæring og trening innen islamske retningslinjer og politiske normer.

I denne sammenheng kommer verset 4:34 hvor det blir sagt at majoritetsklasser har ansvar for minoritetene. Dette fordi enkelte klasser er bedre utstyrt enn andre, og fordi majoritetsklasser har flere ressurser som de skal bruke på deres minoritetsklasser. Minoritetsklassene har også et ansvar av å opprettholde deres forpliktelser av de usette virkningene av dette systemet. De som har ansvar for deres opplæring skal følge nøye med deres utvikling. Hvis de skulle være redde for ulydighet, så skal minoritetsklasser først snakkes til, deretter skal de bli holdt borte fra stabiliteten. Om de ikke hører på til tross for dette så skal de formes med strenge tiltak.

Ordet som blir oversatt til å slå er *ẓaraba*. Grunnleggende meningen av dette ordet er å forme noe ved å slå på den. Altså slå som en smed slår på metall for å forme det til noe nyttig. Grunnleggende betydningen er altså å forme, ikke banke opp eller gi stryk. Poenget i dette verset er også å forme samfunnsklasser. Når de først forstår hva de skal gjøre, så skal majoritetsklasser eller omformere ikke forfølge dem.

Her har vi en oppskrift på samfunnsreform, noe som Islam bryr seg mer om enn det som foregår i huset mellom mann og kvinne for så å ta parti med mannen.

Islam er en veiledning mot et himmelsk samfunn hvor folk vil nyte frihet av tanker og idealer og ha alle muligheter til å utvikle sine latente potensialer. Men se hva vi har klart å gjøre dem om til.

39 Fire ekteskap

Vi må vel alle ha fått med oss en eller gang at i Islam er en mann tillatt å ha fire koner samtidig. Gjennom årene og mange debatter har det vært mange som har talt imot og for dette konseptet. Folk har prøvd å finne logikken i dette og som oftest har de klart å mekke sammen forklaringer som gir positive begrunnelser for dette. Dette til tross for at Koranen ikke snakker noe om de fleste av disse forklaringene.

Begrunnelse for fire ekteskap er Koranens vers 4:3, som vi vil se forskning på om litt. Den generelle oversettelsen er imidlertid presentert som følgende:

Hvis dere er redde for ikke å gjøre rett mot de foreldreløse, ta til ekte det som passer dere av kvinner, to, tre eller fire. Men hvis dere er redde for ikke å kunne gjennomføre full likhet, så nøy dere med én, eller med deres slavinner. Det er det mest nærliggende for å unngå å gjøre urett.

Kritikere har lenge ført debatten over denne tolkningen og sagt at det ikke er noe logikk i denne presenterte oversettelsen. Hvordan skal det å gifte seg med 2 eller 3 eller 4 kvinner bidra med rettferdig behandling av foreldreløse? Hva har foreldreløse å gjøre med mannens ekteskap med 4 kvinner? I tillegg til dette åpner også denne tolkningen opp for debatt rundt slavinner. Er det tillatt å ha slavinner i Islam? Koranen nevner jo at det er lovlig her i dette verset. Så da må det jo være tillatt? Det er flere spørsmål som dukker opp, som hvorfor stoppe ved 4? Hvorfor ikke fortsette? Hva skjer om noen gifter seg med flere enn 4? Hva blir straffen for en slik handling? Hvordan vil de foreldreløse eventuelt få rettferdighet? Alle slike spørsmål baner vei for flere tolkninger, og på grunnlag av dette, til flere fraksjoner i samfunnet, hvor hver gruppe står på den tolkningen som passer dem best. Her er noen eksempler.

Noen mener at det er umulig å behandle fire koner på lik linje når det gjelder kjærlighet og oppmerksomhet, og det er derfor ikke tillatt å ha mer enn en kone. Andre mener at man kan ha flere koner og behandle dem på lik linje og derfor skal man kunne gifte seg med 4 kvinner. Alt man trenger er masse penger, og derfor skal man streve for å få tjent flest mulig penger.

Noen mener at dette budet er kun om jenter som er foreldreløse og enker. De mener at her snakker Koranen om krigstider da antall enker øker, og dermed skal menn inngå ekteskap med flere kvinner for å forsørge dem og deres barn. Andre mener at Koranens bud er ikke spesifikke for en situasjon men er heller gjeldende for enhver tid, og derfor gjelder ikke denne bestemmelsen kun foreldreløse jenter eller enker.

Noen mener at en mann bør kunne gifte seg med en annen kvinne om hans første kone er ufruktbar og ikke kan føde ham et barn. Noen har til og med slike tanker at det er bedre å ha flere lovlige koner enn å ha ulovlige relasjoner med kvinner utenfor ekteskap.

Noen mener at dette verset ble åpenbart da Islam enda ikke hadde etablert seg, og folk enda hadde slavinner. Slaveri ble etter hvert avskaffet og slaver ble frigjort etter hvert, og derfor bør man se bort i fra slike bud i dag, eller i slaverifrie samfunn. Andre mener at Koranens bud er uforanderlige og gjeldende for enhver tid, og hvis Koranen nevner slavinner så er det for en grunn, og at ingen bud i Koranen kan anses som "midlertidige". Som sagt så finnes det mange for og imot argumenter for dette. Det vi er opptatt av, er Koranens ordbruk, dens grammatisk bruk, og overordnet logikk og kontekst hvor i verset befinner seg.

Når det gjelder logisk tilnærming så spør vi bare noen enkle spørsmål:

- Hvorfor virker det som om det alltid er menn som blir kommandert til å "bruke" kvinner slik det passer dem? Hvorfor er det ikke slik at kvinner noen gang skulle bli fortalt hva deres rettigheter er, i stedet for at menn hele tiden blir forklart hvordan de skal benytte seg av deres rettigheter ovenfor kvinner?
- Hva skulle skje i et samfunn hvor antall menn skulle være langt flere i antall enn kvinner? Skulle ikke kvinner da ha fått lov til å gifte seg med flere menn? Hva skulle menn som ikke fikk giftet seg eventuelt gjøre? Burde de kanskje erobre deres naboland og hente inn slavinner?
- Hva burde en kvinne gjøre om mannen hennes var steril og de ikke fikk avkom? Hvorfor gjelder dette argumentet kun for menn?

Nei. Vi må nok stryke hele denne debatten i likhet med arket vi skriver et langt mattestykke på, når vi finner ut at vi har gjort en feil et eller annet sted, og likningen vil nå ikke la seg løse, men beregningen vil bare bli mer og mer komplisert om vi fortsetter. Best å ta et nytt ark og starte forfra. Mest sannsynlig er det en eller flere fundamentale feil som deretter forårsaker mange følgefeil.

Vi starter med vår forklaring i fra vers 4:2.

*Og gi disse yatama deres eiendom
og bytt ikke bort det dårlige (khabis) mot det foretrukne (tayab)
Og sluk ikke opp deres eiendom med deres egen eiendom
Riktignok ville dette være en stor synd.*

Ordet *yatama* betyr ikke kun foreldreløse, men omsorgsløse. Koranen snakker ikke om barn i dette tilfellet, fordi det er snakk om å gi *yatama* eiendom som allerede er deres. En skal ikke konsumere deres eiendom ved å blande den sammen med sin egen eiendom. Om dette er snakk om foreldreløse unger, så må noen først utpeke verger som ikke bare tar hånd om disse barna men også deres eiendom som skal leveres tilbake til dem når de føler seg klare for det. Men her har vi flere problemer. Hva om en foreldreløs unge ikke har noe eiendom og ikke har arvet noe som helst? Hvem skal utnevne verge til denne ungen? Hvem bestemmer slikt? Koranen sier ikke noe om dette.

I motsetning til dette må vi se på dette verset i kontekst med samfunnspolitikk. Verset snakker egentlig om overtakelse eller overgang fra en tidligere stadie og over til islamsk regjering. De som blir snakket til her er *an-naas* altså de som nå lever sammen etter noen felles normer. *Yatama* i denne konteksten er ikke foreldreløse unger, men enslige samfunnsklasser som nå ønsker å danne union med islamsk stat. All eiendom som de bringer med i unionen skal leveres tilbake til dem, men fordeles likt blant alle deres grupper.

Så her har vi grunnlaget for neste vers. Fordeling av ressurser blant samfunn som danner union med islamsk stat. Islamsk stat har ikke tillatelse til å sluke opp deres eiendom ved å absorbere den i statens eiendom. Riktignok skal denne gruppen først trenes opp slik at de kan lære seg islamsk samfunnspolitikk, noe som senere vers bekrefter, men til syvende og sist skal denne eiendommen returneres lik fordelt.

Da fortsetter vi til vers 4:3

*Og hvis dere frykter at dere ikke vil kunne gjøre en rettferdig fordeling blant disse Yatama
Så skal dere inngå kontrakt med blant deres svake som han/den har foretrukket for dere
Med to og tre og fire*

Vi må ta en pause midt i verset og forklare et par ting.

Her er det frykt for å ikke kunne fordele eiendommen likt blant forsørgerløse uavhengige samfunn. Hvis den islamske staten skulle frykte noe slikt, så skal de inngå gjensidige kontrakter (*nikah*) med deres svake grupperinger (*an-nisa*). Vanligvis oversettes ordet *nisa* til kvinner, men betyr egentlig noe som er svak og skjør. Dem som oversetter dette ordet til kvinner gjør så fordi de anser kvinner til å være svake og skjøre, men Koranen gjør ikke slikt. *An-nisa* er henvisning til de svake personer eller grupper i et samfunn. Her er *nisa* nettopp de svake folk blant *yatama*, altså enslige samfunn som ikke har noen allierte. Om den islamske staten frykter at eiendommen og riker ikke vil bli rettferdig distribuert, så skal de heller inngå gjensidige opplæringskontrakter med disse svake de frykter for, for å forsikre at de får deres andel. Disse kontraktene kan være i antall av 2 og 3 og 4.

Et annet meget viktig poeng her er ordet *taba* i andre linje. Dette er en derivasjon av ordet *tayab* som betyr å foretrekke noe, like noe. Her er ordet et verb i tredje person form, i fortid. Her er det ikke snakk om å foretrekke noe selv, men noe som en tredje person allerede har foretrukket for deg. Så her går hele teorien om at dette verset snakker om ekteskap med kvinner som menn selv foretrekker, i vasken. I så fall sier grammatikken "gift dere med kvinner som han/den har foretrukket for dere". Dette tyder til tvangsekteskap for menn, noe menn selvsagt ikke liker, og dermed lar de heller være å oversette verset riktig. Riktig bruk av grammatikk og kontekst tilsier at denne tredje personen, er *yatama* selv, altså samfunnet som nå danner union med islamsk stat, skal selv fortelle den islamske staten hvilket av sine svake grupperinger som trenger mest hjelp, og som den islamske staten selv bør inngå opplæringskontrakter med. Her kan det være en stor gruppe, to, tre, fire eller til og med flere grupper.

Da forsetter vi med verset 4:3

*Dermed om dere frykter at dere ikke vil kunne yte rettferdighet, så gjør dem til en.
Eller til den som allerede er bundet til dere via en kontrakt
Det er det mest nærliggende for å unngå å gjøre urett.*

Ordet som er brukt til rettferdighet her er *adal*, altså ikke bare lik fordeling, men simpelt rettferdighet, altså at enhver får det han/hun har behov for. Ikke alle vil ha like behov, og lik fordeling betyr ikke nødvendigvis rettferdighet. *Adal* omfatter at alle får det de har behov for, slik at alle kan komme på samme nivå. Om den islamske staten skulle føle at selv etter å ha inngått kontrakter med flere svake grupperinger så klarer de ikke å behandle dem likt, så skal de heller trekke dem sammen og danne deres union. Her er det ikke snakk om å inngå kontrakt med kun en, men heller forene dem og inngå samme kontrakt med dem alle, eller forene dem med en gruppe som allerede er i kontrakt med den islamske staten. På denne måten ville de kunne fordele deres ressurser på lik nivå og ivareta deres interesser, slik at de ville være enda motiverte til å følge opp islamsk livssyn og politikk, og fullføre unionen.

Verset snakket ikke om ekteskap med kvinner i flertall, men om samfunnspolitikk og fordeling av ressurser. Våre lærde har åpnet opp til en uendelig lang debatt ved å oversette et par ord feil, og fått oss og andre til å tro at Islam oppfordrer til umoralske og ulogiske handlinger. Lær å lese selv, så vil du kunne forstå mye mer.

Kort sagt er denne oversettelsen full av forvirring, og kan derfor ikke være den riktige. Men for å gjøre vondt verre blir vi fortalt at Budbringeren giftet seg jo med opptil 11 koner, hvor han definitivt hadde flere enn fire koner samtidig.

Koranen har ikke sagt noe om Budbringerens ekteskap om hvem han var gift med, fordi Koranen er en veiledning til et samfunnssystem og ikke et saga om Budbringerens liv som sådan. Men siden slike fortellinger blir fortalt for å danne en mening om Islam, blir det i noe grad viktig å forske på saken.

Det som er viktig er å vite hva ordet *nikah* betyr. Ordet *nikah* blir oversatt til "ekteskap" i det daglige men er basert på den verbale roten N-K-H og den grunnleggende meningen er av en kontrakt eller avtale. *nikah*. *Nikah* betyr å lage en knute, altså å binde sammen to ting. I denne type avtale må begge parter være like eller komme til en gjensidig enighet. Begge parter må være i stand til å kunne danne en "knote" med den andre. Når en slik avtale oppløses, blir begge parter oppløst fra avtalen med gjensidighet og denne oppløsningen går utover begge. Dermed krever en slik avtale gjensidig respekt for forpliktelse. Det er nettopp derfor dette ordet brukes til "ekteskapskontrakt". Selve ordet og dets grunnleggende betydning avslører at begge parter har gjensidige rettigheter og respekt i en slik avtale og at denne avtalen må inngås av gjensidig samtykke. Dermed kan ikke ekteskap være basert på tvang eller andre store variasjoner av forståelse for hverandre. Den beste knuten dannes mellom tråder eller rep av samme eller lignende størrelse. Bare så det er sagt, en *nikah* kan ikke inngås mellom en 6 åring og en 52 åring. Selve ordets betydning avslører at sånt er uriktig informasjon.

I lys av overnevnt forklaring kan vi nå se på de "avtaler" som Budbringeren hadde. Det skal være forstått at han hadde kun unger med sin første kone.

- Han giftet seg for første gang da han var 25 år gammel, mens hans kone Khadija var 15 år eldre enn ham og var en enke. Han giftet seg med ingen andre de neste 25 år av hans liv, men etter at hun døde så giftet han seg på nytt. Sosiale omstendigheter, som diskutert over, førte til at han giftet seg deretter med flere kvinner. Det muslimske samfunnet i Medina var i konstant krig med fiender. Krigene påførte store tap, og tallet av drepte menn som etterlot seg enker, økte dramatisk. I tillegg var det en konstant strøm av flyktninger fra Mekka, særlig kvinner, som ville forenes med muslimene. Det store antallet enker og ugifte kvinner skapte problemer for muslimene, og måtte dermed ta drastiske tiltak. Det var i slik krisesituasjon at polygami ble midlertidig tillatt for å beskytte kvinner og barn, og gi dem trygghet og sosial status. Også Budbringeren åpnet sitt hjem og tilbød kvinner beskyttelse:
- Sawdah som var Budbringerens andre kone, var blant muslimene som søkte tilflukt i Abyssinia i fra Quraish stammens forfølgelse, sammen med den første mannen sin. Da mannen døde, ble hun forlatt alene og trengte en som kunne forsørge henne. Budbringeren kom henne til unnsetning.
- Hafsa var Umar ibn al-Khattbs datter og enke av Khunais som hadde blitt drept i slaget ved Uhud. Umar prøvde forgieves å gifte henne bort til en av vennene hans. Budbringeren kom Umar til unnsetning, og hjalp han ved å gifte seg med dattera.
- Zaynab bint Huzaima var den fjerde kona. Hennes tidligere ektemann hadde falt i slaget ved Uhud, og hun sto uten en forsøker da Budbringeren giftet seg med henne. Hun døde imidlertid noen måneder senere.
- Umm Salama var den femte kona. Hennes første ektemann hadde også vært blant dem som søkte tilflukt i Abyssinia. Etter hjemkomsten ble hennes mann drept i slaget ved Uhud, og hun var i store problemer da Budbringeren kom henne til unnsetning.
- Zaynab bint dahsh var den sjettede kona og var i fra Budbringerens egen slekt. Hun hadde tidligere vært gift med en tidligere slave som hadde skilt seg fra henne. Samfunnet så ned på henne siden hun hadde giftet seg med en frigjort slave. Budbringeren giftet seg med henne personlig for å markere for samfunnet at det å se ned på folk av slikt grunn var i strid med islamsk ånd. Dermed beviste han for samfunnet at det å gifte seg med frigjorte slaver eller deres ekskoner er på ingen måte noe negativt.
- Umm Habiba som var den syvende kona, var datter av Abu Sufyan, en av Quraish stammens ledere. Hun hadde emigrert til Abyssinia med sin første mann, men under hans opphold ble han kristen og skilte seg fra henne. Hun

dro hjem, men ble avvist av sin egen familie. Budbringeren kom henne til unnsetning og ga henne hjem og status.

- Maimuna var den åttende kona, og hennes tidligere ektemann døde i Mekka, og dermed sto hun uten en forsørger. Budbringeren giftet seg med henne og ble dermed hennes forsørger.
- Juwairiyya som var den niende i rekken, var også en enke. Hun var datter av høvdingen av Bani-Mustaliq stammen og hadde blitt tatt til fange. Budbringeren ga henne frihet og giftet seg med henne.
- Safiyya som var den tiende kona, hadde mistet både sin far, bror og mann i krig, og var uten pårørende da Budbringeren tok henne som sin kone.
- Aisha var den siste og eneste jomfru kona som Budbringeren giftet seg med. Han hadde giftet seg med henne før utvandring til Medina. Det er mange skrifter som tilsier at hun var minst 19 år ved tiden av ekteskap, til tross for hva enkelte andre skrifter sier. Noen mindre kjente skrifter sier til og med at Aisha var en enke og var i alder av 43 ved ekteskap med Budbringeren.

Fakta taler for seg selv. Utenom Aisha som eneste unntak, giftet Budbringeren seg kun med enker som sto uten støtte og ly. Koranen spesifiserer ikke hvor mange koner Budbringeren hadde samtidig. Det var kaotiske tider, og Budbringeren måtte løse mange samfunnsproblemer. Mange etterfølgende kriger gjorde det umulig for samfunnet å sikre alle enker og foreldreløse forsørgelse ellers. Situasjonen bedret seg etter hvert og dermed tilbød Budbringeren sine koner frihet i fra ekteskapskontrakten, men de nektet og fortsatte å bo under hans tilsyn.

En kan derfor konkludere med at disse var ikke "ekteskap" men avtaler av forsørgelsesansvar med kvinner som sårt trengte hjelp. Dette var tiltak for velferdsordninger som senere ble statens ansvar. Eksempler i fra livet til Budbringeren kan derfor ikke brukes til unnskyldninger for flerkoneri i moderne tider.

40 Nikah

Ordet *nikah* blir oversatt til "ekteskap" i det daglige men er basert på den verbale roten av N-K-H og den grunnleggende meningen er av en kontrakt eller avtale.

Nikah er ikke det eneste ordet for avtale. Ord som *ehed* og *misaag* forekommer også i det arabiske språket for avtaler, men det er noen grunnleggende forskjeller.

Ahed betyr å bevare alle punkter av en avtale, det vil si å respektere en avtale til alle dets punkter etter at avtalen er inngått.

Misaag betyr å bli bundet til noe. Slik som om en skulle bli bundet til et tre med rep. I denne formen har man blitt forpliktet til noe som selv ikke er bevegelig eller som ikke har kommet for å bli bundet til deg, men derimot det motsatte. I en slik form av en avtale er ikke avtalen gjensidig. Det er en avtale som du aksepterer i dets helhet og som du ikke har noe makt eller myndighet til å endre eller forhandle. En slik avtale kan kun brytes og ikke oppløses. Med andre ord, du kan bryte deg bort fra treet du er bundet til, men treet forblir på sitt sted uansett hva. Det er derfor Koranen har brukt ordet *misaag* til å inngå avtale med Allah lover. Disse lovene kan ikke forhandles med, kun dannes tilknytning til for dermed.

I motsetning til dette har vi ordet *nikah*, som i grunn betyr å lage en knute, det betyr å binde sammen to ting. I denne type avtale må begge parter være like eller komme til en gjensidig enighet. Begge parter må være i stand til å kunne danne en "knute" med den andre. Når en slik avtale oppløses, blir begge parter oppløst fra avtalen med gjensidighet og denne oppløsningen går utover begge. Dermed krever en slik avtale gjensidig respekt for forpliktelse. Det er nettopp derfor dette ordet brukes til "ekteskapskontrakt". Selve ordet og dets grunnleggende betydning avslører at begge parter har gjensidige rettigheter og respekt i en slik avtale og at denne avtalen må inngås av gjensidig samtykke. Dermed kan ikke ekteskap være basert på tvang eller andre store variasjoner av forståelse for hverandre.

Den beste knuten dannes mellom tråder eller rep av samme eller lignende størrelse. Bare så det er sagt, en *nikah* kan ikke inngås mellom en 6 åring og en 52 åring. Selve ordets betydning avslører at sånt er uriktig informasjon.

Deretter har vi problematikken av at muslimer som ikke kan inngå *nikah* med ikke-muslimer. Om en tenker seg på ordenes betydninger, så er en muslim en som skaper trygghet for andre. Altså en som ikke er muslim vil ikke skape trygghet for andre. Hvordan kan da en som jobber for trygghet inngå en gjensidig avtale med en som ikke skaper fred? Det sier seg selv at dette ikke lar seg gjøre, men uheldigvis tar vi ordene meget kortsiktige og mener at dette er snakk om ekteskap mellom forskjellige trosretninger.

Koranen har også gitt indikasjoner til at kun en selvstendig person har tillatelse til å inngå *nikah* med andre. Altså kan ikke en som ikke tenker selvstendig eller oppfører seg selvstendig inngå noen avtaler med andre. Som tidligere sagt, må avtaler av den slags inngås mellom like, på like vilkår.

41 Ekteskap med ekskona til adoptivsonn.

Vanlig oversettelse av vers 33:37 indikerer til at Muhammed (fvmh) hadde fått øye på kona til adoptivsonnen sin og ville gjerne ha henne selv men sa ingenting fordi han ikke ville bli mislikt blant folket.

Derimot sa Gud at han ikke skulle skjule sine følelser. Derfor sa han til sin adoptivsonn at han skulle skille seg fra henne slik at han selv kunne gifte seg med henne. Ut i fra dette tolker vi at adoptive relasjoner ikke er som blodrelasjoner, og dermed har de ikke samme respekt eller regler.

For å styrke denne historien har de laget mange detaljerte hadith om hvordan han sa det, hva han sa, hva sønnen svarte, hva kona svarte, osv.

Vi tolker at svigerdatter via en adoptivsonn er dermed ikke en "ekte" svigerdatter, og at en adoptivsonn kan heller ikke sammenlignes med en "ekte" sønn når det gjelder saker som arv. I det siste har enkelte ekstremister gått så lang som å erklære at adoptive døtre heller ikke er som "ekte" døtre og at en har lov til å gifte seg med en jente som en har hatt som adoptivdatter. Dette er selvsagt forkastelig for en med noe som helst grad av rasjonalitet. Dette tror dagens muslimer på uten å tenke noe særlig om. De tenker at siden dette står i Koranen så må det være sant.

La oss se om vi forstår verset noe bedre når vi tolker den ved bruk av verbale røtter og deres grunnleggende betydninger i lys av grammatikken. Om du leser vanlig oversettelse av denne surah fra start til dette verset, vil du se at emnet ikke er den samme, men at talen hopper over emner fra her til der. Bare dette bør være en klar indikasjon på at oversettelsen ikke stemmer på grunn av dårlig sammenheng og mangel av emneflyt.

Surah snakker ikke om internrelasjoner som våre lærde vil ha oss til å tro. Her er det snakk om samfunnspolitikk og snakker spesifikt om hva slags roller en statsoverhode (nabi) skal ha og hvordan han skal forholde seg til de forskjellige grupper under hans tilsyn og styre. Vi snakker her spesifikt om dem som ikke integrerer seg bra nok og hele tiden ønsker endringer i loven som er mer tilpasset deres behov og skikker, i stedet for at de skal tilpasse seg loven som gjelder.

Ordet *zawuj* blir oversatt til kone, men som betyr likestilt partner. Ordet er brukt her i verset og betyr ikke "kone" men de grupper som islamsk stat har inngått allianse med. Vanlig oversettelse tilføyer ordet "adoptiv sønn" men som ikke står noen steder i arabisk tekst. Om vi finner tolkninger som presenterer ord til ord oversettelse, så kan man lett se at ordet "adoptiv sønn" ikke forekommer i verset.

Om du bare tenker deg at ordet Allah skal tolkes som Allahs regelverk, altså statlig styring under Koranens lover så blir oversettelsen klarere.

Vi kan se på verset del for del.

*Og den gang da du talte til den som Allahs regelverk hadde begavet med sin beskyttelse (dannet allianse med)
Og som du (din regjering) hadde begavet med din beskyttelse
Oppretthold tilknytning til din allierte (gruppe) og bevar Allahs regelverk
Men du holdt tilbake opplysninger i fra din egen utvikling som du hadde fått opplyst fra Allahs regelverk
Og du fryktet dine borgere
Men Allahs regelverk har mer rett til å bli bevart (en dine personlige følelser)
Så når din understått hadde avsluttet allianse (med denne gruppen)
Dannet vi heller din allianse med den
Slik at det ikke skulle være noe uklart for de som levde under loven i henhold til allierte grupper av deres undersåtter ...
... når de avslutter deres allianse med dem.
Og slik Allahs regelverk slike tvister/kommando*

Så her snakker vi om politikk. En alliert gruppe tok ikke hånd om sine mindre allierte grupper som den skulle, men statsoverhode sa ingenting til å starte med. Så kom kommandoen at tiltak måtte iverksettes og om en alliert gruppe ikke er i stand til å ta hånd om sine grupper, så bør de bryte deres allianse og statsoverhode, altså regjeringen som sitter med makten bør gå frem og ta ansvar for denne gruppen selv. Dette ble gjort som eksempel slik at også andre kunne følge den.

Resten av surah snakker om komplikasjoner og deres varierte løsninger og hvorfor allierte grupper ikke skal få lov til å styre ting på deres egne måter, lover og regler, men være bundet til samme regelverk som deres overordnede styre. Disse gruppene må kontrolleres så de også følger loven til punkt og prikke. Når de ikke gjør dette, må restriksjoner iverksettes.

Denne Surah heter Al-Azhaab som betyr en restriksjon i fra å gjøre det en egentlig skulle ønske å gjøre om han/hun ikke ble kontrollert, men som ville ha gitt feil utfall.

Så her er det ikke noe snakk om noe ekteskap med kona til en adoptiv sønn. Bare tanken av slikt er forkastelig.

42 Ekteskap med hedninger.

I vers 2:221 står det noe som vanligvis blir antatt til å si noe om ekteskap med de som Koranen kaller *mushrikeen*, altså hedninger eller avgudsdyrkere. Vanlig oversettelse er som følgende:

Gift dere ikke med hedningskvinner før de har antatt troen. En troende slavepike er bedre enn en avgudsdyrkende kvinne, selv om hun tiltaler dere. Gift ikke bort deres kvinner til hedninger før de har antatt troen. En troende slave er bedre enn en avgudsdyrkende mann, selv om han tiltaler dere. Disse innbyr til Ilden. Gud innbyr til paradiset, og tilgivelse ved Sin velvilje. Han klargjør Sitt ord for folk, så de må komme til ettertanke. (2:221)

Det man legger merke til aller først i denne teksten er at det virker som om Gud forteller menn om hvordan de skal gifte seg med kvinner. Det virker som om Koranen taler kun til mannfolk og ikke menn og kvinner som et folk. Ikke bare i dette verset men den generelle regelen i de vanlige oversettelser er at kvinnen er annengradsborger som ikke blir snakket til av Gud. Det er alltid samfunnets menn som blir talt til, og forklart hvordan de skal behandle sine kvinner. Dette bør være forstyrrende, spesielt for kvinner, men av en eller annen grunn har vi klart å finne fred med dette. Vi bare aksepterer dette blindt at siden det står sånn i Koranen så er det vel ikke spesielt mye å få gjort med dette. Sånn er det bare.

Deretter kommer vi til implikasjoner med implementeringen av direktivet. Om det nå er sant at muslimske menn ikke bør gifte seg med kvinner som er avgudsdyrkere, og at muslimske kvinner ikke bør gis bort i ekteskap til avgudsdyrkende menn, så hvorfor ikke? Hva er konsekvensene? Vi har mange integreringseksempler i dag hvor muslimske menn har giftet seg med hindu kvinner. Vi kan helt sikkert finne tilsvarende tilfeller hvor muslimske kvinner har giftet seg med hedningsmenn, og fått ekteskapet til å fungere, fordi deres ekteskap ikke bygger seg på religion men heller kjærlighet, forståelse og felles interesser. Så om dette lar seg gjøre i praksis uten å gi kompliserte konsekvenser, hvorfor er det ikke tillat av Koranen?

Videre har vi emnet av slaveri. Det står at en troende slave er bedre enn fri hedningsmann, og at en troende kvinne er bedre enn en fri hedningskvinne. Spørsmålet blir om hvordan en slave noen gang kan være bedre enn en fri person, uansett religion? Om poenget her er at det er bedre å gifte seg med en troende slavinne enn å finne en fri hedningskvinne så indikerer dette først og fremst til at slaveri kanskje er tillat? Her sier enkelte at når Koranen snakker om slaveri, så snakker den egentlig om den perioden i startfasen da slaveri var tillat imidlertid, men som senere ble stoppet og forbudt. Men dette ville jo bety at også dette direktivet om ikke å gifte seg med hedningskvinner er for samme tid da slaveri enda var tillat og ikke deretter?

Videre blir det sagt at hedninger inviterer til ilden, mens Allah inviterer til Paradiset, og denne grunnleggende forskjellen skiller disse grupper som av den grunn ikke bør leve sammen. Det som er anbefalt over er jo selvsagt at hedninger først skal konverteres til Islam og bekjenne tro, før de kan giftes med. Her har vi et grunnleggende problem. Hedninger skal jo egentlig være på villspor og deres guder skal jo ikke eksistere i grunn, så hvordan kan vi da si at de inviterer til noe som helst? Alt dette avrundes med at Gud klargjør sitt ord for oss, slik at vi kan tenke igjennom og bli klokere. Men alt som har blitt sagt til nå skaper jo flere problemer enn løsninger og vi har jo egentlig ikke fått noe forklaring for hvorfor vi ikke kan gifte oss med hedninger. Så hvordan kan vi dra noe visdom av alt dette?

Alt dette stiller den tradisjonelle oversettelsen i sterk tvil. Selv de som aksepterer den gjør så fordi de ikke har noe annet alternativ. De blir forsikret av deres religiøse ledere at siden ledere selv har akseptert dette, så bør deres tilhengere akseptere dette uten å tenke så mye igjennom det.

La oss nå komme videre til forskning og løsningsforslag. Verset starter med ord som *nikah* og *mushrik*. Det står "ikke inngå *nikah* med *mushrikeen*".

Den grunnleggende betydningen av ordet *nikah* er å knyte en knute mellom tråd av like dimensjoner. Om ordet skal brukes til ekteskap så vil det i så fall bety ekteskapskontrakt mellom likesinnede og like uavhengige mennesker. Ordets bruk er uansett egnet for kontrakt mellom to like parter. Man må ikke alltid anta at *nikah* betyr ekteskap.

Ordet *mushrik* baserer seg på roten M-Sh-R som har en grunnleggende betydning av "innblanding". *Mushrikeen* er dermed de som blander inn andre lover og regler i regelverket til Koranen. Den kvinnelige formen av ordet i verset er egentlig ment for en gruppe eller grupperinger, og ikke kvinner.

Vi må også se på konteksten og flyten av emnet som verset kommer inn i. Tidligere vers snakker til den muslimske staten og dets satellittstater. De stater som søker union med den muslimske staten skal først gå igjennom en treningsperiode og en prøvedriftsperiode for å kunne bevise deres dedikasjon. I denne perioden skal de først rense deres egne systemer for korrupsjon og alt som den islamske staten ikke tillater. Dette skal skje under veiledning av det islamske styret men frem til de søkende ikke beviser at de er klare, så kan de ikke anses som en del av den muslimske staten. I slike tilfeller vil ikke *mushrikeen* være de som også dyrker andre guder enn Allah, men de klasser, grupper og nasjoner som også lever i henhold til andre lover enn lover av Allah.

I dette verset blir den muslimske staten instruert til å ikke inngå gjensidige kontrakter med slike *mushrik* nasjoner frem til de ikke viser ønske om å bli muslimer, altså til de ikke ønsker å gjennomgå deres treningsperiode for å forbedre seg til det nivå at union med dem kan dannes. Det sier seg selv at om to grupper skal inngå en kontrakt på lik linje, så må de først ha gjensidig forståelse for begreper under behandling. Her blir det sagt at slavebundet nasjoner som ønsker union er bedre enn frie *mushrik* nasjoner. Den muslimske statens prioritering bør være opplæring av den gruppen som ønsker å gjennomgå trening og danne union, selv om den ikke har nok midler til det, enn nasjoner som er ressurssterke men som ikke er villige. Heller ikke skal slike *mushrik* nasjoner brukes til å gjennomgå avtaler med andre på vegne av den islamske staten.

Grunnen til dette er at slike folk som driver og blander sammen lover og regler, fører bare til interne konfrontasjoner, splittelser, fraksjoner og uenigheter. All den interne aggresjonen har blitt kalt for "*naar*" som vi vanligvis oversetter til "ild". Slike nasjoner inviterer til interne konflikter mens Allahs regelverk inviterer til gjensidig forståelse, fred og fremgang, og beskytter sine borgere mot eksterne skader.

Det er slik Allah klargjør sine direktiver så folk skal få tenkt seg igjennom og bli klokere.

Denne meldingen er politisk og har noe med etablering av Allahs regelverk å gjøre hos nabostatene som ønsker union. Derfor taler Koranen kun til staten (altså det vi oversetter til mann), og ikke til grupperinger som skal gjennomgå trening (altså det vil oversetter til kvinner). Her er det ikke noe snakk om noe ekteskap mellom troende eller ikke-troende.

Og ikke inngå gjensidig kontakt med dem som blander sammen lover og regler, frem til de ikke selv ønsker å inngå fred med dere.

43 Halala

I henhold til den vanlige oversettelsen av Koranens vers og den generelle aksepterte forståelsen har Islam en meget innviklet måte for skilsmisse og enda vanskeligere metode for å gifte seg på nytt etter en skilsmisse.

Islam tillater kvinner til å be om skilsmisse, men om hun gjør det så må hun gå via en dommer som skal vurdere hennes søknad i offentlig domstol. Dermed er det opp til dommeren å bestemme om kvinnen har krav på skilsmisse eller ikke, og grunnen kan ikke være å simpel at hun ikke lenger liker mannen sin.

I motsetning til dette har mannen det mye enklere. Han kan selv bestemme når og på hvilket grunnlag han vil skille seg fra sin kone. Alt mannen trenger å gjøre er å proklamere at han ønsker skilsmisse tre ganger. Ved den tredje gangen blir skilsmissen endelig og begge blir erklært skilt. Ved et slikt tilfelle kan ikke kvinnen gjøre noe, men må akseptere mannens avgjørelse.

Flere lærde har sett på denne saken hvor noen har sagt at mannen kan komme med tre slike erklæringer samtidig, mens andre lærde har sagt at dette gjøres over en periode på tre måneder hvor en skilsmisseerklæring kommer hver måned, og ved den tredje erklæringen blir skilsmissen endelig.

Til tross for denne tre-måneders prosessen tillater islamsk lov at en mann kommer med raske tre skilsmisse uttalelser, uten å vente i tre måneder. Selv under disse tre måneder har kvinnen ingenting hun skulle ha sagt, og rett til skilsmisse ligger nesten utelukkende hos mannen. I islamsk lov vil en kvinne slite med vanskeligheter om hun skulle bestemme seg for å skille seg mot mannens vilje, mens en mann lett kan skille seg fra sin kone mot hennes vilje. Hun vil ikke bli spurt.

Det som i tillegg er provoserende med denne loven er dets neste paragraf som refereres til som “Halala”. Hva vil skje om skilsmissen blir endelig og det tidligere ekteparet bestemmer seg for å forsøke ekteskapet på nytt? Da er det ikke så lett å bare gifte seg på nytt. Koranens nåværende tolkning sier at om et par blir skilt, så kan de ikke gifte seg på nytt til kvinnen ikke har giftet seg med en annen mann i mellomtiden og hatt ekteskapeleg forhold med ham, og deretter skilt seg fra ham igjen. Kun da har hun lov til å gå tilbake til den opprinnelige mannen sin.

Til støtte for dette har vi Koranens vers 2:230, hvor kritikerne mener at selv i et ærlig scenario, vanærer vers 2:230 ekteskap. Det skaper enda en skilsmisse mellom kona og en annen mann, og setter hindringer i veien til en mulig forsoning av det opprinnelige paret, og fører til en potensiell utroskap. Hva kan enda en ekteskap være god for når paret allerede har bestemt seg for å forsones?

Ikke bare nok med det, men selv om mannen er den som skiller seg fra kona, er det hun som må betale prisen for hans hissig avgjørelse av skilsmisse. Det er hun som blir ydmyket av enda et ekteskap og skilsmisse før de kan forsones. Hvorfor er det slik at kun kvinnen trenger å gifte seg og bli skilt på nytt før hun igjen kan forsones med sin opprinnelige ektemann? Hvorfor skal kona straffes for en feil som mannen har begått?

Vi ser nå på vers 2:230 og ser på den tradisjonelle oversettelsen, del for del:

1. *Hvis han skiller seg fra henne*
2. *Så vil hun deretter ikke lenger være lovlig for ham*
3. *Inntil hun ikke inngår ekteskap med en annen ektemann*
4. *Dermed om han skiller seg fra henne*
5. *Så er det lenger ikke noe synd på dem*
6. *At de returnerer til hverandre*
7. *Om de nå mener at de kan opprettholde grenser av Allah*
8. *Dette er grenser av Allah*
9. *Som Han klargjør for en nasjon med forståelse.*

Selv denne oversettelsen sier ingenting om formålet med det andre ekteskapet, og sier heller ikke at dette ekteskapet må inneholde ekteskapelige relasjoner mellom mann og kvinne. I de fleste tilfeller hvor slike scenarier oppstår, så kontakter folk moskeer hvor imamen forklarer denne løsningen for folk. Dermed blir det som oftest en oppgave å finne en frivillig som skal gifte seg med kvinnen for en natt for så å skille seg fra henne dagen etter. Dette skjer stort sett i fortrolighet hvor imamen skal kunne bekrefte at alt gitt slik det var meningen. Gjett hvem som passer best for en slik oppgave? Nemlig imamen selv. Hans lover, hans fordeler.

Nøye forskning på alle ordene avslører derimot at verset ikke handler om ekteskapelige forhold mellom mann og kvinne i det hele tatt og er egentlig om statlige affærer mellom svake og sterke nasjoner og de samarbeidsavtaler som inngås dem i mellom.

Men la oss spille litt med å si at dette handler om ekteskap, og se på linje 2 av dette verset. Ordet her som oversettes til "lovlig" er "tahillu". Verbale roten til dette ordet er "H-L-L" og den grunnleggende betydningen er "å åpne en knute". Knute blir som regel dannet når tau eller tråd av samme størrelse knytes. Å knyte tau eller tråd av samme størrelsesorden kalles for "nikah", som også brukes til "ekteskapskontrakt". En Nikah kan dermed pr definisjon kun inngås mellom likesinnede. Men "tahillu" vil dermed bety "oppløsning av en gjensidig kontrakt". Ta ordet og legg den inn i google oversetter. Selv der vil svaret være "oppløsning" og ikke lovlig. Se hva oversettelsen kunne ha blitt ved kun riktig bruk av dette ordets grunnleggende mening.

1. Hvis han skiller seg fra henne
2. Så vil ikke den gjensidige kontrakten med henne oppløses for ham
3. Inntil hun ikke inngår ekteskap med en annen ektemann
4. Dermed om han (første mannen) separerer seg fra henne
5. Så er det ikke noe synd på dem
6. Om de returnerer til hverandre
7. Om de nå mener at de kan opprettholde grenser av Allah
8. Dette er grenser av Allah
9. Som Han klargjør for en nasjon med forståelse.

Så konklusjonen kunne ha blitt at selv om en ham ønsker å skille seg fra en sin kone, så blir ikke skilsmissen endelig til hun ikke gifter seg på nytt. Frem til da er det ingen problem om de finner ut at de ønsker å forsones. Selv om også denne oversettelsen ikke er helt riktig, så kunne vi ha spart oss for utrolig mange samfunnsproblemer og unødvendig kritikk. Den eneste som hadde måtte lide her hadde vært imamen (mullaen).

De siste ordene av verset indikerer klart til at dette er noe som gjelder nasjoner med forståelse, og ikke mellom mann og kone. Man får bedre forståelse av budskapet når verset leses i riktig kontekst med riktig oversettelse. Men en ting er i aller fall sikker at hele opplegger av "Halala" er bare ekstremt mistenkelig på det beste, designet av mulla, for mulla.

44 Hijab og Khimar

Det er mildt sagt at hijab er sensitivt emne hos flere kvinner og at folk flest mener at det er beordret av Allah at kvinner skal bruke hijab. I henhold til dagens definisjon er hijab et klesplagg som muslimske jenter skal ha på hodet og rundt halsen, slik at deres hår ikke skal være synlige. For å styrke dette henvises det som regel til Koranen og muslimske tradisjoner av rett og galt.

De vers som refereres til for å forklare hijab er 33:59 og 24:31. Om en ønsker å tro at dette står i Koranen bør dets ord forskes nærmere på, slik at eventuelle tvil kan elimineres. Vi får ta disse vers hver for seg og se hva den tradisjonelle oversettelsen sier.

Du profet, si til dine hustrer og døtre og de troendes kvinner at de skal svøpe om seg kledningen. Dette er nærmest til at de gjenkjennes og ikke sjeneres. Gud er tilgivende, nåderik. (33:59)

Det vi forstår av denne oversettelsen er at profeten skal fortelle sine egne koner og koner av andre troende om å kle seg på denne måten, hvor de dekker deres kropp med kledning for at de kan gjenkjennes, og for at de ikke skulle ha noen problemer med å vandre rundt omkring, altså at de ikke skal føle seg sjenerte når de er blant folk som skal kunne kjenne dem igjen på måten de er kledd.

Islam skal ikke være ekvivalent med å tro noe blind. De som tror dette gjør ikke Islam noe bedre enn andre religioner. Islam er fornuft og alt i Koranen er fornuftig. Det er vår oppgave å lese Koranen og finne fornuften som allerede er der. Med tanke på det, må vi nå tenke over det som står her. Hele hensikten med å bruke slike heldekkende klær er:

- Å kunne bli gjenkjent
- Å ikke trenge å bli sjenert blant folk.

Om vi i dag har tolket disse ordene rett, og formet klær av kvinner ut i fra denne beskrivelsen, forestill dere den forkledningen som moskeer ønsker at kvinnene skal bære. Heldekkende klær som skjuler alle former, og med hijab som skjuler hele hodet. Hvordan kan kvinner bli gjenkjent med slike klær på seg når de nærmest har på seg en uniform hvor den ene kvinner ikke ser så annerledes ut i fra en annen? Unger som blir med deres mødre ut på byen med slike plagg (burka), og som mister fokus for et lite øyeblikk, kjenner ikke igjen deres egne mødre, om det er flere som har på seg burka. Legg merke til at det å bli gjenkjent som muslim ikke er definert. Det som står her er at de skal kunne gjenkjennes, altså som seg selv. Så hvordan skulle slike klær oppfylle kriterier som Koranen har satt i 33:59? Om meningen likevel skulle vurderes til å være å bli gjenkjent som muslim, burde ikke dette gjelde kvinner som bor i samfunn hvor majoriteten er muslimer. Der burde heller ikke-muslimer gjøre noe for å bli gjenkjent. Kvinner i land som Iran og Saudi Arabia burde ikke bekymre seg om å bli gjenkjent som muslimer, siden det nesten er sikkert og visst at de fleste kvinner der nettopp er det.

Neste punkt er å se om hvorfor dette verset er tatt med i Koranen. Om kvinner blir fortalt om å ha på seg slike klær, og dermed kunne vandre rundt uten å bli sjenert, betyr med andre ord at før introduksjonen av slike klær, kunne kvinner ikke vandre fritt rundt. Dette kunne ha vært vanskelig og dermed introduserte Koranen denne løsningen ut i fra Guds Nåde. Dette betyr altså at situasjonen var noe slikt at kvinner som gikk ut av huset ble plaget av folk, noe som gjorde at de følte seg sjenerte.

Men her må vi dessverre ta en pause og tenke litt på forholdene. Her snakker vi om et samfunn som ble dannet av muslimer, de muslimer som skulle skape sosial fred og orden. Disse muslimene var de som kjente det arabiske språket av Koranen meget godt og som ble ledet av Muhammed (fvmh) for dette. Kan vi nå virkelig tenke oss at så eksepsjonelle mennesker skal virkelig ha skapt et samfunn hvor kvinner ikke var liberale nok til å gå ut av deres hjem uten å bli plaget av andre borgere? Jo, det er opplagt at mullaene vil ha oss å tro på det, for innerst inne vil de skape tvil om de prestasjoner tidligere muslimer av den tid utførte. Kan vi virkelig tenke oss at om det fantes slike sosiale problemer på den tiden, så var løsningen å gjemme unna muslimske kvinner i tunge plagg i stedet for å håndtere de folka som skapte uorden? Å gjemme ansiktet sitt er et tegn på skyldfølelse i seg selv, og ingen respektabel måte å presentere seg selv på. Så hvorfor skulle Koranen kreve noe slikt av muslimske kvinner?

Det som også er tankeverdig, er at om kvinner nå ville bli usjenerte av å dekke til seg med tøy, var det slik at før dette var de ikke dekket med nok tøy? Hva slags image er det folk prøver å danne av disse muslimske kvinner og menn, eller deres samfunn av den tiden?

24:31

Og si til de troende kvinner at de skal dempe sine øyekast og holde sitt kjønsliv i tømme, og ikke vise sin pryd, unntatt det av den som kommer til syne. La dem trekke sløret over sine bryst og ikke vise sin pryd til andre enn sine menn, sine fedre, svigerfedre, sønner, stesønner, brødre, nevøer eller deres hustruer, eller sine slaver, eller menn som betjener dem, men er hinsides kjønnsbegjær, eller barn som ikke forstår seg på kvinners nakenhet. La dem heller ikke trampe med føttene slik at det kan erkjennes hva de skjuler av pryd. Omvend dere alle til Gud, dere troende, så det må gå dere godt!

Om en skal dele opp det som står her, så kommer vi opp med følgende liste over ting som troende kvinner skal passe på

- De skal dempe sine øyekast
- De skal holde deres kjønnsliv i tømme
- De skal ikke vise sin pryd, unntatt det av den som kommer til syne (av seg selv)
- De skal trekke sløret over sine bryst, og ikke vise sin pryd til andre enn sine:
- Menn
- Fedre
- Sønner
- Stesønner
- Brødre
- Nevøer eller deres hustruer
- Sine slaver, eller menn som betjener dem
- Menn hinsides kjønnsbegjær
- Barn som ikke forstår seg på kvinners nakenhet
- Kvinner skal heller ikke trampe med sine føtter slik at det kan erkjenne hva de skjuler av pryd.

Noe er underlig i denne oversettelsen, men vi får vente litt med det. Først er det kanskje greit å også se på vers 24:30 som snakker til menn i samme dur.

Si til de troende menn at de skal dempe sine øyekast og holde sitt kjønnsliv i tømme. Dette er mer sømmelig for dem. Gud er vel underrettet om det de foretar seg. (24:30)

Det som er oppsiktsvekkende er at noe av det samme blir sagt til både menn og kvinner. Begge skal dempe deres øyekast og holde deres kjønnsliv i tømme. Men selv for det, er kleskoden og andre restriksjoner kun gitt til kvinner.

Det som er noe underlig i oversettelsen av 24:31, er at kvinner ikke skal vise sin pryd, unntatt det som blir synlig av seg selv. Det første spørsmålet er om hva en definerer som pryd? Er det bryst og ikke resten av kroppen? Er det de kvinnelige former generelt? Er det hår på hodet? Hva menes det med pryd som kommer til synet? Hva slags pryd kan komme til synet av seg selv når hele kroppen er dekket av plagg? Pryd kan ikke være det samme som bryst siden ordet er annerledes for det. Kan det være hår når det finnes arabiske ord både for hår og hode? De kan forresten vise sin pryd til noen menn, deres ektemenn, fedre, sønner osv. Men så blir pryd straks forvekslet med kvinnens nakenhet, og hele konseptet blir igjen meget diffus. Hva en ektemann og unger kan se, bør aldri være på liste over hva hvem som helst andre menn kan se.

Dette er bare et typisk eksempel på hvordan oversettelser gjøres så diffuse slik at deres rette tolkning kan kun presenteres av imamer, slik at folk skal hele tiden være avhengige av dem og deres forskjellige hadith samlinger.

Dette er altså de få vers som danner grunnlaget for at enkelte av oss ber våre kvinner om å ha på seg hijab. Som en selv ser, er dette grunnlaget meget porøs og bruken av hijab kan ikke ha vært formålet.

Ordet Hijab er basert på arabisk verbal rot av H-J-B som har sin grunnleggende betydning av å være en barriere mellom to ting hvor den stopper tilgangen av den ene til den andre.

Denne beskrivelsen kan kanskje passe til hodeplagget av kvinner i noe grad, fordi den kanskje stopper blikk fra å nå deres hår, men bruken av dette ordet kan ikke kun begrenses til hodeplagg. Metaforisk og bokstavelig sett kan det være mange ting, siden dette ordet er en beskrivelse og ikke navn på en ting.

Roten H-J-B som danner ordet Hijab har blitt brukt følgende steder i Koranen.

- 7:46 *Mellom dem er et skille ...*
17:45 *Når du fremsier Koranen, senker Vi et beskyttende skjerm mellom deg og dem som ikke tror på det hinsidige.*
19:16-17 *Dermed anla et skille mellom seg selv og dem*
33:53 *Og når dere anmoder dem for noe, spør dem fra bak en skjerm*
38:32 *Inntil de skjulte seg bak denne skjermen*
41:5 *Og det er en skjerm mellom deg og oss*
42:51 *Det er ikke for en person at Allahs system taler til ham, unntatt via inspirasjon, eller fra bak en skjerm...*
83:15 *Sannelig skal de skjermes ut av Forsørgeren på den tiden...*

Legg selv merke til at ordet hijab har ikke et eneste sted blitt brukt til å benevne et plagg som skal festes på kvinnens hode og hvor dens hensikt er å skjule hennes hår. Ordets bruk er for å karakterisere et skille eller skjerm mellom to ting.

Roten av ordet *khimar* er Kh-M-R og den grunnleggende betydningen er å dekke over noe på en slik måte at basistilstanden ikke forblir den samme som før.

Khamar: Mest brukt til plagget som brukes til å dekke over hodet. Men ikke den eneste meningen.

Khimar: Alle ting som dekker over ens forståelsesevne, som Rusmidler, alkohol, lite søvn, sykdom, hevnlyst, arroganse, sinne,.....

Dette ordet ble mest brukt til alkoholholdig drikke som ble laget av druer, og i denne forbindelse ble også selve druen kalt for *Khimar*.

- *Khamir*: dekkende gjær
- *Takhmir*: Gjæringsprosess.

Dette var noen eksempler på ord derivert av roten Kh-M-R. Meningen er altså å dekke over noe slik at basistilstanden eller gjenstanden ikke forblir det samme.

Selvsagt er dette ordet brukt til plagg til daglig, men en må være forsiktig med å se om det er virkelig plagg over hodet som er meningen av Koranen?

Khimar er ikke noe en skal nødvendigvis skjule seg selv med, eller skjule ens hår med.

Denne roten har blitt brukt følgende steder i Koranen:

24:31, 5:90, 5:91, 12:36, 12:41, 47:15

Utenom 24:31 blir rotens derivater antatt til å være forbundet med alkohol og vin, siden den endrer sinnstilstanden.

Dette ordet er også en beskrivelse og ikke navn på ting. En må derfor alltid se ut i fra konteksten om hva denne beskrivelsen er brukt for.

Verken ordet *Hijab* eller ordet *Khimar* har blitt brukt til å dekke hode eller hår noen steder i Koranen. Disse forklaringer kommer i fra Hadith som i seg selv har tvilsomme bakgrunn til å være profetens sanne ord.

Koranens formål er å gi mennesker instruksjoner til å danne Islam. Islam er tilstand av ro, fred, trygghet og sikkerhet. Koranens formål er å få mennesker til å bli enige ved å eliminere forskjeller i blant dem og dermed få menneskeheten ut av mørket og inn i lyset. Slike formål er aldri avhengige av kleskoder, så hvorfor skulle Koranen være spesifikk på det?

Koranen har gitt oss noen enkle retningslinjer som å kle oss anstendige, og dermed har vi evnen selv til å avgjøre om hva som er anstendig i hvilket miljø. Klær som er anstendige på Karl Johans gate klokken 14:00, vil kanskje ikke anses til å være anstendige på Tøyengata 02:00. Selv om klær er de samme så vil sted og tid ha noe å si om hva som er anstendig. Koranen setter ikke slike restriksjoner på oss som ikke har noe med dets primære mål å gjøre, som er menneskehetens beste. Det går an å være en anstendig person uten å ha dekket håret, og motsatt.

Vi blir holdt borte fra den sanne meldingen av Koranen, ved å la oss kaste bort tiden vår på sånne meningsløse tanker og konsepter.

45 70 jomfruer

Den tradisjonelle forståelsen sier at muslimer kommer til å bli belønnet med 70 jomfruer i det neste livet. I det siste har denne tolkningen vist seg til å være hovedinspirasjon hos de som ønsker seg en sikker plass i paradiset, ved å dø i Guds vei, altså ved å delta i kamp, eller ved å sprengte seg selv i lufta for å tjene deres religion.

Ordet som blir oversatt til “jomfru” i denne forstand er “*hoori*”, som er et arabisk ord.

Det arabiske språket baserer seg på røtter. Det vil si at vi får flere derivatformer ut i fra en verbal rot, men den grunnleggende meningen vil alltid reflekteres hos alle derivater. Dagens oversettelser gjør denne grunnleggende feilen at de ikke sjekker ordenes grunnleggende betydninger. Med tid blir det forandringer på hvordan et ord blir brukt, men Koranen som hevder å ha blitt presentert i ren arabisk form, må ha tatt høyde for å ha blitt skrevet i ren form med tanke på grunnleggende meninger.

Ordet *hoori* baserer seg på den verbale roten H-W-R, og den grunnleggende mening av denne roten er av å være uten urenheter. Dette innebærer at noe skal være av samme farge, egenskap eller karakteristikk, eller om noe blir urent, komme tilbake til dets opprinnelige rene? tilstand. Uansett hvilken derivatform som skapes av denne roten, må den inneholde denne grunnleggende meningen av renhet og uniform.

Noen har for eksempel foreslått av hvis vi skulle endre skrivemåten litt, så kan dette ordet bety druer, og at vi kommer til å få druer i paradiset i stedet for jomfruer. Dette strider imot språkets regler og grunnleggende betydninger av røtter. Dessuten er det å få druer i en metafysisk tilværelse like ulogisk som å få jomfruer der.

For å forstå ordet ytterligere kan vi eksempelvis tenke oss et fullstendig hvitt ark, som ikke har noen sorte prikker, men samme uniforme farge. Fargen må ikke være hvit, men forutsetningen er at det ikke forekommer noe fremmed farge der. Det er av denne grunn at derivat av denne roten brukes til å benevne ren og fin hvit mel som har samme farge, og er uten urenheter.

Et annet derivat har med tiden blitt brukt for å benevne de kvinner og menn som skulle ha fullstendig hvit farge rundt deres øyelinser. Altså at de ikke har noe blodsprikk eller synlige linjer. Dette er tegn på god helse og dermed skjønnhet, og det er nettopp her feiltolkningen til jomfruer oppstår. Vår daglige oppfatning av ordet *hoori* er av skjønnne jomfruer som skulle ha slike øyne, og beklageligvis er det oppfatning at slike kvinner venter martyrer i paradiset. Dette på grunnlag av Koranens vers som sier at i Jannat vil det være *hoori*.

Saken er at Koranen kaller samfunnet som tjener rikt på å etterleve Koranens lover, for Jannat. Dette er et samfunn som nyter gode fordeler og goder i den grad at deres konsentrasjon er meget tett. I slik samfunn skal det finnes hoori, altså mennesker med samme ideologi, tankegang, levestil, status, og makt. Hele samfunnet skal være uniform, leve etter samme standarder, og ikke ha noen urenheter i form av ideologi eller diskriminering av noe slags. Før dette ikke skjer, kan ikke samfunnet kalles for Jannat, men Koranen lover at dets etterlevelse vil føre samfunn til en slik tilstand.

Det med 70 jomfruer som belønning av martyrdom, stammer ikke i det hele tatt fra Koranen. Det sistnevnte kan kun dedikeres til mullaens egen fantasi, som oppfordrer mennesker til å kjempe og dø for deres sak, i stedet for å få Koranens misjon av fred implementert. Koranen har aldri nevnt tallet 70 og ordet betyr strengt tatt ikke "jomfru".

46 Nymåner

Den tradisjonelle oversettelsen av vers 2:189 bør ikke tas så lett. Tilsynelatende har dette ene verset to forskjellige emner i seg. Bare dette punktet at emner endrer seg fra det ene til det andre sann uten videre bør være en klar indikasjon på at oversettelsen og forståelsen er tvilsomt. Ikke bare det at emnet ikke er flytende i verset, men har heller ingen forbindelser med vers før eller siden.

Oversettelsen av 2:189 slik som den fremkommer på islam.no er som følgende, delt opp etter emner:

1. *De spør deg om nymånene, si: De er tidsbestemmelser for menneskene, og for valfarten.*
2. *Det er ikke fromhet, men overtro å gå inn i huset fra baksiden. Fromhet finnes hos den som frykter Gud. Så gå inn i huset gjennom døren og frykt Gud, så det må gå dere godt.*

Vi tar for oss det første emnet først. Det virker som om folk begynte å spørre budbringeren om hva de nå skulle tro om nymåner og hva de skulle gjøre med dem. Vi får høre forklaringer på dette at arabere pleide å tilbe månen og var ganske betatt av nymåner. Da Islam kom ble folk fortalt at de ikke lenger skulle tilbe månen. Til dette kom de med spørsmål om hva hensikten med nymåner var om man ikke skulle tilbe dem. All denne forklaringen stammer ikke i fra Koranen som selv hevder å forklare seg uten å trenge noen eksterne forklaringer. Dessuten har ikke denne forklaringen noe å gjøre med selveste tittelen av kapittel og heller ingenting å gjøre med emnet under diskusjon i fra vers 183-188 som tilsynelatende er om faste, eller om emnet fra vers 190 til videre som tilsynelatende er om pilegrimsreise og krig mot de vantro.

Dessuten må vi også fokusere på svaret som budbringeren ble instruert til å gi folk som spurte om nymåner: "De er tidsbestemmelser for menneskene, og for pilegrimsreisen". Har det seg slik at folk ikke visste noe om tidsregning fra før eller aldri hadde brukt nymåner til å beregne måned og års beregninger? Var nymåne noe nytt som ble introdusert av Islam og dermed ble folk nødt til å spørre om dens bruk? Hvorfor skulle folk bli fortalt at månens funksjon er å holde måned-beregninger og regne ut tid for pilegrimsreisen da arabere allerede hadde hatt en månekalender i mange århundrer før Islam og folk også pleide å utføre den årlige pilegrimsreisen til mekka også før islam? Og for alle dem som mener at Koranen avslører vitenskapelige prinsipper som datidens mennesker ikke kunne ha kjent til... hvorfor ble det ikke beskrevet her i samme sleng at gravitasjonen i fra månen hjelper på sjøfartsbevegelsen og at dette også er månens hensikt?

Dermed hopper vi frem til neste del av verset som tilsynelatende snakker om overtro at folk benyttet bakdørene i deres hus til å entre, og mente at det var fromhet i det. Da kan jo man lure på om hvorfor de bygde hoveddører i det hele tatt, om folk hele tiden entret husene sine via bakdører? Hva er forbindelsen mellom det å entre sine hus via hoveddører med gudsfrykt? Verset konkluderes med at om man entrer sitt hus via hoveddøra i stedet for bakdøra så vil man oppnå suksess. Hvordan er nå dette ikke

overtro som verset har tidligere prøvd å avfeie? Er meningen å bare erstatte en overtro med en annen.

Ordet oversatt til halvmåne baserer seg på roten “He-L-L” og den grunnleggende betydningen er “erklæring”. Nymåne erklærer starten av en ny måned i tidsregnskap, men dette betyr ikke at ordet skal utelukkende brukes til “nymåne”. Merk at ordet er i flertall mens nymåne er alltid den samme som åpenbarer seg på nytt og nytt hver måned. Her betyr ordet “erklæringer” i forbindelse med lovgivning som allerede har blitt gitt i tidligere vers. Ordet oversatt til pilegrimsreise har en grunnleggende betydning av å sette en stopper for noe, altså å avgjøre noe slik at prosessen stopper. Her snakker vi om en treningsperiode for dem som ønsker å etablere Koranens system i deres samfunn og hvordan de skal først gjennomføre en treningsperiode før de kan etablere dette systemet for fullt ut. De må først gjøre diverse øvelser som innebærer å eliminere klasse- og maktforskjeller. Når de da spør om hva disse erklæringer skal være godt for, så blir de svart at disse skal få dere til enden av deres etableringsperiode og få den avsluttet.

Forsket oversettelse av verset blir dermed som følgende:

De spør deg om motivet bak disse erklæringene. Fortell dem at disse har blitt gitt for å få disse folk frem til enden av deres etableringsperiode og dens avslutning. Og fromheten ligger ikke i at dere entrer dette systemet etter denne (etableringen). Men den fromme og den forsiktige er den som entrer det fra starten av. Og dere bør overholde Allahs lover for at dere kan oppnå suksess.

Så her snakker vi om en prosess av etablering. Ikke overtroiske ideer uten sammenheng. Beregning av tid gjør vi mennesker i henhold til forhold vi selv synes er passende, uten at vi skal gjøre noe religiøst ut av sånt.

47 Tvetydige vers

Skeptikere peker ofte mot den generelle oversettelsen av vers 3:7 og mener på bakgrunn av den at Koranen er ikke ment å bli forstått, at den er tvetydig og slett ikke logisk. Den generelle oversettelsen er som følgende:

Han har åpenbart deg (Muhammed) denne boken. I den forekommer vers som er klare og utvetydige, som er Bokens ryggrad, mens andre må fortolkes i samklang med disse. De, hvis hjerter er på vidvanke, fester seg ved dem som kan tolkes, idet de søker anstøtssteiner og begjærer deres endelige tolkning. Men ingen kjenner denne deres fortolkning unntatt Gud. De som er fast forankret i viten, sier: "Vi tror på det! Alt er fra Herren!" Men ingen lar seg formane unntatt de som har hjertets forstand.

Det som egentlig sies her er at Koranen har to typer vers. De ene type vers er klare og utvetydige og er grunnlaget av Koranens lære, mens andre type vers er tvetydige og uklare. De som ikke har deres hjerter på riktig sted, henger seg opp i slike tvetydige vers. Dette gjør de med gode hensikter for å forstå seg på dem, men de forstår ikke at det ikke er meningen at disse vers skal forstås. Dermed begynner de å komme med deres egne rare tolkninger av slike vers og kommer seg dermed på villspor. Ingen utenom Allah vet om den rette tolkningen av slike tvetydige vers. De som prøver å forstå deres rette mening, kaster seg ut i unødvendig arbeid og tjener ikke noe på det. Men de som er faste i deres tro og viten, de sier at vi har tro på at alt dette er fra vår Herre, og vi trenger ikke å forstå mer enn det som er meningen.

Den siste delen av verset blir ofte tolket slik at Allah lar enkelte folk forstå meningen av slike vers, uten at de trenger å anstrenge seg. Disse er utvalgte personer av spesiell viten og karakter. Denne tolkningen har gitt opphav til tanken av "hellige menn". Vi har derfor både levende og døde hellige menn innenfor islamske samfunn og vi mener at de er/ var bedre egnet enn oss ande til å forstå Koranens ord og tolkninger. Disse personer blir ofte referert til som imamer eller *aulia*, altså de som står/sto Allah nærmere enn alle andre. Mange later til å være klarsynte og påstår at de har direkte kontakt med det usette. Dette har gitt opphav til å be til dem i stedet for å be direkte til Gud.

Kritikernes standpunkt er klar når det gjelder Koranen og dette verset. De mener at Koranen erklærer jo selv at den ikke kan forstås og at den er tvetydig og uklar. Hvordan kan da denne boken være guddommelig eller klar veiledning til mennesker? Om enkelte vers er så uklare for mennesker at kun Allah vet om deres rette tolkning, og ingen mennesker vil noen gang forstå dem ut i fra deres forståelse og forskning, så hvorfor har Gud inkludert slike vers i Koranen i det hele tatt?

De religiøse er også klare på dette punktet. De sier at slike vers er en prøvelse. Det man trenger å gjøre er å ha sterk blind tro. En må ikke tenke for mye på slike vers, men bare godta det deres religiøse ledere lærer dem. Om man tenker for mye på sånt så kommer man seg på avveier, slik som Koranen nettopp sier i vers 3:7. Om Koranen sier at det ikke er meningen at vi skal forstå slike vers, så skal vi la være, mens vi forblir sterke i vår blinde tro.

Til tross for dette har enkelte Koranforskere prøvd å forklare dette verset med logisk tilnærming. Ordet som Koranen bruker til klare og utvetydige vers er *muhkamat*, mens ordet som er brukt til uklare og tvetydige vers er *tashbeehaat*.

Roten for ordet *muhkamat* er H-K-M og den grunnleggende meningen er å sette en ting på dens riktige plass. Med andre ord så er *hukm* noe som ordner opp i ting ved å rydde opp. En rettferdig avgjørelse eller dom blir derfor kalt for *hukm* fordi den retter opp i ting. En som gir slike avgjørelser, altså en dommer, blir dermed kalt for “Hakim”. Frem til bruk av dette ordet er alt klart at Koranens vers er *muhkamat*, altså at de retter opp i ting rettferdig eller setter ting i riktige perspektiv.

Så kommer vi til ordet *tashbeehat*. Roten for dette ordet er Sh-B-He og den grunnleggende meningen er av “å sammenligne en ting med en annen”. Altså kommer man frem til en løsning at vers som er *tashbeehaat*, kan ikke oversettes til “uklare” eller “tvetydige” siden riktig oversettelse er “sammenlikninger”.

Det er foreslått av forskere at enkelte steder hvor Koranen snakker om usette scenarier, som livet etter døden eller det samfunnet muslimer skal bygge, men som de enda ikke har sett, så kunne ikke Koranen bruke klare ord, men heller forklare dem med sammenlikninger og eksempler slik at de skulle få dannet seg et bilde. Dette er mer logisk tilnærming og man ser at Koranen ofte bruker eksempler for å forklare seg. Men likevel blir ikke hele verset klart. Hvorfor sies det at det er kun Allah som vet hva det virkelig menes og at man ikke bør forske på disse ordene for å forstå deres rette meninger?

For å forstå verset må vi fokusere på dets plass i konteksten, grammatikken og ordenes riktige meninger. Dermed må også forståelsen passes med resten av Koranens grunnleggende lære.

Konteksten av verset snakker om *al-kitab*, altså loven som nå representeres, i likhet med hvordan denne samme loven ble presentert også tidligere. Folk klarte ikke å bevare denne loven i opprinnelige form og gjorde endringer i den med tid. Nå er det mange som igjen ønsker å returnere til det resultatet som denne loven førte dem til i fortid, men i stedet for å fokusere på denne loven som nå presenteres på nytt i ren form, velger de heller å lete etter den i deres endrede bøker.

Ordet *ayyat* er av stor betydning her. Dette ordet blir som regel oversatt til “vers” og spesielt “Koranens vers”. Vi utelukker som regel at ordet kan ha noe annet bruk. Ordet er basert på roten A-Y-Y og betyr “indikasjon”. Ordets betydning er indikering mot et mål eller formål. Det er riktig at *ayaat-ullah* er alle indikeringer som leder oss mot det målet som Allahs regelverk peker oss mot, og dermed kan alle Koranens vers kalles for *ayyat*. Men vi må også ikke glemme at andre mål kan ha andre indikeringer, eller at det kan være feilaktige indikeringer i andre kilder som kan påstå at de leder oss mot samme mål. Ordet *ayyat* skal ikke låses til Koranens vers.

Det som dermed blir sagt i 3:7 er at denne loven (*al-kitab*) har nå blitt presentert. I den er det klare og utvetydige indikeringer som skal lede oss mot et formål. Dette formålet er å danne et samfunn hvor mennesker kan leve sammen i fred og harmoni. I motsetning til denne loven finnes det også andre lover som enten er menneskeskapte eller deformerte former av den samme loven som også ble presentert tidligere. De indikeringer som finnes i disse andre lovene er ikke ekte, men heller sammenlikninger til denne loven. Dem som ikke tenker med et åpent sinn, men som foretrekker deres tradisjonelle tolkninger, de prefererer heller disse andre lovene som er sammenlikninger. De ønsker heller å oppnå samme mål ved å bruke disse sammenliknende lovene, men det er kun Allahs regelverk som inneholder riktig viten, som virkelig kan lede mot det ønskede målet. De som forstår seg på dette, sier at vi ønsker fred kun ved å følge denne veiledningen som presenteres for oss nå. Alt dette er fra vår Forsørger. Det er faktisk ingen andre enn de som virkelig forstår dette, som kan bevare dette regelverket videre.

Det er sant at Koranen forklarer konsepter med eksempler, men ingen vers av Koranen er tvetydige eller uklare. Koranen oppfordrer oss gang på gang å tenke over dets vers, og ikke tro noe blindt. Essensen av vers 3:7 er rett og slett at Koranens veiledning er klar, mens andre veiledninger er diffuse, men våre tolkere har prøvd å trekke tvil mot selve Koranen ved å innføre slike feiltolkninger.

Reflekterer de ikke over Koranen? Hvis den stammet fra en annen enn Gud, så ville de nok funnet mange motsigelser i den! (4:82)

Nå har Vi gjort Koranen lett tilgjengelig til formaning! Men finnes det noen som lar seg formane? (54:17)

48 Hva betyr Bismillah?

Første verset av Koranen oversettes tradisjonelt til:

I Guds, den Barmhjertiges, den Nåderikes navn (1:1)

Ordet som til vanlig oversettes til "navn" er ordet "ism" med arabiske røtter ASM. Men se på ordet i første vers. Det er ingen Alif der. Om dette ordet hadde vært "navn" så burde det ha stått skrevet som (يَاسْمُ), men det står heller skrevet slikt uten Alif (يَسْمُ).

Spørsmålet da er om hva dette ordet er. Grammatikkens regler tilsier at roten som er brukt her, er ikke ASM men heller SMW fordi SM etterfølges av en stum Alif, som kan erstattes med en W, men denne roten betyr ikke navn men høyder, men selv da oversetter de ordet til "navn". Selv om vi skulle tro på dette så ville dette bety at ordet er sammensatt av en B i form av preposisjon, mens resten av ordet er ISM. Dette kan ikke stemme fordi på bakgrunn av grammatikk, kan ikke en setning starte med en preposisjon.

Dette tvinger oss til å mene at ordet ikke er "B+ISM" men heller "BISM" som er basert på roten B-S-M. Dette ordet betyr det glade potensialet som osrer seg frem i likhet med smilet som en ikke klarer å skjule.

Bismillah vil dermed ikke bety "ved Allahs navn" men heller "Allahs indikasjon er ..."

Dermed kan vi se på resten av verset.

Det som er verdt å bemerke her er at vi mener til vanlig at begge disse attributter er Guds, i aller fall i denne setningen. Men se at ordene er ikke skilt med en "og" i mellom dem. Begge ordene er forbundet på en slik måte at det ene ordet "eier" den andre. Rettende sagt så står det ikke "Rahman og Raheem" men heller "Raheems Rahman".

Ordet Raham med roten R-H-M betyr å sørge for ens alle behov slik at en kan utvikle seg i fred. Nettopp derfor blir livmoren kalt for raham fordi fosteret får dekket alle sine nødvendigheter for å utvikle seg og vokse.

Basert på denne roten har vi 2 ord, Rahman og Raheem. I henhold til grammatikken vil Rahman være den som sørger for ens nødvendigheter umiddelbart, mens Raheem er en som sørger for disse nødvendighetene hele tiden. Altså på en kontinuerlig basis.

For å presisere dette kort, så er Raheem det velferdssystemet som Koranen ber oss bygge i våre sosiale liv, som vil sørge for alle våre nødvendigheter på en kontinuerlig basis, slik at vi kan fortsette å utvikle oss. Mens Raheems Rahman må være den som gir oss umiddelbart veiledning til å danne et slikt system, altså Koranen.

Oppsummering:

- Bism = lite indikasjon av noe
- Allah = den som gir beskyttelse i nødens stund.
- Raheem = velferdssystemet som sørger for deg på kontinuerlig basis.
- Rahman = den umiddelbare koden til å danne et slikt system (Koranen).

Nå setter vi ordene sammen: *Bism-illah-hir-rahmani-raheem*

Dette vil bety: Denne umiddelbare koden til å danne et kontinuerlig velferdssystem, er en indikering mot Allahs lover.

Med andre ord, av alle naturlover som skulle gjelde i hele universet, representerer Koranen en lite brøkdel av dem som vi kan bruke til å danne et kontinuerlig givende velferdssystem.

Bismillah og *Rahman* er selve Koranens attributter og praktiske funksjoner, og ikke formuler som skal repeteres i håp om at noe skal skje, uten at man forstår hva en sier.

49 Blod for blod

Den vanlige oversettelsen av vers 2:178 er som følgende:

Dere som tror, det er foreskrevet dere gjengjeldelse for drap, fri mann for fri mann, slave for slave, kvinne for kvinne. Men om noen ettergis noe av sin bror, så skal det følges opp på sømmelig vis, og betaling skal skje på tilbørlig måte. Dette er en lettelse og en nåde fra Herren. Men den som etter dette går over grensen vil møte en pinefull straff. (2:178)

Første punktet i fra denne oversettelsen sier at drap skal straffes med døden og at straffen skal være basert på likestilling, men i henhold til samfunnsklasser. Om en fri man drepes, så skal en fri mann straffes for den, og om en slave blir drept, så skal en slave straffes, og om en kvinne drepes, så skal en kvinne straffes. Her er det noen underlige tegn til likestilling i et samfunn som skiller mellom frie menn og slaver. Riktignok hevder vi muslimer at Islam avskaffet slaveri, men at dette ikke skjedde momentant men gradvis. Det sies at i overgangsfasen fra eldre til nyere reformer vil det fremdeles være en periode hvor det vil være noe kompromiss og hvor slaveri vil imidlertid være tillat. Men denne antakelsen støttes ikke av Koranens ord i dette verset eller vers før eller etter. Dermed kommer det naturlige spørsmålet om hvorfor ordet "slave" nevnes her i en samfunnsreform når slaveri ikke skal eksistere i Islam i henhold til andre vers? Men i tillegg til dette har vi også det uløste problemet av rettferdig behandling. Hva vil skje om en slave dreper en fri mann? Vil da slaven slippes fri og hans frie herre bli dømt med døden? Hva skjer om en man dreper en kvinne eller omvendt? Hvordan skal vi definere straffen i henhold til dette verset? Dette rimer ikke.

Men det øvrige punktet er av mindre bekymring i forhold til den neste. I henhold til vanlig oversettelsen og den generelt aksepterte tolkningen, så kan de etterlatte av en drept person tilgi morderen om de vil. For dette kan de til og med kreve noe passende beløp som erstatning og dermed la morderen slippe unna. Det sies at denne ordningen er for å skape lettelse for oss. La oss nå se praktisk på dette. Om en person dreper en annen person i et samfunn, så er han farlig for hele samfunnet og ikke kun for de etterlate av den drepte. Hans handlinger har ikke kun en effekt på den dødes etterlatte men også hele samfunnet som nå vil være redd for ham i all fremtid. Hvordan kan da den dødes etterlate bestemme å ta en avgjørelse som kommer til å gå ut over også andre? En drapsmann begår ikke kriminalitet mot den døde eller hans familie, men begår en forbrytelse mot menneskeheten hvor han ødelegger harmonien av et fellesskap i samfunnet. I slike tilfeller kan ikke den dødes familie selv bestemme om de ønsker å ta imot en erstatning i form av penger og tilgi en morder eller ikke. Om en morder slippes løs mot betaling, vil han kunne drepe igjen med tanke på at han igjen kan slippe unna. I et samfunn hvor penger og makt er styrende vil en godt etablert morder til og med kunne presse den dødes familiemedlemmer med sin makt og formue og tvinge fram en tilgivelse. Hvordan kan da dette være en lettelse fra Herren for noen? Slik tankegang er rett i mot Koranens ideologi, men som dessverre forsvares med gale tolkninger av selv Koranens vers.

Merk at om denne oversettelsen er riktig så er den ut av sammenheng i henhold til det som blir sagt i vers før og etter. Dette er en klar indikasjon til at her er det noe som ikke stemmer.

La oss da se hva det kan være snakk om. Vi ser på verbale grunnleggende meninger av noen vesentlige ord i verset og ser dermed hva konklusjonen blir.

- A-M-N: Fred. Amano er de som lever fredelig i deres samfunn i henhold til Koranens lover.
- Q-Sd-Sd: Etterforskning, oppfølging.
- Q-T-L: degradering.
- H-R-T: Noe som er fri for feil og mangler.
- A-B-D: å være på en misjon er krevende, men hvor resultater er lovende.
- A-Th-N: Myk, lett.
- Ain-F-W: La noe gå uten strenge konsekvenser.
- A-Kh-W: Være på lik nivå av forståelse og levesett.
- T-B-Ain: Etterleve
- Ain-R-F: Kjenne noe igjen ut i fra dets karakteristikker/kjennetegn.

Ut ifra forståelsen av disse grunnleggende betydningene, riktig bruk av grammatikken og med tanke på emnet under diskusjon, kommer vi frem til følgende forklaring av verset.

Dere som ønsker å forbli lovlidige til Koranens lovverk, det er foreskrevet dere å:

- Etterforske/oppfølge saker av dem som prøver å degradere dette feilfrie systemet, i henhold til bestemmelser av dette feilfrie systemet.
- Etterforske/oppfølge saker av de som ønsker å degradere denne misjonen deres, i henhold til bestemmelser av denne misjonen.
- Etterforske/oppfølge saker av de som ønsker å degradere dette myke (snille) systemet, i henhold til bestemmelser av dette myke systemet.

Så om en av deres medborgere skulle vise noe etterslep eller forsømmelse i slike saker, så følg opp saksbehandlingen i henhold til de karakteristikker som dette systemet skal være kjent for, og utfør jobben på den best balanserte måten som mulig. Om dere gjør dette, så vil det være lettelse for dere i fra deres Forsørger (det forsørgende samfunnssystemet). Dermed, om noen selv etter dette lar være å følge regler, så la han måtte tåle ekstreme restriksjoner.

Meldinger viser seg igjen av å være av samfunnsvitenskapelige proporsjoner om hvordan en islamsk stat og dets borgere skal opptre mot kriminelle som blir funnet skyldige mot selve systemets parametere. De skal straffes i henhold til bestemmelser av det samme systemet som de jobber i mot, og skal ikke straffes basert på følelser.

Verset handler ikke om personlige hevn, som vanligvis antatt.

50 Mord og straff.

Den tradisjonelle oversettelsen av vers 4:92 men hensyn til mord, er som følgende:

- Det er ikke mulig for en troende å drepe en annen troende.
- Om noen dreper en troende ved feiltagelse, så påligger det ham å frigjøre en troende slave, og betale blodpenger til hans familie, med mindre de ettergir.
- Tilhører den drepte et folk dere ligger i fiendskap med, og er han troende, så skal en troende slave frigjøres.
- Tilhører han et folk dere har forbund med, så skal det betales blodpenger til hans familie, og en troende slave frigjøres.
- Finner drapsmannen ingen utvei til dette, så skal han faste i to påfølgende måneder,
- Dette er som en miskunn fra Gud. Gud vet, er vis.

Som observert over, har vi delt verset i punkter, og denne fordelingen virker meget naturlig. Tilsynelatende er denne oversettelsen ganske klar, men imidlertid er det en god del punkter og spørsmål som dukker opp ved ettertanke.

Verset starter med at en troende kan aldri drepe en annen troende. Tilsynelatende er dette feil, siden mange troende har drept andre troende i verden, i den tro at den andre faktisk var vantro. Her i fra starter en hel annen diskusjon for hva slags kriterier kan bedømme om hvem som er troende eller vantro, og hvem har autoritet til å bedømme dette. Vi lar denne diskusjonen ligge til en annen gang. Legg spesielt merke til at resten av verset snakker om straff som morderen kommer til å motta, om han dreper en annen troende ved feiltakelse. Med hensyn til dette må vi nesten se for oss et eksempel hvor to troende kolliderer med hverandre i hver deres bil, hvor en blir drept ved en feiltakelse. Skal da den overlevende belastes med mord og straffes? Tilsynelatende har jo ikke denne personen villet drepe den andre, og hadde aldri intensjoner om dette. Hvorfor skulle noen straffes for en handling som rett og slett var meget uheldig og aldri planlagt? Har ikke menneskelig rasjonalitet ført oss til den konklusjonen at straff skal innføres når handlingen er planlagt, og ikke når en handling begår i uvitenhet eller ved uhell?

Uansett, la oss se på denne straffeformen som morderen skal motta i tilfellet han dreper en annen troende ved uhell. Som vi ser, er det litt forskjellsbehandling og straffens karakter baseres på stillingen av den drepte.

Første kriterier er at drap begått ved feiltakelse skal straffes med at morderen må frigjøre en slave, og betale en viss sum til den dreptes familie. Det klare spørsmålet her er, hva om morderen ikke har en slave å frigi, med mindre en troende slave? Hvorfor skulle en troende person egentlig ha en slave i det hele tatt hvis den grunnleggende læren av Koranen er om gjensidig forståelse og likestilling blant mennesker? Her har enkelte eksperter uttalt seg og sagt at slike direktiver ble gitt under den tid da slaveriet enda ikke var avskaffet. Siden Koranen avskaffet slaveri senere, kan vi se på slike vers som foreldet. Men dette ville jo bety at enkelte vers i Koranen ikke er uavhengige av tid, altså ikke gjeldende for alle tider.

Et slikt syn åpner mange dører for konspirasjoner som tillater å erklære mange vers som uaktuelle, med hensyn til tolkerens smak og behag. Slikt er farlig. Har Koranen sagt noe, så gjelder det for all tid. Men dette stiller oss i mørkere lys, for da betyr det at slaveri egentlig er tillatt? Selvsagt ikke. Her er det noe som ikke stemmer.

Når det gjelder blodpenger som den dreptes familie skal motta fra morderen, så står det ikke spesifikt hvor mye dette beløpet skal være. Som tolkningen over sier, så kan den også være null. Fra dette virker det som om ens familie har selv lov til å bestemme hvor mye familien prissetter morderens frelse, på bekostning av deres tap. Dette virker ikke rimelig. For det første, om en mord har blitt begått så blir ikke kun familien til den døde pårørt, men også hele samfunnet. Ens familie kan ikke selv bestemme om drapet var utilsiktet eller begått med intensjoner, og kan dermed ikke selv avgjøre om den kan tilgis eller ikke, eller hvor mye morderen kan eventuelt kjøpe seg fri med. Dette skal være opp til samfunnets lover og regler som alle må følge. Altså er heller ikke denne tolkningen logisk.

Deretter ser vi forskjellsbehandling. Om den troende personen som ble drept, tilhørte en nasjon som ikke var troende, altså en som dreperens nasjon ikke har gode relasjoner med, så holder det med å frigjøre en slave, uten at betaling til familien er nødvendig. Men dersom det finnes en samarbeid mellom nasjonene, så skal også penger betales til familien i tillegg til at en troende slave frigjøres. En vantro slave har uansett ingen sjans.

Om drapsmannen ikke har midler, altså ingen slaver, og ingen penger, så skal han faste i måneder. Legg spesiell merke til at det å faste som erklæres som hellig i måneden av Ramadan, er faktisk straff her for noe som grusomt som mord. Hvordan kan dette henge sammen? Enten skal faste være bra, eller straff. Hvorfor skulle Koranen erklære den til å være bra ett sted men straff et annet?

Så kommer vi til neste vers, altså 4:93 som også sier noe om straff om mord blir begått med intensjoner. Men den som forsettlig dreper en troende, hans lønn er helvete, og der skal han være og bli. Altså en som begår mord ved feiltakelse eller uhell, skal straffes med frigjøring av slaver, betaling av penger, eller faste, men en som dreper med intensjon, for han er det heller straff i helvete, men ingenting her. Da trenger han verken å frigjøre noen slaver, eller betale de pårørende. Vel og merke at enkelte muslimske land har innført dette i deres lovverk, men der kan selv mordere som har drept med full intensjon, slippe unna fengsel fordi de betaler seg fri ved å tilby familien et beløp, eller presser dem til å offentlig tilgi morderen, som i de fleste tilfeller er en innflytelsesrik person. Denne oversettelsen og dens gale bruk forårsaker heller urettferdighet, enn rettferdighet i samfunnet, noe som våre religiøse lærde prester støtter.

Vel og merke at slike oversettelser sier ingenting om hva skjer om en troende dreper en vantro. Og hvorfor skulle de det? Mange steder er det jo indikasjoner til at det er jo det de troende skal gjøre, som om det er en fast del av deres tro. Det spiller liksom ingen rolle om den drepte døde ved uhell eller intensjon. Så lenge han var vantro så er det liksom ikke noe problem? Selvsagt finner vi vers og deres oversettelser som sier at det å drepe en uskyldig person, er som å drepe hele menneskeheten. Men når to vers er fra samme Koranen så skal de utfylle hverandre og ikke tale imot hverandre. En av Koranen hovedkriterier er at det ikke skal være noen motsigelser i den.

Det er derfor ganske opplagt at verset er ikke oversatt riktig, siden oversettelsen verken virket logisk eller komplett. Riktig forståelse av verset kommer til å bli presentert i et senere innlegg.

51 Allahs *la'nat*.

Som regel tilknytter vi ordet *la'nat* til noe stygt. Dette kan oversettetes til forbannelse eller fordømmelse.

Når Koranen sier at det er Allahs *la'nat* på Bani israel, så oversetter vi dette til at Allah forbanner jødene. Noe slikt er sterk imot tanken av en rettferdig Gud som er over alle humane emosjoner av hat eller misnøye til å forbanne noen.

Ordet *la'nat* er basert på roten L-Ain-N.

- *Laa'un* betyr å distansere fra noen grunn til misnøye, for å sky noen.
- *La'nat* fra Allah ville bety for et menneske å bli fratatt lykke i livet. Tydeligvis vil slikt deprivasjon være et resultat av å leve i mot Allah lover.
- *La'nat* ville derfor bety å bli fratatt gode ting eller resultater i livet som følge av handlinger som ikke er i samsvar med Allahs lover som produserer gode resultater.

Koranen sier at Bani Israel hevdet at Koranen lære aldri kan påvirke dem fordi dets lære ikke klarer å penetrere deres evne til å fatte fornuft (2:88). Men andre ord, at de ikke forstår hva Koranens lære skal være god for.

Til dette svarer Koranen i samme vers at “saken er ikke slik men derimot at de ikke forstår seg på Koranens lære fordi de ikke klarer å produsere de resultater som Allah lover sikter mot. I tidligere vers har det blitt forklart at dette skjer fordi de ikke opererer etter disse reglene i deres helhet, men følger kun noen av disse reglene som passer dem og deretter klager de når resultatet ikke er som lovet. De innser ikke at de ikke kan få produsert resultater om de ikke opererer fullt etter lovene. Dette har blitt kalt som Allahs *la'nat*.

I klar tekst ville du si at trafikkregler jobber i mot deg når du ikke kjører bilen din i henhold til trafikkreglene. Når du ikke stopper på rødt men kjører fordi, så kan disse samme reglene sørge for at du blir stoppet av politiet eller at du blir en del av en ulykke. Dette betyr ikke at reglene er der for å forbanne eller straffe deg, men det er faktisk du som ikke følger reglene og får dermed ikke til fredelige resultater. Dette ville være trafikkreglers *la'nat* på deg som du selv har skyld i. Tilsvarende er Allahs *la'nat*.

Nettopp slik er en *la'nati* en som ikke overholder et program eller alle regler og dermed produserer ikke de resultater han selv mener han burde ha gjort.

Ordet er slett ikke noe banneord som vi dessverre mener om det i dag.

52 Min Gud er sterkere enn din Gud.

I vers 2:258 leser vi om historien om en person som hadde makt i sitt land og som ikke likte at Ibrahim hadde fått makt fra sin Gud. Dermed begynte han å diskutere med Ibrahim.

Den generelle oversettelsen er som følgende:

Du vet vel om ham som tvistet med Abraham om hans Herre, om at Gud hadde gitt ham autoritet? Og Abraham sa: "Min Herre er den som bestemmer liv og død." Han svarte: "Jeg bestemmer også liv og død." Da sa Abraham: "Gud lar solen stå opp i øst. La nå du den stå opp i vest!" Den vantro ble forvirret. Gud leder ikke urettferdige mennesker. (2:258)

Så her får den vanlige oversettelsen oss til å tenke på en klassisk “min far er sterkere enn din far” scenario, uten at fedre faktisk tevla eller har noe interesse for det.

Ibrahim fremlegger sin sak og mener at hans Gud er den som bestemmer saker av liv og død. Dette uten å legge frem noe form for bevis. På dette svarer han andre fyren at han også har samme makt. Han kan altså bestemme om hvem som skal leve eller dø i hans rike, og er dermed like mektig som noe Gud. Om man tenker seg om så kan denne “kongen” faktisk bevise sin påstand i motsetning til Ibrahim. Men i stedet for å utdype dette punktet bytter Ibrahim emnet og begynner heller å snakke om soloppgang.

Ibrahim sier at hans Gud er faktisk den som får sola til å sto opp i øst, og om denne personen er sann i sin påstand, så kan han bevise dette ved å få sola til å stige i fra vest. På dette blir vedkommende forbløffet og får ikke svart. La oss analysere dette scenariet litt nærmere. Om en person i dag hadde gått mot en annen fra et annet tro og servert samme forklaring, hadde da den andre personen blitt overbevist? Her er noen eksempler på hva den andre personen kunne ha sagt?

- Hvordan vet du med sikkerhet om det er din Gud som får sola til å komme opp i øst? Hvordan kan du bevise at dette ikke skjer i henhold til naturen eller på grunn av en annen gud?
- Om du er så sikker i din sak, så hvorfor kan ikke heller du få din Gud til å få sola til å dukke opp fra vest en dag?

Vi kan jo selv prøve dette ut og servere dette argumentet til en ateist eller en for en annen religion, og se om han kjøper dette argumentet og gir seg. Dette vil neppe skje, og dermed er hele dette argumentet svak.

Spørsmålet som gjenstår å svare er selvsagt om Koranen serverer oss med sånne svake argumenter? Folk som begynner å tenke logisk over slike tolkninger blir fort pessimist og gir dessverre fort opp på Koranen.

Men forskningen gjort med hensyn til rot-betydninger sier oss heldigvis noe annet og tilfredsstiller logikken.

Liv og død i dette verset er ikke med hensyn til personer, men nasjoner. Her snakker vi om nasjonal eller samfunnsutvikling eller dets fall. Ordet for Gud i dette verset er Rabb, som betyr en som sørger for ens alle nødvendigheter. Ibrahim sier dermed at min Forsørgers lovgiving er den som samfunnets liv og død skjer i henhold til. Altså snakker vi ikke direkte om Gud men lovverket som må følges for å lykkes på nasjonalt nivå, eller gå imot for å feile. Motparten kommer med samme påstand at også mine lover har denne kvaliteten. Når folk følger meg så holder deres samfunn seg levende og når de går imot mine lover så blir de ødelagt.

Til dette er svaret i forbindelse med det som ble sagt tidligere at min Rabb får *Shams* til å komme fra *al-mashbriq*. *Shams* betyr å holde seg i bevegelse, være urolig og likevel fin og fager. *Mashbriq* betyr ikke øst alltid, men et sted hvor ting åpner seg og blir belyst i fra. Maghrib betyr nødvendigvis ikke vest, men et sted hvor ting blir borte, eller forsvinner.

Ved å sette alle ting i perspektiv så sier Ibrahim at lovverket som jeg presenterer gir utviklingsmuligheter i fra lover som er belyste og åpne. I fra disse kommer fine bevegelser som nasjoner kan ha utnytte av, mens ditt regiment er basert på dystert monarki som sørger for at fine og fagre bevegelser avsluttes eller forsvinner. Du regjerer over folk ut i fra blinde lover som undertrykker i stedet for å åpne opp muligheter til utvikling.

Dette er argumentet som fikk motstanderen til å tie og innse at han tok feil, og at regelverket som Ibrahim presenterte var faktisk bedre enn styremetoden han selv hadde holdt kjært. Vi snakker ikke om kun en dialog men en lang prosess som det tok tid til å bevisse.

53 Var Budbringeren analfabet?

Våre lærde hevder at Budbringeren Muhammed var analfabet da han mottatt den guddommelige meldingen i form av Koranen. Disse lærde støtter denne ideen om analfabetisme med oversettelser av Koranens følgende vers:

For dem som følger Sendebudet, profeten blant de analfabetene ... (7:157)

Tro på Gud og Hans sendebud, profeten blant de analfabetene ... (7:158)

For det første er det tvilsomt at Muhammed var analfabet. Det sies at han ble oppdratt av sin onkel, reiste som kjøpmann, og leverte forsyninger til ulike lokalsamfunn. Han hadde også reist mye sammen med sin første kone Khadija, som hyret ham til å hjelpe henne med handelsvirksomhet. Det må da ha vært noe form for skriftlig dokumentasjon av disse transaksjonene. Handelsvirksomhet kan ikke eksistere uten notater av hva og hvor mye som ble sendt eller solgt til hvem.

Nyere forskning har vist at det arabiske ordet *ummi*, som til vanlig oversettes til "analfabet" betyr ikke en som ikke kan skrive eller lese, men en som ikke har viten av det som ikke tilhører hans territorium. Dette ordet er basert på den verbale roten (A-M-M) som betyr å ha en grunnleggende tilknytning til noe. Selve ordet *ummi* er ment for folk som kun har kunnskap om deres lokale samfunn eller viten som eksisterer blant dem, og som ikke kjenner til viten av andre.

Koranen har brukt ordet *ummi* mot *abl-e-Kitab* altså "de med kitab". Ordet Kitab blir ofte oversatt til "bok" og dermed blir *abl-e-Kitab* oversatt til "bokens folk". Med dette menes det folk som har mottatt en eller annen guddommelig bok (men ikke alltid, siden hinduer av andre lignende religioner blir ikke inkludert her, selv om de også har deres bøker). Nærmere analyse viser oss at ordet *kitab* ikke bare betyr bok, men heller regelverk. Nå må vi huske at meldingen som diverse budbringere kom med i forskjellige tider, var i bunn og grunn den samme, og selveste regelverket var alltid den samme. Så alle nasjoner eller folk som noen gang har mottatt denne grunnleggende koden, og som kjenner til den i en eller annen form, er "kodens folk" eller *abl-e-Kitab*. I motsetning, de som aldri mottok denne grunnleggende koden av samhold blant folk, er *ummi* altså de som er ukjente til denne koden.

Koranen sier at før Budbringeren ble gjort kjent med denne grunnleggende koden, så var han blant dem som ikke kjente til den. Han forsto seg på den, og lærte den videre til sitt folk i ettertid.

Han er den som en lot Budbringer fremstå blant ummi folk fra deres egne rekker, for å fremlese Hans ord for dem, og for å rense dem, og lære dem Koden og visdommen. Mens tidligere var de klart på villspor. (62:2)

Budbringeren var på ingen måte en analfabet som ikke kunne lese eller skrive. Slike historier er skrevet for å få satt hans karakter i dårlig lys, som ingen Koranforsker kan tillate.

Allerede i starten av Koranen leser vi at den som mottar Koranen er en som er utdannet og opplært person som kjenner til historien. Han vet at det har eksistert nasjoner som levde godt fordi de fulgte en spesifikk kode og hadde et spesifikt livssyn. Han er på jakt etter denne koden og ber til Gud at han skal få bli blant dem som mottok denne koden.

Veiled oss mot banen som er åpen og tydelig. Banen av dem som mottok din velsignelse, og ikke banen av dem som mottok din vrede, og hvis eksistens ble eliminert. (1:6-7)

Dette er ikke en bønn av en analfabet. Dette er en person som forstår at hans nasjon ikke lever etter riktige lover og regler og at hans nasjon er på vei mot en samfunnskollaps. Han ønsker ikke samme skjebne for dem som tidligere mislykkede nasjoner led. Han ønsker veiledning som skal hjelpe han med å lede nasjonen hans mot lykke og stolthet. Fyren er en utdannet revolusjonær, men som er på jakt etter riktig retning. Som svar fikk han Koranen som inneholder de retningslinjer som tidligere suksessrike nasjoner fulgte. Her finner vi menneskerettigheter og rettferdighetslover.

Det er meget beklagelig og sørgelig at enkelte historikere eller religiøse lærde prøver på at en person av slikt kaliber skal huskes som analfabet.

54 Ramzan

Grunnleggende meningen av roten til ordet *ramzan* er av ekstrem påkjenning. Denne roten genererer meninger som intens varme som brenner av den ytterste huden. Den betyr også å skjerpe bladet av et sverd som skulle være skarp nok til å kunne skrape bort det ytterste laget av huden.

Ramadan måned har ikke fått sitt navn som et resultat av islamsk innføring, men eksisterte også tidligere. Hvis vi skulle tilknytte ordets grunnleggende mening med navnet på en måned, så kan vi tenke oss at Ramadan var en måned hvor været var veldig varmt. Derimot er det et problem med denne teorien. På tiden av Koranens åpenbaring brukte ikke arabere solkalender, men heller månekalender som roterer ti dager tilbake pr solår. Hvis navnet på en måned skulle indikere til ekstrem varme, så må de ha hatt solkalender for å sikre seg at Ramadan måneden alltid kom under den intens varme perioden. Derimot kan ikke dette stemte siden denne måneden tilhører månekalender hvor samme måned alltid kommer ti dager før tidligere år, og kan også komme om vinter. Om Ramadan er navnet på en måned, så må den ha hatt en eller annen tilknytning til dets grunnleggende betydning av intensitet. Om dette ikke er snakk om varme eller værforhold, så må det ha vært noe annet som gjorde at denne måneden ble oppkalt slik. Om noen nå skulle mene at Ramadan er intens på grunn av fasten, så fastet vel ikke arabere før åpenbaringen av Koranen. Om arabere eller andre fatet også før Koranens åpenbaring, så burde kanskje arabere heller ha hatt et mer hellig navn for denne måneden eller at dens betydning skulle være forbundet med ekstrem påkjenning. Hvordan har det seg at en måned som er oppkalt etter ekstreme påkjenninger skulle få status av å være velsignet, uten at noen gjør noe med navnet, som har en negativ mening?

Kan fasten gjøre oss gudfryktige?

Vi ser litt nærmere på vers 2:183.

Dere som tror, det er foreskrevet dere saum (å faste), slik det var foreskrevet dem som var før dere, så dere må bli mutaqqi (gudfryktige). (2:183)

Konklusjonen en kan komme frem til her er at om en overholder *soum*, så blir man *mutaqqi*. Dette bør være en enkel og grei regel. Dette er derimot ikke det praktiske tilfellet. At en person faster betyr ikke nødvendigvis at vedkommende blir gudfryktig av den grunn. Saken er nå slik at begge ordene er feil oversatt i den vanlige oversettelsen. Ordet *soum* betyr ikke faste og ordet *mutaqqi* betyr ikke gudfryktig. Vi kommer tilbake til de virkelige meninger senere.

I dagens elektroniske verden har det blitt lettere å gjøre forskning. Vi kan gå til en nettside som lar oss søke på ord i Koranen. For eksempel om vi søker ordet gudfryktig så får vi en lang liste over alle vers hvor ordet *mutaqqi* er brukt. For eksempel:

Nå har Vi gjort Koranen lettfattelig ved ditt eget språk, slik at du med den kan gi gudfryktige (mutaqqeen) det gode budskapet, og advare sta og stridbare folk. (19:93)

En blir nødt til å tenke litt her. Koranen ble presentert til de som allerede var *mutaqqi*. De skulle ikke gjøres om til *mutaqqi*. Den skulle heller advare dem som var stridbare. Altså kan ikke *mutaqqi* oversettes til gudfryktig, siden også de stridbare folka fryktet deres egne guder. La oss se om det finnes noen andre referanser på hva ordet *mutaqqi* definerer som.

Skulle Vi sette dem som er med fred og lever rettskaffent på linje med dem som anstiller ufred og elendighet på jorden? Skulle Vi sette al-muttaqeen på linje med al-fujjar? (38:28)

Her ser vi at *muttaqeen* er de som lever med fred, og lever rettskaffent. Disse egenskaper snakker ikke om gudsfrykt. Med andre ord, så skal vi overholde *soum* slik at den skal hjelpe oss med å leve i fred og leve rettskaffent. Da må en vurdere om fasten vår leder oss til noe slikt i dag? Kan da *soum* være fasten? En meget viktig ting å notere seg er følgende vers. Merk at den generelle oversettelsen fremlegges og dermed er mange ord feiloversatt i henhold til rotbetydninger og grammatikken.

Fromheten består ikke i at dere vender ansiktene i bønn mot øst eller vest. Sann fromhet er i å ha tillit til Allahs lover, og dets resultater, til malaika, skriften og profetene, og gi bort av det man har, om det enn er kjær, til slektninger, faderløse og fattige, veifarende og tiggere, og til frikjøping av slaver, å forrette bønner, å utrede det rituelle bidrag, å overholde inngåtte avtaler, å være tålmodig i ulykke og nød og i trengselens tid. Disse gjør troen sann. Disse er de sanne muttaqeen (gudfryktige). (2:177)

Det som er poenget med å fremlegge dette verset, til tross for mange oversettelsesfeil, er at alle disse egenskapene som ble beskrevet til å bli sanne *muttaqeen*, ikke inneholder begrepet av faste. De sanne *muttaqeen* er dermed ikke de som faster, og ordet *soum* må på ett eller annet nivå være ekvivalent med alle disse begrepene som det snakkes om i nevnt vers. Dette fordi i henhold til vers 4:82, så har Koranen ingen motsigelser i seg.

Ordet *mutaqqi* har verbale røtter (q-q-y) og har grunnleggende betydning av å være meget forsiktig med noe. Befare noe på en slik måte at en alltid er obs på dets velvære og være redd for eventuelle skader på den.

Å gjøre *taqwa* av Allah, altså å være *mutaqqi* mot Allah betyr ikke å frykte Allah, men å bevare Allahs regelverk med ytterst forsiktighet. *Soum* er noe som tillater oss dette og ved å overholde *soum* kan vi oppnå status av *muttaqeen*. Dette leder oss på ingen vei mot en konklusjon at *soum* er å avstå fra næringsinntak.

Fastens effekt

Vi muslimer faster fordi vi har blitt fortalt fra fødselen av at Gud ønsker visse ting fra oss. Vi blir fortalt at om vi gjør det som Gud ønsker fra oss, så blidgjør vi ham. Blidgjørelse av Gud er derimot et kompleks konsept. Det å blidgjøre Gud betyr at Gud ikke er blid, altså sur. Å være sur eller glad er derimot menneskelige følelser som ikke passer seg for konseptet av Gud. Så hvorfor faster vi?

Andre har sagt at vi faster for å selv føle hvordan det er å være fattig og dermed sulten. Dette gir oss mer forståelse for de som er fattige og sulter, og vi kan dermed relatere oss med deres følelser. Dette høres først ut som en nobel tanke, men blir mer kompleks. Om meningen med faste er å føle hva de sultne og fattige føler, så burde den fastende delen av menneskeheten ha bidratt med å gjøre noe mer for de sultne slik at det ikke fantes fattige mer. Om dette er en oppgave som vi enda ikke har klart å fullføre i løpet av 1400 år, så er moralen vanskelig å oppfatte. Det som også er tankevekkende, er at for at vi skal føle med de sultne og fattige, så må det eksistere sultne og fattige. Dette betyr at for at vi skal føle fastens effekt, må vi alltid sørge for at det finnes fattige i verden. Om vi som mennesker hadde sørget for slikt at vi hadde delt våre verdier med de fattige slik at alle hadde kommet seg på samme nivå, eller det nivået hvor ingen i verden måtte sove sulten om kvelden, så hadde ikke fasten gitt oss noe effekt.

Den praktiske tilnærmingen er derimot noe annerledes. Vi som har god råd kan faste hele dagen, tilsynelatende for å føle med de fattige, men når fasten skal åpnes, har vi som oftest middagsbordet full av varierte matartikler, som oftest mer spesielle enn det vi hadde spist til daglig. Vi har ofte "aftar-fester" hvor vi samler oss for å hygge oss. Hvor blir det av medfølelsen til de fattige i så fall? Vi kan ofte bli forklart hva fastens effekt er, men ingen av forklaringer virker praktiske eller logiske.

La oss nå se på den tradisjonelle oversettelsen av Koranens vers som snakker om dette.

Dere som tror, det er foreskrevet dere å faste, slik det var foreskrevet dem som levde før dere, så dere må bli gudfryktige. (2:183)

Det som krever refleksjon av oss i dette verset her, er at vi blir tilsynelatende fortalt om å faste slik forrige generasjoner ble fortalt. Ikke bare at vi blir bedt om å utføre en handling, men det blir også fortalt hva slags resultater denne handlingen vil produsere. Resultatet av fasting vil være at vi ville bli gudfryktige. Så spørsmålet er om hvordan en person som ikke spiser eller drikker hele dagen, blir gudfryktig? For å vri på spørsmålet litt, kan en person som faster påstå at han har blitt gudfryktig som resultat av fastingen? Straks dette spørsmålet blir tatt opp, blir man bedt om å se på de første ordene av verset, altså "dere som tror". Dette betyr at kun de som virkelig tror kan bli gudfryktige. Men går ikke dette hånd i hånd? En som tror på noe uten bevis har jo ikke mye valg uansett. Dette endrer ikke grammatikken av verset som sier at forutsetningen for å bli gudfryktig, er ikke å ha viljen til å tro, men å faste.

For å oppsummere, Koranen sier at om du faster (overholder *soum*) så blir du gudfryktig (*mutaqqi*). Kan vi i dag si at alle som faster oppnår tilstand av gudsfrykt? Om dette ikke stemmer, så er det hull i vår forståelse. Vi har da enten eller ikke forstått hva *soum* er eller hva poenget med den er.

Vi har likevel evnen til å se om fasten vår i dag frembringer de resultater som vi har blitt lovet eller ikke. Om fasten vår ikke produserer riktige resultater, så er det rett og slett feil i vår forståelse av den eller dets fremgangsmåte. Da kan ikke *soum* som Koranen refererer til oversettes til faste hvor en ikke spiser og drikker, samt noen andre ting.

Skal de syke faste eller ikke?

Det er flere vers i Koranen som snakker om faste i henhold til vanlig oversettelse, altså at ordet *soum* er nevnt i disse vers og som oversettes til å faste.

De mest siterte er vers 2:183-2:187. Vi har nå sett på vers 2:183 fra mange forskjellige vinkler. Men det som er spesielt er at vers 2:183 og vers 2:184 er faktisk forbundet og grammatisk sett kan de ikke leses hver for seg. Eller i aller fall deler av dem danner en setning. Om vi kobler den første delen av vers 184 sammen med den siste av 183 så sier den vanlige oversettelsen følgende:

Dere som tror, det er foreskrevet dere å faste, slik det var foreskrevet dem som levde før dere, så dere må bli gudfryktige, i noen bestemte dager.

Her har vi et tolkningsproblem. Er det foreskrevet å faste for noen bestemte dager, eller skal vi bli gudfryktige for noen bestemte dager? Om vi sier at det er det førstnevnte, så er grammatikken ikke forsvarlig. Om det er den sistnevnte, så er moralen uklar. Men vi fortsetter med forutsetningen at det er snakk om noen bestemte dager, selv om det ikke står her at det er snakk om dager av måneden Ramadan. Resten av vers 2:184 sier:

Hvis noen er syke eller på reise, så et antall andre dager. De som er i stand til å faste, kan frikjøpe seg ved å bespise en fattig. Men om noen frivillig gjør en slik god gjerning, er det bedre for ham. Dog, at dere faster, er det beste for dere, om dere bare visste.

Om vi i første omgang kun fokuserer på det som blir sagt om de syke, så skal de faste noen andre antall dager. Det samme repeteres i vers 2:185 hvor det står:

Om noen er syke eller på reise, skal han faste et antall andre dager.

En må legge merke til at det ikke står et eneste sted at de syke skal faste noen andre antall dager etter at de blir friske. Det står heller ikke noen steder at de som har langvarige sykdommer kan unnskyldes fra å faste. En diabetiker er dermed ikke unnskyldt å faste på noen kriterier. Om han/hun ikke faster nå, så er han/hun pliktig til å faste senere. Ikke står det når og ikke står det hvordan. Så om en diabetiker eller en annen lignende pasient må faste, skal han/hun se på det som en velsignelse eller straff?

En diabetiker eller annen syk person må faste før eller siden. Men en som er i stand til å faste kan la være å faste om han mater en fattig person. Noen som ser logikken?

Merk dere at dette er oversettelsesfeil som skaper denne u-logikken som vi alle aksepterer som en del av vår Deen uten at vi noen gang tenker eller forsker selv. Om vi skulle klare å forstå de riktige meningene av Koranens ord, så finner vi ikke annet enn logikk som ikke kan utfordres. Også denne u-logikken av den vanlige oversettelsen peker oss mot at *sunn* ikke kan bety faste slik vi kjenner den til å være i dag.

Faste fra morgen til kveld.

Vi er alle innforstått med at fasten under måneden av Ramadan varer i fra daggry til solnedgang. Som kjent er det noe som vi en eller annen gang sikkert har tenkt på selv, men latt være å tenke for mye på. Om saken er så simpelt som å faste fra daggry til solnedgang, så er det ikke rettferdig fordeling av fastetid blant jordas befolkning. Enkelte steder er det helt umulig å overholde denne regelen.

Som vi vet så roterer ikke jorda rundt solen på samme måte overalt, dette innebærer at noen steder er dager korte og andre steder er dager lange. Jo lenger nord eller sør vi går, jo større blir denne forskjellen. Det er ingen hemmelighet for oss at selv i Nord-Norge kommer det noen sommerdager hvor sola ikke går ned i det hele tatt, eller i andre dager kan sola belyse himmelen i mer enn 23 timer. I motsetning til det kan det være vinterdager hvor sola knapt kommer frem.

Fordi månekalender roterer 10 dager tilbake hvert solår, kan Ramadan falle både om sommer og vinter. Hvordan skal man da klare å forholde seg til denne regelen av morgen til kveld? Det er nærmest umulig. Det blir mer komplisert om vi tenker oss å være nær polene hvor dag og natt kan vare i opp til 6 måned om gangen. Altså at sola ikke går ned 6 måned eller ikke kommer opp 6 måned. Der blir det å faste i henhold til islamske regler helt umulig.

Vi i Norge kjenner til denne problematikken, og vet at folk har kommet med flere "løsninger" eller "vri" på loven. Ene regelen er at siden Norge ikke er islamsk land, så kan vi forholde oss til vårt nærmeste islamske land og dets fastetider. I vårt tilfelle blir dette Tyrkia. Det som er tankeverdig her er om hva disse imamer hadde gjort om Norge hadde vært et islamsk land? Måtte de da forholde seg til sola her? Denne regelen er i seg selv meget upraktisk. Vel å merke at Koranen har ikke sagt noe slikt. Koranen er for alle tiders mennesker for hele verden, men selv da skulle den ikke være klar på saker som er avhengig av geografi? Det er ikke spesifisert noen steder at en skal forholde seg til nærmeste muslimsk land, eller bare mekka, eller lokalt. Den forteller heller ikke at hva en skal gjøre i en fjern fremtid, når mennesker kommer til å forlate jorda og kanskje bosette seg på månen eller mars. Hva skal muslimer da gjøre? Om en skal forholde seg til Koranens nåværende oversettelse så sliter man, men om man lager flere "justeringer" i denne loven så har man løst det praktiske, men man lever jo ikke ordrett etter Koranen lenger, noe som også er tilfelle for folk i Norge.

Her har de lærde bommet litt. Koranen er for enhver tid og ethvert folk. Den gir ikke lover og regler som kun gjelder i bestemte tider eller sted. Den gir kun lover som kan

gjelde alle til enhver tid og sted. Dermed kan ikke vår nåværende forståelse av fastetider være korrekt.

Et annet ting er at i vers 2:185 står det at en skal overholde faste i Ramadan. Vers 2:186 snakker om noe helt annet. Vers 2:187 snakker også om andre ting men i mellom setninger kommer det en setning som oversettes ordrett til følgende

Og spis og drikk helt til en hvit tråd blir tydelig for dere i fra en svart tråd i daggryet.

En kan enkelt argumentere at siden vers 185 til 187 ikke er sammenhengende, trenger ikke vers 187 nødvendigvis trenge å handle om Ramadan, og dermed kan dette bety at det egentlig ikke er lov å spise om dagen, faktisk hele året. Noe som selvsagt ikke er tilfellet.

Islam er logikk. Koranens ord er logiske, men slik vi kjenner til dem i dag, serverer de ikke noe logikk når det kommer til faste og fastetider.

Vi vil fremlegge vår tolkning av disse vers senere, som indikerer til at disse vers ikke er om å gå sulten hele dagen, men meldinger er politisk rettet for samfunnets kollektive fordel. Husk derimot at dette kun er en mening som bør vurderes, ikke påtvinges noen som faster. Alle skal ha rett til å ta deres egne valg ut i fra deres forståelse og selv se om de finner noe fortjeneste i det eller ikke. Vi oppfordrer alle til å selv studere Koranen. I denne sammenheng er vers i fra 2:182 til 2:187 aktuelle.

Er det logisk å faste?

Som sagt tidligere, er roten til ordet *soum* (sad-w-m), og ord som *sam*, *yasoum*, *souma*, og *siam* er avledet fra denne ordstammen. Ordene indikerer alltid til en handling som har stoppet eller blitt avbrutt. Side 953 i arabiske ordboken *Alqamous Alhabeed* defineres betydningen av *al-soum* til å stoppe en tale eller handling. Men islamske talsmenn har antatt at *soum* er ekvivalent med å slutte å spise og ha intime relasjoner. Her skal det i første omgang kun hintes frem en refleksjon på noen vers fra Koranen, noe enhver kan tenke over og studere. *Soum* er utledet som *rozaah* (å faste fra persisk) fra *surah Baqrah* vers 183 til 187. La oss igjen se litt på noen av disse versene i de ord de vanligvis blir presentert med:

Dere som tror, det er foreskrevet dere å faste, slik det var foreskrevet dem som levde før dere, så dere må bli gudfryktige. (2:183)

I noen bestemte dager. Hvis noen er syke eller på reise, så et antall andre dager. De som er i stand til å faste, kan frikjøpe seg ved å bespise en fattig. Men om noen frivillig gjør en slik god gjerning, er det bedre for ham. Dog, at dere faster, er det beste for dere, om dere bare visste. (2:184)

I måneden ramadan, hvori Koranen ble åpenbart som ledelse for menneskene, som ledelsens klare ord, og som kriterium for vrangt og rett – de av dere som er til stede i den måneden, skal faste i den. Om noen er syke eller på reise, skal han faste et antall andre dager. Gud vil gjøre det lett for dere, ikke vanskelig, og slik at dere kan fullføre dagtallet, så dere må prise Gud fordi Han leder dere og vise takknemlighet. (2:185)

Når Mine tjenere spør etter Meg, se, Jeg er nær. Jeg svarer den beendes bønn når han ber til Meg. Måtte de så høre på Meg, og tro på Meg, så de må finne den rette vei. (02:186)

Det er tillatt for dere å ha omgang med deres hustruer om natten under fasten. De er en kledning for dere, og dere for dem. Gud vet at dere har skapt misforståelser hos dere selv, og Han har vendt seg i nåde mot dere og har unnskyldt. Så nå kan dere være sammen med dem, og søke det som er Guds ordning for dere. Spis og drikk til en hvit tråd kan skilles fra en svart i daggryet. Så skal dere fullføre fasten til kvelden, og ha ikke omgang med kvinner, idet dere skal samles i moskeene. Dette er de grenser Gud har satt, så kom dem ikke for nær. Således klargjør Gud sitt ord for menneskene, så de må bli gudfryktige. (02:187)

Det er så mye å ta fatt i her at vi blir nødt til å se på et vers om gangen.

02:183

I tillegg til det som vi allerede har diskutert må vi også holde fokus på at her blir det fortalt at det å holde *saum* ikke er noe nytt, men tidligere nasjoner fikk også samme instruks. Siden Koranen påstår å forklare seg selv, må dette ha vært avklart i selve Koranen. De eneste gangene vi leser om tidligere generasjoner med tanke på *saum*, er personligheter av Zacharias og Mariam. I tilfellet av Zacharias ble han fortalt om å ikke snakke under fasten, selv om ordet *saum* ikke er nevnt i forbindelse med ham. Det samme ser vi om Maria, at hun ikke skulle snakke med noen for en dag under hennes faste, derimot kunne hun spise alt. Det som er tankevekkende men som vi ikke kommer til å snakke om her, er hvorfor Koranen snakker om tidligere nasjoner som fikk instruks om fasten, men kun refererer til enkeltpersoner som fikk disse instruksene?

02:184

Generelle forståelsen her er at denne fastingen kun gjelder for noen dager i året, og som skal holde oss gudfryktige. Legg selv merke til at det ikke er snakk om noe års beregning her, om det er snakk om noen dager, så er ikke de dagene definert her i dette verset. Videre blir det snakk om hvordan disse dagene kan erstattes av andre under sykdom og reise, eller hvordan en kan kjøpe seg fri fra dette, men fremdeles bli gudfryktig.

02:185

Først nå blir det snakk om måneden Ramadan, hvor i Koranen ble åpenbart. Men vi blir også fortalt at Koranen ble åpenbart over en periode på 23 år. For å overvinne dette avviket, forteller de oss at åpenbaringen av Koranen startet i Ramadan, selv om hele åpenbaringen tok mye lengre tid. Vel og merke at det er faktisk ikke det som står i verset her. Om en stiller spørsmål til dette punktet blir du ytterligere fortalt at Koranen ble brakt ned fra den høye himmelen til laveste himmelen i Ramadan. Deretter ble den åpenbart til profeten litt etter litt over en lengre periode på 23 år. En kan igjen lure på hvordan de kommer opp med slike forklaringer når Koranens vers ikke støtter dette, men sier at Koranen ble åpenbart i Ramadan. Det er ikke noe mer snakk enn det.

Vi deler opp dette verset for å fokusere oss på dens oppbygging.

Del en sier:

I måneden ramadan (shahar-e-ramzan) hvori Koranen ble åpenbart som ledelse for menneskene, som ledelsens klare ord, og som kriterium for vrangt og rett

Det vil si at vi vil trenge Koranen under *shahar-e-ramzan*. Formålet med å minne oss på dette er at vi skal ta i bruk dets veiledning til å løse problemer som vil oppstå i denne perioden, fordi det er da den ble åpenbart som ledelse for menneskeheten. Hva er så denne perioden?

Del to sier:

De av dere som er til stede i den måneden, skal faste i den.

Denne tradisjonelle oversettelsen er svært vag. "De av dere som er til stede" innebærer de som er i live. Med andre ord, så er faste obligatorisk kun for de som lever. Dette er en merkelig kommando, siden det burde være åpenbart for alle at døde personer ikke kan faste. Om Koranen nå skulle begynne å spesifisere hvilket av dets retningslinjer som gjelder kun de levende, innebærer at det også finnes retningslinjer for kun de døde. Men dette stemmer ikke, siden Koranen kun er for de levende. Grunnet så mange ubesvarte spørsmål, og så mye ulogiske forklaringer, er vi nødt til å grave dypere og se hva de enkelte ordene egentlig betyr ut i fra deres grunnleggende rot betydninger.

Ordet som har blitt brukt til å benevne stedetilværelse, er *ashahada*, som betyr å ikke bare være til stedet, men å være der på en slik måte at det skal være mulig å bevitne det som foregår der. Om nå ordene som *shahr-e-ramzan* skal bli oversatt til å bety måneden av Ramadan, så er spørsmålet om hvordan kan en være tilstede i en måned for å kunne bevitne dets begivenheter? Hvordan er man være til stede i en måned og hvordan skal man bevitne den? Som allerede forklart, så betyr ordet *saum* å stoppe. Den kan kun bety faste om det er spesifisert at det er mat og drikke en skal stoppe fra inntak. Men her står det kun om å stoppe. Dermed er spørsmålet, hva en skal stoppe med? Hvorfor nettopp stoppe da en bevitner denne spesifikke måneden og ikke før eller siden?

02:186

Her sier Gud at når Hans tjenere spør etter dem, så er Han nær og svarer den beendes bønn. Måtte de så tro på Ham og høre på Ham. Spørsmålet er da, om hvor deres Gud er når de ber til Ham? Har noen spurt en fastende person dette spørsmålet? Hva har han fått til svar som han har hørt? Hvordan er dette spørsmålet relatert til fastingen? Her er det igjen mye å tenke på, siden disse oversatte ordene ikke serverer noe logikk, men masse spørsmål hos en som tør å tenke.

02:187

Her må vi dele verset igjen for å fokusere på de enkelte ting. Del en sier:

Det er tillatt for dere å ha omgang med deres hustruer om natten under fasten

Hva betyr nå dette? Hvorfor er ordet hustruer nevnt i flertall? Og blir det ikke forklart at fasten varer ikke ut over natta men kun i løpet av dagen? Hvorfor defineres natten da som under fasten? Om meningen her er hele måneden med faster, så burte det ikke være vanskelig for Gud å skrive Ramadan måneden. Dette er slett ikke logisk. Videre har vi problemet med valg av andre ord i oversettelsen. Fasten skal sørge for at folk skal bli gudfryktige. Hvordan blir en gudfryktig av å avstå fra samleie med kona si? Hva slags sammenheng er det i dette? Videre er problemet at ordet *rafaas* har blitt oversatt til å bety samleie, når ordets originale mening er å baksnakke. Hvorfor blir da dette ordet oversatt slik? Har ikke det arabiske språket ord for samleie? Jo de har det, det heter *mubashrat*, så hvorfor er ikke dette ordet brukt i stedet? Om du spør en lærer, kan du forvente svar som "Jo, dette ordet er ikke brukt fordi Allah ble flau over emnet, og måtte vise etikk og respekt, derfor brukte Allah heller *rafaas* så det indirekte kunne bety samleie...". Gud blir flau ovenfor mennesker? Uansett om dette nå skulle være tilfellet, så blir ikke saken løst. For i kommende del av samme verset blir folk fortalt om å ikke ha samleie med koner når du er i moskeen. Er nå dette logisk?

Del to sier:

De er en kledning for dere, og dere for dem. Gud vet at dere har skapt misforståelser hos dere selv, og Han har vendt seg i nåde mot dere og har unnskyldt.

Hva skjer nå her? Gud visste at det de gjorde var overtreddelser eller forræderi, men likevel lot Gud dem fortsette med deres forræderi? Hvorfor? En ond handling er alltid ond, uansett om den blir begått i fortid, eller planlegges i fremtid. Derfor er forræderi alltid forræderi. Gud er feilfri. Han ville aldri sanksjonere en ond eller gal handling.

La oss anta det var ikke en overtreddelse i Guds øyne. Snarere følte folk at det de gjorde kunne være en overtreddelse, og derfor viste Gud nåde og tilga dem. Men vi har fortsatt et problem her. Koranen attributter tydelig denne kunnskapen om overtreddelsen til Allah og ikke mennesker. Dvs. at verset sier klart og tydelig at det kun er Allah som vet om dette. Hvis vi tilskriver kunnskap om denne gale handlingen mot kun mennesker, kunne ikke Gud ha eliminert deres tanker ved å si: "Dette er hva dere mener, men Gud forbyr ikke det."

Del tre sier:

Så nå kan dere være sammen med dem, og søke det som er Guds ordning for dere. Andre stedet vil du også finne: Nå sov med dem...

Nå litt mer spesifikt, så virker det som om folk blir fortalt at dere har tidligere hatt samleier med deres koner under fasten, og i moskeer, men det går bra, og at dere er tilgitt. Men så er veiledningen om å være sammen med dem igjen i stedet for å begrense seg. Dessuten er logikken i å tenke hvorfor det har blitt tillat å sove med konene sine nå og hvorfor menn får klarsignal til dette? Var det slik at de ikke sov med konene sine tidligere? Vil de kompensere for deres feil og mangler, eller begåtte onde handlinger ved å nå gjøre dette?

Del fire sier:

Spis og drikk til en hvit tråd kan skilles fra en svart i daggryet. Så skal dere fullføre fasten til kvelden, og ha ikke omgang med kvinner, idet dere skal samles i moskeene.

Her blir det nå snakk om å spise og drikke fra solnedgang til oppgang, og ikke ha omgang med kvinner på dagtid, eller i det folk skal samles i moskeene. Altså, hva om noen ikke skal til moskeen? Videre må en legge merke til at ordet *nisa* har nå endelig blitt oversatt til kvinner i stedet for koner eller hustruer. Vel og merke at om ordet *nisa* skal brukes til kvinner, så vil kvinner bety alle kvinner og ikke kun de som er koner. *Nisa* vil dermed være også mødre, bestemødre, tanter, søstre og døtre. Så en slik forsømmelse i språket er meget upassende for en bok som Koranen. Videre er dette ordet i bestemt form, altså *al-nisa* som vil bli oversatt bedre til "disse kvinnene". Det som er viktig å tenke på her, er at dette er snakk om noen bestemte *nisa*, ikke alle kvinner, eller koner for den saks skyld. Hvem er da disse spesifikke *nisa*?

Når det er snakk om spise og drikke, så er ordet for å konsumere *kullu*. Dette ordet har blitt brukt flere steder, og dets grunnleggende betydning er å konsumere noe gradvis eller bruke noe. Her er det noe mer ulogisk og noe som trenger ettertanke.

Del fem sier:

Således klargjør Gud sitt ord for menneskene, så de må bli gudfryktige.

Om nå denne oversettelsen er riktig, så ser vi allerede at alt er forvirrende i stedet for den påståtte klarheten. Videre repeteres det at alt dette skal sørge for at mennesker blir gudfryktige (*mutaqqi*). Hvordan kan mennesker bli gudfryktige av noe sånt?

Formålet med saum er at den skal gjøre utøveren *mutaqqi*, altså at den skal sørge for menneskenes *taqwah*. Spør en fastende person om han oppnår *taqwah* med fastingen? Dette burte i så fall gjelde enhver person som faster og ikke kun muslimer, slik hinduer har *wratt* og zorostranene har *rozeb*. Får også de *taqwah* av å faste?

55 Lailat ul Qadar

Det tradisjonelle konseptet av lailat-ul-qadar har noe mystikk ved seg. For de som ikke er så godt kjent med det, så er lail vanligvis oversatt til natt og qadar til makt eller styrke. Altså blir lailat-ul- qadar oversatt til “maktens natt” eller “mektig natt” eller “skjebnenatt”.

Ut i fra Koranens tolkning av vers 97:1 så har vi forstått det slik at dette er natten da Koranens åpenbaring inntraff. Videre sier vers 97:3 at denne ene natten er mye bedre enn tusen vanlige måneder og derfor mener folk at meditasjonen gjort denne ene natten er så mye bedre enn tusen måneders meditasjon eller tilbedelser. For å styrke denne ideen forsetter vi med tolkningen av vers 97:4 som sier at englene og selve “ånden” stiger ned på jorden i løpet av denne natten.

Det som er interessant er at denne natten er ikke beskrevet som en natt fra fortid, altså at det er ikke slik at dette var en natt da Koranen kom, men det er en natt. Derfor blir man nødt til å tenke at denne natten kommer konstant, og konklusjonen er at dette må være årlig dato for den natten da Koranen kom for første gang. Dermed feires denne natten hvert år ved at folk ber igjennom hele natta så de kan få mer annerkjennelse for deres tilbedelser enn hva andre kan få på tusen måneder.

Saken blir derimot mer mystisk fordi Koranen egentlig ikke har satt noe dato for når denne natten var, eller på hvilken dato jubileum for denne begivenheten bør holdes. Dermed starter et mystisk søk for å finne noe man ikke vet noe om.

Her henter eksperter hjelp fra andre vers, som 2:185 som sier “I måneden ramadan hvor i Koranen ble åpenbart...” Dermed kombineres informasjonen og man har fastslått at denne natten må være en natt i måneden Ramadan. Uten noe annen indikasjon eller hjelp i fra Koranens vers har “eksperter” blitt enige til å si at denne natten kommer en eller annen gang i løpet av de siste 10 netter av denne måneden og satser mest på at det er den 27 natten. Alt dette er altså gjetninger, men denne informasjonen er såpass spredd som sannhet for de fleste at det ikke er mulig å utfordre dem på det.

- Ingen steder sier Koranen noe om at den ble åpenbart i løpet av denne ene natten, eller kun begynte med dets første vers og at det dermed tok lengre tid med hele boken.
- Det står ingen steder at denne natten egentlig er i måneden Ramadan.
- Om det er slik at denne nattens bønn får mere poeng enn bønn utført i løpet av tusen måneder, er ikke det litt urettferdig mot dem som ber tusen måneder men ikke får bedt nettopp denne riktige natten av en eller annen grunn?

- Er dette en gudommelig lotteri for en heldig person som sitter og ber nøyaktig på et tidspunkt eller en vilkårlig natt som egentlig er velsignet uten at noen vet når den kommer?
- Hvorfor nevner Koranen denne fantastiske natten om den ikke ønsker at folk skal vite nøyaktig når den er i løpet av året eller i løpet av Ramadan?
- Om Ånden og englene kommer ned til jorden i denne natten, vil det si at de ikke er her resten av året? Er vi mennesker forlatt fra velsignelser ellers?
- Tid er lineært konsept vitenskapelig sett. Et tidspunkt som har passert kan godt minnes, men blir aldri repetert. Jubileum og den slags er kun måter for oss å huske et tidspunkt på, men selve tidspunktet repeteres ikke. Om Koranen ble åpenbart denne natten og engler og Ånden kom ned, så kan vi huske denne natten hvert år, men det er ingen grunn til å tro at alt repeteres.

For å forstå konseptet av *Lailat-ul-qadr* må vi fokusere på vers som omtaler disse ordene.

Det er fakta at Vi har presentert dette (Koranens lover) som standardsettende ord. (97:1)

- N-Z-L = å fremlegge noe, presentere noe
- L-Y-L = Statisk ord. Ord som ikke endres.
- Q-D-R = En standard som prøves å oppnå. Den satte standarden for noe.

Og hva kan få deg til fatte hva dette standardiserende ordet er? (97:2)

Dette standardiserende ordet er fordelaktig for allmenn nærhet. (97:3)

- Kh-Y-R = Noe som er fordelaktig for alle.
- A-L-F = å arrangere ting så de passer bedre sammen. *Ulfat* er den tiltrekningen som får folk til å komme nær hverandre.
- Sh-He-R = noe velkjent. Noe offentlig kjent

I dette er det annonsert alle relevante autorisasjoner og selve konseptet av vekst, av deres forsørger, for enhver affære. (97:4)

- M-L-K = Autorisasjon
- R-W-H = Noe som forårsaker bevegelse og vekst. Ordet er i bestemt form
- A-Z-N = Annonsere. Rope ut.

Den er fred og trygghetsbringende når dets effekt spres ut. (97:5)

- Te-L-Ain = Å komme seg frem til et mål

Her er det ikke snakk om noe hellig natt da Koranen kom. Ordet *lail* betyr ikke nødvendigvis natt men noe som er “statisk, uten bevegelse”. Natt blir kalt *lail* fordi ting ikke beveger seg i løpet av natten.

Det vi snakker om her er Koranens uforanderlige ord, som setter standarder for alle ting. Med andre ord, så setter den opp lover og regler for alle ting som enhver må leve opp til. Det er også forklart hva hensikten med disse standarder eller lover er, og det er å danne en allmenn nærhet blant folk.

Her defineres det poenget med Koranens lover. Det blir forklart at Koranens ord er åpenbart som uforanderlige lover som skal sette standard for alle ting i et fungerende politisk system hvor folk lever i felleskap uten fiendtlighet for hverandre. De skal nemlig sørge for at de som lever i henhold til dem, kan akseptere hverandre som like, og fungere sammen. Dette ville skape bevegelse og vekst blant folk, som ville resultere i fred og trygghet for alle.

Dette er poenget av disse vers, altså å skape et miljø av samhold blant folk ved hjelp av Koranens retningslinjer, ikke finne en mystisk natt i løpet av året.

Men vi bruker gjerne mer energi på å skape uoverstemmelser i forklaringen på når denne natten kommer, enn å satse på samhold blant folk, som egentlig er poenget.

56 Det lovlige ulovlige

Surah *tebreem* har fått plassering nr 66 i koranen og er basert på 12 vers.

Den generelle aksepterte oversettelsen av denne surah og dens forklaringer forteller oss at Budbringeren var gift med flere kvinner samtidig og at han favoriserte ene kona ovenfor andre. Denne kona likte ikke at Budbringeren spiste honning, fordi hun ikke likte lukten den produserte. For å blidgjøre sin kone hadde Budbringeren sluttet å spise honning. Da folk så at Budbringeren ikke spiste honning lenger trodde de at honning var blant ting som ikke var tillatt i islam lenger. For å eliminere denne misforståelsen åpenbarte Gud Koranens vers 66:1 og 66:2. I disse vers instrueres Budbringeren til å ikke erklære de ting som *haram*, som Gud har erklært som *halal*. Noe slikt skal han spesielt ikke gjøre for å behage sine koner.

Deretter kommer vers 66:3 som i den generelle oversettelsen ikke har noe å gjøre med vers over. Den eneste fellesnevneren er Budbringerens koner som ikke oppfører seg sømmelig. Forklaringer som imamer forteller er at Budbringeren hadde en gang betrodd en av sine koner med en hemmelighet. Denne kona klarte derimot ikke å bevare hemmeligheten og fortalte den til en annen kone i husstanden. Dette førte til intriger. Saken ble så komplisert at selv Gud måtte gripe inn. Dette verset ble åpenbart hvor Budbringeren ble gjort obs på "bedrageriet". Budbringeren konfronterte kona som skulle holde på hemmeligheten, og hun ble overrasket over å vite at Budbringeren hadde fått informasjon om dette. Hun lurte på hvordan han fikk vite det. Budbringeren forklarte at det var Gud som hadde fortalt ham om dette.

Deretter kom følgende vers hvor i Budbringerens koner fikk sterke advarsler og trusler fra Gud. De ble fortalt at hvis de slår seg sammen mot Budbringeren så skal de vite at han ikke står alene men har Gud, englene og alle troende på sin side. Om Budbringeren skulle skille seg fra disse konene så hadde det ikke vært Budbringeren som skulle ha noe å tape. Gud selv ville finne mer formidable kvinner til ham som skulle være mye mer kompatible og bedre. De ville være mer Gud-hengivne, troende, ydmyke, botferdige, fromme, asketiske, som har vært gifte før, eller jomfruer.

Deretter blir samtlige troende advart som ilden som deres familier, altså koner og barn kan føre dem til. Noen flere vers følger hvor i det er flere advarsler og trusler.

Om en skulle prøve å trekke en konklusjon ut i fra alle disse vers eller se en sammenheng, så vil en konkludere med at det er menn Koranen snakker til og advarer dem mot deres hustruer. Advarselen er så kraftig at det samme gjelder nasjonens mødre, altså Budbringerens koner. Ut i fra dette deriveres flere og flere historier om presenterer en meget rar og urettferdig kvinnesyn. Noen punkter og innvendinger settes opp under.

Budbringeren blir fortalt om å ikke erklære det lovlige for ulovlig, for å kunne tilfredsstillе sine koner. En begynner å tenke om ikke profeten nesten burde vite slikt bedre til nå? Uansett, er ikke giftemål et annen navn på kompromiss og poenget er å høre på hverandre og tilpasse seg? Om en kone misliker en ting, hvorfor skulle det være en så stor sak å la henne få viljen sin? Dessuten er Budbringerens egne koner under hans tette opplæring og oppfølging. De forstår selv ikke da hva som er riktig eller feil? Deretter sier verset at Gud er tilgivende. Vil dette bety at Budbringerens har gjort noe som han ikke burde ha gjort, men Gud tilgir ham likevel til tross for at en slik tilgivelse ikke gjelder andre som står disse sterke advarsler?

Budbringeren blir fortalt at hans tidligere avtaler gjelder ikke lenger. Burde ikke Budbringerens avtaler gjelde uansett? Er det ikke karakter svekkende av ham å ikke fullføre sine avtaler, uansett når de ble begått?

Budbringeren holder hemmeligheter for alle konene sine, men avslører dem til den ene som kanskje er mer favoritt enn andre? Sier ikke imamens forklaringer at man kan kun ha flere koner, så lenge de alle behandles likt? Hvorfor behandlet ikke vår rollemodell sine koner likt men delte hemmeligheter med kun noen i samme husstand? Til tross for at Budbringeren av Islam forteller sin kone at hun ikke skal fortelle denne hemmeligheten videre, så er hennes opplæring og dedikasjon så svak at hun gjør det motsatte likevel?

Allah måtte gripe inn og fortelle Budbringeren om ting som foregikk i hans hus bak hans rygg. Men selv da så fortalte Allah kun noe mens Han holdt noe skjult. Hvorfor kunne ikke Allah si alt? Var dette noe så forferdelig?

Kommende vers er advarsler til konene, om at hvis de ikke oppfører seg så går det meget dårlig for dem. Og om Budbringeren bestemmer å skille seg fra dem (ikke at det er noe gjensidig enhet, men mannen har all makt) så finnes det mange andre jenter som er mye bedre enn dem til å erstatte dem med. Var ikke Budbringeren koner rollemodeller for samfunnet? Om det fantes bedre kvinner enn dem, hvorfor var da ikke de førstevalg for å være slike rollemodeller? Hva sier dette om nasjonens mødre og selveste nasjonen?

Om kvinnene likevel skulle ikke komme på rett spor, så burte de vite av deres svikefulle oppførsel ikke skulle skade Budbringeren fordi Allah selv, samt Gabriel og englene og alle de standhaftige muslimer, er alle på hans lag. Dette høres ut som en alvorlig trussel. Merk dere også at i henhold til andre skrifter, var ikke disse kvinner tillat til å gifte seg på nytt med noen, om de skulle skille seg fra Budbringeren eller om de skulle bli enker. Dette fordi de var nasjonens mødre og ingen kunne gifte seg med sine mødre. Men sier det ikke seg selv at de ville ha vært i en meget vanskelig situasjon om de ble skilt?

Deretter blir de vantro tiltalt (noe som enten er off topic, eller så er det disse kvinnene som blir kalt vantro), og de blir fortalt at destinasjonen for deres oppførsel er helvete hvor mennesker og stein brenner.

Videre sammenlignes de med konene til Noah og Lot som var vantro, og som ble bedt om å entre helvete.

Deretter snakkes det om kona til farao som var en bra dame. Ikke noen andre steder har koranen snakket om henne, så hvorfor nettopp her, og hvorfor er informasjonen rundt henne så mangelfullt om hun var så bra? Historien om Moses og Farao har blitt snakket om på flere steder, men hennes karakter er ikke definert noen steder. Det som også er bemerkelsesverdig, er at verset snakker om eksempel av de som var troende, i flertallsform, men snakker kun om et enkelt individ, altså kona til farao.

Siste verst fremlegger Mariam som eksempel på de som var ekstremt gode. Da er spørsmålet om hvorfor Mariam blir dratt inn i lista over koner til budbringere? Hvilken budbringer var nå hun kone til? Denne sammensetningen passer ikke helt.

Vi har gjort en analyse av surah 66, hvor alle vesentlige ord har blitt fokusert og deres opprinnelige betydninger har blitt hentet i fra klassiske ordbøker. Denne analysen har avdekket at disse vers handler ikke om noen koner i det hele tatt. Ordet feiltolket til å bety "koner" betyr i grunn "samarbeidspartnere" i en politisk sammenheng. Disse "konene" er egentlig de samfunnsklasser som er i union med den muslimske staten. Her fremlegges sammendraget i rett frem og enkel språk i den stil surah 66 har blitt forstått etter forskning.

Vers 1

Også av andre vers i fra Koranen ser vi at koranen instruerer om å danne et politisk og sosial system som sørger for allmenn trygghet. Dette systemet har et sentralt styre og mange grupper er dets samarbeidspartnere. Disse partnere stiller ofte krav til kompromiss i henhold til Koranens regelverk og sier at om det kan foretas noen endringer i dette regelverket, så ville det møte lettere for dem å tilpasse seg systemet. De mente at slike kompromiss ville bare forsterke systemet og staten. Her har styret fått instruksjoner om å ikke gå med på slike kompromiss av å endre Koranens regelverk, eller erklære lovlige ting for ulovlige kun for å tilfredsstille slike grupperinger ved å gi dem spesialbehandling. Om de tror at slike tiltak skulle lede til forbedring så tar de feil. Allahs system har allerede innebygde ordninger for å tilpasse alle behov og for å beskytte den mot eksterne påkjenninger. Noe slikt kompromiss er dermed ikke aktuell.

Vers 2

Allahs system har allerede klargjort alle retningslinjer for alle parter og partnere, og det har blitt forklart til alle folk om hva slags betingelser de har gått med på. Dette har blitt gjort med bakgrunn på logikk, viten og intellekt. Å kreve endringer nå, er som å utfordre denne logikken som ble akseptert når kontrakter av union ble signert.

Vers 3

Det har forekommet tilfeller hvor representanter av de ulike samarbeidsgrupper har blitt forklart Allahs system og det regelverket som holder den gående. Disse representanter har i midlertid ikke vært fullstendig ærlig når de har formidlet denne læren videre til sitt folk. De har holdt igjen deler av informasjonen, altså de regler som ikke passet dem personlig, og bedt deres folk følge det resterende som de ikke hadde noe imot. Men Allahs system tillater ikke slike unnlatelser. Den har innebygde funksjoner som gjør at systemet ikke fungerer om den ikke etterlever fult ut. Da denne gruppen ble avslørt av styret, spurte de overraskende om hvordan styret fant ut av dette. Svaret var at dette var meget synlig at deres måte ikke produserte resultater i henhold til det som var forventet.

Vers 4

Disse grupper har dermed blitt fortalt om å gjøre bot, ved å returnere til Allahs system og akseptere den i sin helhet. Om de gjør så, vil de innse at det beste for dem er å holde med systemets bestemmelser. Men om de likevel skulle være sta og fortsette med deres opposisjon og bedrag, så vil de ikke kunne skade systemet eller styret, men tapet villet har vært deres eget. Dette fordi styret selv er i forvaring av selve systemet, dens retningslinjer som ikke tillater utskielser, og alle de som følger disse retningslinjene og som har forstått seg på de fordeler de høster.

Vers 5

Om de nå likevel skulle fortsette med deres opposisjon, eller ikke ønske å akseptere deres vilkår, så vil styret føle seg pliktig til å bryte kontrakten med dem, og avbryte videre samarbeid. Det er ikke mulig å ikke følge systemet og likevel være i union med dem som gjør det. Det blir også forklart at slike grupper må ikke tro at unionen er sterk på grunn av dem og at unionen vil svekkes om de bryter bånd. Allahs system vil tiltrekke seg andre grupper som vil være langt bedre enn disse grupper. De vil være bedre til å skape trygghet, fred, etterleve lover, kompensere deres mangler, villige til å starte på nytt, og mer bestemte til å utføre deres gitte oppdrag. Det er nettopp slike bestemte grupper og nasjoner som Allahs praktiske system tiltrekker, på grunnlag av de resultater den produserer.

Vers 6

Her snakkes det til alle om etterlevelse av regelverket og leve i fred med de lover som bestemmes av Allahs system og dets styre. De blir fortalt at de må beskytte seg fra slike fristelser av kompromiss med loven. Slike tiltak vil ødelegge systemets fremgang og ende opp i sosial destruksjon. Det er nettopp slike mennesker, og deres slik motstand til lydighet til loven, som skaper slike destruktive tilstander. Allahs system anmoder de lovlige til å holde fast grep om slike overstandere. Ved å gjøre dette, ville de etterleve loven. Med andre ord, misjonen av Allahs system er ikke å øke i kvantum, men kvalitet.

Vers 7

Her blir de tiltalt som skjuler regelverket, helt eller delvis. Nettopp de samarbeidsgrupper som har blitt omtalt i de andre vers. De blir fortalt om å ikke finne på unnskyldninger når de blir kastet ut av unionen, eller når de ikke får produsert de lovende resultater. Det er ikke regelverket som har skylden, men deres nåværende tilstand er direkte resultat av deres egne handlinger, hvor de ikke fulgte lover og regler som instruert.

Vers 8

Her snakker koranen til alle de som velger å leve etter koranens regelverk. Om de ønsker så, så må de akseptere Koranens regler i helhet, i form av en komplett pakke. Det er kun da de kan fjerne effekten av deres tidligere negative handlinger. Kun da kan dette systemet rense deres sosiale struktur fra deres gamle skikker og dets etter effekt. Da vil de kunne produsere positive resultater i mangfold. De vil være æret og deres rykte vil spre seg til steder de ikke vet om. Dermed vil de kunne vise deres takknemlighet for dette systemet av Allah og virkelig beundre den. Da vil de være takknemlige for å ha etterlevd den, i stedet for å ha gjort endringer eller kompromiss med den. De vil anerkjenne at Allahs system har gode standarder for alle forventninger.

Vers 9

Muslimer, altså de som skaper felles trygghet, må hele tiden streve imot slike folk som prøver å skjule lover og regler, ikke etterlever dem eller som prøver å holde deres utveier åpne. Slike folk er samfunnsfare og må holdes kontroll på. For om de får fortsette med deres vilje, vil de kunne skape enorm urolighet i samfunnet.

Vers 10

Her fremlegges det eksempel av to grupper som ikke aksepterte dette regelverket i fortid, og som møtte sosial destruksjon. Dette var folket til Lot og Noah som også tidligere hadde introdusert dette fredsbringende systemet. Selv om Noah og Lot var trofaste mot dette systemet, ville ikke deres nasjoner samarbeide. (Analyse av de andre vers fra koranen gir detaljer på deres historier)

Vers 11

Her fremlegges det eksempel på de folk om godtok dette regelverket og som virkelig prøvde å etterleve i henhold til Allahs system. Dette var nasjonen til Farao, som ønsket seg bort fra systemet av Farao og godtok systemet som Moses presenterte. (andre vers av koranen avdekker at jødehistorien om utvandring ikke stemmer. Moses introduserte Allahs system som ble implementert hos dem lokalt.)

Vers 12

Her fremlegges det eksempel på en nasjon som virkelig etterlevde Allahs system og som fullførte det oppdraget som de fikk. Denne nasjonen har blitt kalt Mariam, som var med Isa på hvert steg. De implementerte koranens regelverk og fullførte deres oppdrag av sosial trygghet. (Mer analyse av Koranen vil også avdekke detaljer rundt dette)

Slik kan vi se det virkelige budskapet som har blitt skjult fra oss. Vi følger ikke koranen, og som den lover, så opplever vi sosial kaos.

Legg også merke til at denne surah blir presentert for å styrke konseptet av flerkoneri. Den ene sekten holder med den ene kona mens den andre sekten fremlegger Koranen for å fortelle de andre om bedrageriet av denne samme kona.

Ironien er vel at budskapet som skulle holde samfunnet samlet under samme regelverk, har blitt feilaktig presentert så nasjonen kan holdes splittet.

57 Elefantfolket

Den tradisjonelle oversettelsen, eller forklaringen av sura al-feel sier at dette kapittelet snakket om et militært angrep på Kaba. Dette angrepet skjedde før Budbringerens tid.

Det sies at riket av Sheba kollapset i år 115 før Kristus. Dette riket ble okkupert av Himairi som hersket inntil år 300 etter Kristus. Deretter overtok andre stammer kontrollen av Jemen. De ble i sin tur beseiret av det kristne kongedømmet Etiopia-Abessinia da de invaderte Yemen i år 525. Abrahah ble deretter utnevnt visekonge av Jemen. Kristne fra det Romerriket og Abessinia ønsket å konvertere avgudsdyrkerne i Arabia til kristendommen. De søkte også kontroll over handelsrutene mellom Arabia, Persia og det vestlige Romerriket. De så Kaba i Mekka som et hinder for deres imperialistiske og religiøse motiver. Abrahah, visekongen av Jemen kom på et smart trekk. Mellom år 550 og 555 bygget han en fantastisk katedral Ekklesia i San'aa, Jemen, og inviterte folk fra nabolandene til å komme for pilegrim der i stedet for å gå til Mekka. Da Ekklesia forble upopulær bestemte Abrahah å invadere Mekka og rive ned Kaba. Siden han forventet tilstedeværelse av fiendtlige stammer på dette oppdraget, samlet han en sterk hær med opptil 60 000 soldater, tusenvis av hester, kameler og tretten elefanter.

Det alle lærde er enige om er at dette angrepet feilet. Det er derimot noe uklart hvordan. De mest tradisjonelle mener at siden Kaba er Guds hus så ordnet Gud selv for dens forsvar. Gud instruerte fugler som plukket opp småstein i deres nebb, og som slapp disse steinene på hæren. Dette resulterte i at hæren ble knust før de kunne nå byen. En annen forklaring er at i det denne hæren nærmet seg Mekka ble de avslørt på lang avstand på grunn av fugleflokken som hadde fulgt med hæren og som fløy over den. Det er ikke unaturlig av fugler flyr over sånne samlinger siden de kan spise av de matrester soldater etterlater. Folk fra Mekka stasjonerte seg på åsene rundt byen og kastet steiner på troppene. Elefantene fikk panikk av slikt angrep og trakk ned sine soldater. Denne hendelsen fant sted i år 570 da budbringeren Muhammed (fvmh) ble født. Hendelsen ble godt husket av arabere og de noterte dette året som året av elefanten som et referansepunkt i historien.

Det som er problematisk er å finne igjen alt dette fra Koranen ord. Se selv hva den generelle oversettelsen sier.

Du har vel sett hva Herren gjorde med elefantfolkene?(105:1)

Lot Han ikke deres list slå feil? (105:2)

Han sendte over dem fugleflokker, (105:3)

som kastet på dem steiner av brent leire, (105:4)

og lot dem bli som avspist vegetasjon. (105:5)

Ut i fra det som står her er det ingen snakk om noe hær, angrep eller antall elefanter. De rasjonelle som har kommet opp med teorien at folk så fugler over hæren og kastet steiner på dem fra høyder, kan ikke ha tatt dette fra Koranen egne ord. Dessuten er det et problem at hvis alt dette stemmer, så forklarer ikke Koranen seg selv men gjør oss avhengig av eksterne kilder og historier for å forklare oss hva den mener. Dermed blir det opp til oss å søke samme historie fra forskjellige kilder og vurdere hva som er rett.

Det er nettopp slike vers som blir presentert til støtte for argumentet at Koranen kan ikke forstås uten eksterne kilder. Vi har derimot noen innvendinger til denne generelle forståelsen.

For det første så finnes det ingen elefanter i dag på den arabiske halvøya. Dette fordi elefanter ikke trives i ørkenen.

Er det mulig å ta med seg tretten elefanter via den lange distanser fra Yemen til Mekka gjennom ørken og fjell? Husk at elefanter er tunge dyr som ikke utmerker seg til ferdsel over sand, og krever masse mat og vann.

Er det i det hele satt logisk at fugler kan kaste så mange småsteiner at en hær på 60 000 soldater blir most ned? Er det også sannsynlig at en slik hær blir felt av at folk kaster steiner på dem fra høyder stående på ås?

Er det ikke helt vanlig at store hær pleier å sende ut deres spioner i forkant for å finne ut den beste tiden å angripe på? Hvordan kunne en så stor hær ikke vite at folk stå på ås med steiner og ventet på dem?

Er det riktig å tenke at Koranens lære er hendelsesbasert? Hadde Koranen vært annerledes om disse hendelsene hadde inntruffet annerledes?

Det som også må legges merke til her, er den grammatiske formen. I første vers blir den tiltalte personen snakket til og spurt om han ikke har bevitnet noe. Om dette verset skulle handle om det omtalte angrepet på Kaba hvor angripere brukte elefanter, så sier vår "historie" at denne hendelsen inntraff året før Muhammed (fvmh) ble født. Så om det er Muhammed som blir snakket til her, så kan han ikke ha bevitnet dette. Det står heller ikke fraser som ellers brukt i Koranen som sier "kom i hu ...", "husker du ikke ...?", "har du ikke hørt beretningen om ...?" Så om det ikke er Muhammed Koranen snakker til om å bevitne denne hendelsen, så må det være folk som skal ha sett og husket dette. Av plasseringen i Koranen kan en anta at disse vers kom ganske sent på Muhammeds alder. Muligens da han var over femti år gammel. Noe som sier at folk som husket denne hendelsen må ha vært over seksti år gamle for å ha sett dette angrepet. Med tanke på forventet levealder av den tid og dette stedet, kan det ikke ha vært mange av dem. Hva er da poenget med å fortelle slike folk om denne hendelsen? Hva ønsker Koranen å fortelle?

Det er fullt mulig at et slikt angrep kan ha skjedd, men den er ikke nevnt i Koranen med direkte ord. Arabia er dessuten rik på olje og det har blitt gjort mange boringer rundt om kring. Ingen arkeologiske funn har noen gang indikert til et funn av noen døde elefanter.

Et annet men meget viktig punkt er at ordet som oversettes til elefant er *feel*. Klassiske ordbøker er derimot uenige og mener at ordet *feel* betyr noe annet i arabisk, og at *feel* som elefant er importert fra et annet språk. La oss nå analysere alle ord av denne surah og se om vi får en bedre forståelse.

- R-A-Y: Ordet ray blir oversatt til å se, men det betyr i grunn å se noe for så å forstå det en ser. Altså betyr ordet å tenke over noe, som vel som å se noe.
- Sd-H-B: Ordet ashaab betyr følge. Altså folk som følger noe eller noen.
- F-Y-L: Ordet fremkommer kun et sted i hele Koranen. Den grunnleggende betydningen er av å være svak av sinn. Det arabiske språket har ikke alfabetet P. Når arabere skal uttale et utenlandsk ord som inneholder P, så blir lyden av P byttet ut med enten B eller F. Et fra arabiske nabospråk har bruker ordet *peel* for elefant. Da ordet engang ble importert ble den heller *feel*, som dermed ga opphav til denne misforståelsen i tolkningen av disse vers.
- Zd-L-L: Å få noe til å forsvinne i noe annet på en slik måte at den ikke kan gjenvinnes igjen. Som å blande vann i melk, hvor alle spor av vannet blir fullstendig borte selv om vannet fremdeles er der, og all effekt av vannet blir borte.
- R-S-L: Sette i gang et prosjekt og dermed fjerne eventuell hindringer på dets vei, og dermed sørge for dets fremgang.
- Te-Y-R: Enhver ting som hever seg i motsetning til noe annet. Ordet blir dermed brukt til å benevne fugler som blir, men metaforisk sett vil det også være tanker, ideologier og tiltak som er bedre, altså på høyere nivåer.
- A-B-L: Mange, flere, samlet, flokk.
- R-M-Y: enhver ting som blir kastet eller slengt mot et mål. Dette behøver ikke å være fysisk, men at det blir ikke fremlagt pent men slengt over med fast hånd.
- H-J-R: Å stoppe noen fra å begå en handling for hans/hennes eget beste. Samvittigheten som stopper en fra å gjøre noe som han tror er galt. Ordet blir brukt til stein som er fast og som kan stoppe opp objekt på dets vei.
- S-J-L: Når noe velter over etter å ha blitt overfylt.
- Ain-Sad-F: å være tom innvendig. En ting uten noe fast innhold.

Med bakgrunn i alle disse røtter og deres grunnleggende betydninger konkluderes med følgende tolkning av disse fem vers:

Har du ikke sett hvordan din Forsørger håndterte tilhengere at den svake meningen?

Fikk ikke Han deres planer til å bli ineffektive?

Og iverksatte ikke mange sammensatte bedre tiltak mot dem?

De ble konfrontert med overfyllede (kompetente tanker) som stoppet dem.

Og fikk dem (deres argumenter) til å bli tomme (ineffektive) av innhold.

Denne surah snakker til enhver person til enhver tid som følger Koranen, etablerer samfunnet som Koranen veileder til, og dermed selv bevitner at samfunnssystemet av de med svake ideologier blir overvunnet.

Koranen forteller om et tidsuavhengig faktum at når Koranens lover og regler blir iverksatt i et samfunn, ødelegger de støtten av de gale og svake ideologier av seg selv.

Folk blir nødt etter hvert til å ta avstand fra gale levemåter som mister all sin virkning og bli meningsløse med tid. Dette skjer automatisk av dem som utfører praktiske handlinger i henhold til Koranen lover. Folk aksepterer Koranens levemåte ovenfor hva de tidligere trodde på eller levde etter. Dette fører til enhet av folk i et samfunn, som er hovedmålet av koranen mot mennesker. Koranen utrydder ikke sine fiender, men konverterer dem til deres beste, forutsatt at de ser logikken.

Koranen serverer praktiske veiledninger, ikke historier av ulogiske proporsjoner.